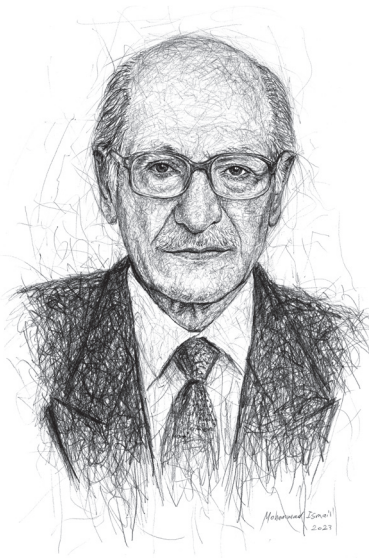

كۆبه رهه می

مه حیدر ئاسکر
...

به رگی پینجه م

کۆبه رهه می

مه جید ئاسنگه

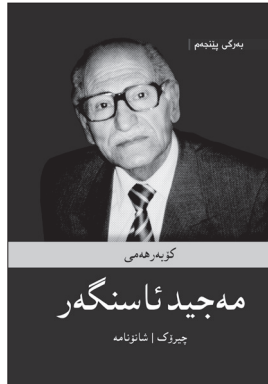
به رگی پینجه م

چیرۆک | شانۆنامه

کۆکردنه وهی:

د. بۆتان مه جید ئاسنگه | د. جۆشان مه جید ئاسنگه

کوردستان ۲۰۲۵

کۆبه رهه می

مهید ئاسنگەر

به رگی پینجه م

کۆکردنه وهی: د. بۆتان مه جید ئاسنگەر | د. جۆشان مه جید ئاسنگەر

گرافیک و دیزاین: به لوگرافیک - ۰۷۵۰۵۷۵۸۴۲۸

سال و شوینی چاپ: ۲۰۲۵ - هه ولیر

چاپخانه: زانکۆی سه لاهه ددین

تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

له به رپوه به رایه تی گشتی کتبخانه گشتیه کان/ هه ریمی کوردستان

ژماره ی سپاردنی (۴۱۴) سالی ۲۰۲۴ ی پیدراوه.

پېرست

چيرۆك

۹.....	بۆ پېشه وه
۱۵.....	زستان هەر.. سارده!
۲۳.....	دلدارى له دى
۲۳.....	يا (خانزاد و کاکۆ)
۷۷.....	زارا
۸۵.....	جه و اغمه ردی
۹۱.....	له به نديخانه وه
۹۶.....	مه مۆ
۱۰۶.....	ئه وانه ی نامرن
۱۰۶.....	يان مردووه زيندوو وه که
۱۱۴.....	چاوه پروانی
۱۲۰.....	ورچ و مهيموون
۱۲۷.....	گوپنه ته له

شانۆنامه

۱۳۶.....	”دز بوو!“
۱۵۲.....	شیت
۱۶۸.....	رزگاری
۱۸۰.....	وانیه، به لام با وا بن!
۲۳۴.....	ئه گهر بايه و .. ئه گهر باران (ئه و په نجه ی با ده یا)
۲۶۲.....	جیهانی جاویدانی

چیرۆک

بۆ پيشه وه

له بهنديخانهی به سرا نووسراوه، ۱۹۶۰/۱۲/۲۳
له گوڤاری هیوا ژماره ۳۵ سالی ۵ ئاداری ۱۹۶۱ بلاكراوه ته وه

ئهو شه وه، تا درهنگ خه وه نه چوهه چاوييه وه. زۆر جار له ناو پيشه وه
كو نه كه يا، له سه ر زه ويی ژوره سارد و چۆله كه يا، ئه مديو ئه وديوى ئه كرد وه ك
باريكي له بردن نه هاتووى ئيجگار گران و به سهنگى نرابي ته سه ر سي نه و
هه ولى فرپيدانى بدات ئاوا بوو! جو ره ها وینه ی جياواز و ديمه نى هه مه
رهنگه، وهك شانۆ له په رده ی بادياا تپه ر ئه بوون. زۆره ها بيري هه مه
چه شه نه له پۆخى په ره ی هۆشى نيمچه به ئاگيا ئالۆزو تپكه لاو بوون.
ته نيا ديمه نى كارگه و وینه ی خيزانه كه ی و بيري (ئيش و كامه رانى)، له
گشت ئاشكرا و پوونتر له گيژاوى زينده خه وه كه يا هه ر تاوه نا تاويك به
زۆر خويان نيشان ئه دا و له ناكاو گه رداوى پر زوخمى گۆمى شله قاويى شانۆ

لوی ئه دان و گوم ئه بوون.

له و کاته دا که ویستی ئاره زوی به تینی خه و به سه ره هموو شتیکی
ترا به پیینی و به زۆر ههستی به کۆلی دامرکینیتیه وه و نهختی میشکی
هه راسان و ماندووی به سیته وه، که پیلووی چاوه سوور هه لگه پراوه کانی
پیک دادا، کتوپر شیوهی پروودای ئه و پۆژهی هاته وه بهرچا و که له ده می
خۆره لاتا، له گه ل هاو پیکانیا له هه وشه زله که دا، ریزکران و بگپری کارگه که،
به ورگی زل و پرووی هه لقرچاویه وه، له پروویان وه ستاو، به هۆی چاویلکه جام
ئه ستوو ره کانیه وه، ناوی ئه و کارگه رانه ی خوینده وه که بریاری ده رکردنیان
درابوو. دیمه نی یاسا وله چه کداره کان که هه پره شه و خوین له ناوچاوانیا نا
ئه باری، له راست و چه پی بگپره که دا نیکبوونه وه ی کاره ساتیکی کوشنده و
سامناکی ئه گه یاند!

ئه مه بوو کرێکاره کان یه ک دهنگ و یه ک دل وه ستان و داوی
هه لوه شانده وه ی ئه و بریاره ناهه مواره یان کرد. چرپه و فسکه په یدا بوو.
بازووی پرووت و مه چه کی پۆلایی له گه ل لوله ی ئاسنا تیک قژان و بوو به
پاله په ستۆ!

چاویلکه ی گه و ره له سه ره لووتی خاوه نیا سه مای ئه کرد، ورگی زل هاتبو وه
هه ژان! له قیرهی ”بگره و بهرده” و له هاتوهاواری ”بژی و بروخی” دا
شریخه ی شه ستیر دهنگی دایه وه. به جارێک شه ش لاشه ی گه رمی بهردایه وه.
سیامه ند که به هۆش هاته وه، نهختی سه یری ئه ولاته ولای کرد و
هه رچه ند سوار و سمکۆی کوری و هه مینی دایکیان کز و خه مبار به لایه وه
هه لئووترکا بوون و هه رچه ند نه وروژی کچی وه ک په ری گه ش و بی باک
ئه خولایه وه و قیژه و پیکه نینی ژوو ره که ی پر کردبوو. سیامه ند خۆی له
شوینیکی لێرانه هاتوو بینی! لێوه هیشکه کانی کره وه و کۆمه له پرسیارێک
خه ریکی ته قین بوون. هاتنه ژوو ره وه یه پزیشک و برین پیچ و ئافره ته سپی

پۆشهكان لهو كاتهدا گومان و سۆی نههیشت و تا رادهیهك هه موو شتیکی بۆ پروون كردهوه! دواى تیمار كردن و ده رمانگۆرى پزیشكه كه به سۆز سه یرتیکی مناله كانی كرد، دلى هه مینی دایه وه و چوونه ده ره وه.

هه مین به چاوی به له کی پر فرمیسك و زولفی رهش له ژیر له چه كا ده رها تودا پرووی به فریینی هه نده ی تر شیرین و دلگه ر بوو، له سیامه ند نزیک بووه وه و لی پرسى: “باوکی سوار، چۆنى گیانه كه م؟” له وه راما سیامه ند هه ناسه یه کی پر ئازاری هه لكیشا و به ده نگیکى وشك و بیهیزا وتی “زۆر باشم”. یه ك له دواى یه كا ده ستی به سه ر مناله كانی هینا و ئەمانیش به گه رمی ماچیان ئەكرد. پاشماوه یه ك بیده نگى هه ست بزۆین، هه مین به نه رمی و زۆر له سه رخۆ، كه وته گپرا نه وه ی كاره ساته كه و باسی ئەمه ی كرد كه چۆن برینداره كانیان به خۆنیشان دانیکی ئیجگار گه وه ره وه گوژیایه وه نه خۆشخانه كه، چۆن ته رمی شهش شه هیده كانیان به شه قامه كانی شارا گپرا و هه زاره ها قۆرگ تیکرا داواى (خوین و تۆله) یانی ئەكرد و چۆن به ئاهه نگیکى میلی سامناكه وه ئاواره ی خاکی پیروزی نیشتمان کران. سیامه ند هه ناسه یه کی تری هه لكیشا و خه نده یه کی پر هیواى هاته پروو. به ده نگیکى به سۆز و باوه رپکی چه سپاوه وه گوتی: “دلنیام، كه ئیمپرو زۆربه ی زۆری گه ل هه ستی به ده ردی خۆی كرده وه و دوژمنی هه ره گه وه ری خۆی ناسیوه كه ئیمپریالیزم و كۆنه په رستییه و ریگه ی راستی خه بات و تیکۆشان و یه کیتی دۆزیوه ته وه، دلنیام كه پاشه پروژی گهش و سه ره كه وتن هه ر بۆ ئیمه یه. بۆ گه ل!”

ئا، ئەمه و ئەو هه موو پروژه دوور و درێژانه ی دواى ده رچوونی له نه خۆشخانه دا سیامه ند به شوین كارا ئەگه را و پروژگاری له چاپخانه و شه قامه كانا ئەبرده سه ر و مناله كانی لاواز و پرووت و برسی تالاولی ژینیان ئەچیزا. تا له ئەنجاما له كارگه ی چیمه نتۆدا به پروژانه یه کی زۆر كه م دامه زڕیندرا، كه

له شانۆی ژینی رابوردوویا پرویدابوو، ئه و شه وه پێش ئه وه ی به ته وای ئاگای له خۆ نه مینێ و پر خه ی خه وی لێ وه بێ، له سه ر ”شانۆی خه یالیا“ دوور و درێژ دووباره کرایه وه..

دیل به سه ره به ستی و تینوو خه و به ئا وه وه ئه بی نی! خه وی ئه و نی وه شه وه ی سیامه ندیش به شی ک بوو له چیرۆکی کی پر کاره سات و پرو دای زیندوو. هه ر ئه مه بوو هۆشی په نگ خوار دووی جله وی بۆ شۆ په سواری خه و شۆر کرد. وه ک زنجیر پۆژانی رابوردووی تیک هه لکیش رانه وه و سیامه ند له کۆپی هه مان ژینا ئه لقه ی تری پێ وه ئه به ست! له خه و دا سیامه ند خۆی له گه ل هاورێکانیا بینێ. پۆل پۆل کرێکاره کان کۆ وه ئه بوون و گفتوگۆیان ئه کرد، له باره ی مانگرتن و خۆنیشان دانه تیکراری به که وه ئه دوان و پیلانیان بۆ دانه نا. له کات و شوینی دیاریکرا و دا هه ر کۆمه ل بوو ئه گه یشت و دروشمه نوو سرا وه کانی به رز ئه کرده وه. به ما وه یه کی زۆر که م له شه قامه درێژ و به رینه که دا زه لام زه لامی ئه سمی و. له گه ل نیشانه وه ک شه پۆلی ده ریا لافاوی گۆشت و خوین خزی!

له هه ر لایه کا داخوا زییه کانی گه ل ده نگ ی ئه دایه وه. ”بژی یه کیتی کرێکار و جووتیار، مردن بۆ ده ره به گ و کۆنه په رستی. ئیش بۆ کرێکار و زه وی بۆ جووتیار و ناشتی بۆ گه ل، پر وخی داگیر که ر و کلک و نۆکه ره کانی، چیتان ئه وێ؟“ نان، دیمو کراسی، سه ره به ستیی، پر زگاری! بژی ناشتی له جیهانا. با بژی. بژی. بژی!“ سیامه ند له م گه نده خه وه دا، خۆی سه ره کرده یی ئه و هیزه نیشتمانی به پته وه له شان نه هاتو وه ی ئه کرد و به چالاکی پروو و ئامانج هه لمه تیان ئه برد. له به ره نگار بوون و پیکه اتیا کاروانی نه به زی گه ل به سه ر هیزی چه کداری دوژمنا زال بوو. هه رچه ند نرخی سه ره که و تنه که، زۆره ها قوربانی دا و بۆ گه یشتن به قوناخ و ئامانجا.. له دوا هه نگا ویا بوو ئه ستیره ی ئازادی و کامه رانی له ئاسۆدا ئه دره وشایه وه. که له بانگه بانگا سیامه ند

راپه‌پری له‌خه‌و. هه‌مین، دلتەنگ و گه‌چراو. له‌نزیکیه‌وه‌ په‌ق‌ راوه‌ستابوو. به‌یانی باش، باوکی سوار. هیوادارم ئەم‌ هاتوهاوارەت به‌ بۆنه‌ی خه‌وئێکی خوشه‌وه‌ بووبی‌ت! سیامه‌ند له‌سه‌ره‌تاوه‌ زنجیره‌ی خه‌وه‌که‌ی هاته‌وه‌ یاد، خه‌نده‌یه‌کی زه‌رد لیوه‌ سیسه‌کانی لێک‌ ترازاند، ده‌ستی هه‌مینى خسته‌ ناو له‌پی‌ خو‌یه‌وه‌ و به‌سو‌ز وتی: به‌یانی باشتەر، خوشه‌ویسته‌که‌م! چیه‌ وا دیسانه‌که‌ خه‌م و په‌ژاره‌ بالی به‌سه‌را کیشاویت؟ خو‌ت لی‌مان کردۆته‌ بازرگانی خه‌مباری!

حاجی بايز له‌ سه‌ری کردووين بو‌ پاره‌که‌ی. ئیسته‌ بله‌ی باجه‌ستینی موژده‌ی بو‌ هێنام، ئە‌گه‌ر ئیم‌پرو کرێی هه‌ر سێ مانگه‌که‌ی له‌سه‌ریه‌ک نه‌ده‌ینی ئە‌وا به‌یانی زوو خانووه‌که‌مان پێ‌ چۆل ئە‌کا و لی‌فه‌ شپه‌مان لێ‌ فرپێ ئە‌داته‌ ده‌ره‌وه‌. ئاخ! ئاخ له‌م ژینه‌ تالە! له‌م کاته‌دا گاره‌گاری سوار و سمکۆ گه‌یشته‌ گوێیان که‌ له‌ هه‌یوانا له‌سه‌ر ته‌نیا کراسه‌که‌ یه‌کتیان ئە‌هینا و ئە‌برد! “تف له‌م ژینه‌ تالە!” سیامه‌ند لی‌وه‌کانی خو‌ی کروش‌ت! وه‌ک شێری زامدار له‌ نوێنه‌ شپه‌که‌یا ده‌رپه‌ری. ناوچه‌وانی هه‌مینى ماچ کرد و به‌ ده‌نگێکی نزمی پ‌ر‌ ب‌رواوه‌ گوتی “گوێ ب‌گه‌ره، هه‌مین. ئە‌م‌پرو مانگرتن و خو‌نیشاندانه. داوا‌ی گه‌رانه‌وه‌ی ده‌رکراوه‌کان و زۆرکردنی پ‌وژانه‌مان و هه‌شت ساعه‌ت ئیش و به‌ربوونی ده‌سته‌سه‌ر و دوورخراوه‌کان ئە‌که‌ین. ئیتر خو‌ت و جه‌رگ و قاره‌مانه‌تیت هه‌روه‌ک جارانی پ‌یشوو ئاگاداری منداڵه‌کان ب‌که‌ و ئە‌بێ‌ گیانی به‌ره‌هه‌لستیت هه‌میشه‌ له‌به‌رزیدا بێ‌.

مانگرتن و خو‌نیشاندان مافێکی دان پ‌یا‌هێ‌راوی نووسراوه‌!

ئە‌و پ‌وژه‌، سیامه‌ندو پ‌الە‌کان چه‌شنی ئاگر ده‌روونی کۆمه‌لانی خه‌لکیان جو‌شانده‌. فه‌رمانی پ‌یک‌خستن و پ‌یشپه‌وی کردنی خو‌نیشاندانه‌که‌یان ئازاو نه‌به‌زانه‌ به‌دی هینا و له‌ هه‌ر لایه‌کا وه‌ک شێر نرکه‌یان ئە‌هات. گوێیان نه‌دایه‌ هێزی دوژمن و له‌ مردن نه‌گه‌رانه‌وه‌. ته‌نانه‌ت له‌ گیزه‌ی گولله‌ی

شاره که به سه ریا نا ئه باری، نه سه له مینه وه!

چوار ژه ندرمه کان له ناکاو که پریان دایه و به زۆر مه چه کیان خسته
که له بچه ی ئاسنه وه، سیامه ند هه ر هاواری ئه کرد: ”بۆ پێشه وه. بۆ پێشه وه..“
هه مین که به دهم هه نسکی گریان وه چوو بۆ گرتوو خانه سیامه ند
ده نگ و باسی لێ پرسى؟ هه مین به دزیه وه سه یرێکی ئه ولو ئه ملای
کرد و چرپاندی به گوێیا: کوژراو: هه شت و په نجا و دوو بریندار و له گیراو
هه رمه پرسه..“ سیامه ند مووی له شی لیوو به نه شته ر! شیشه ئاسینه کانی
هه ژاند و به ده نگێکی ترسناک نه پرانی: هه ی خاکیان به سه ر، بۆ کوێ
پائه که ن؟ هه مین دلنیا به، ئه مه دوا تیری دوژمن و له قه ژه نه ی سه ره مه رگیه تی.
ئهم خوینه گه شه که پشتراوه دره ختی سه رکه وتیمان ئه روینى. لاشه ی ئهم
قاره مانا نه پردی پێگه ی خه باتمانه و به ئامانجمان ئه گه یه نى. ئیمه له
پیناوی گه ل و نیشتمانا خو به خت ئه که ی ن. ئه و گه له ی نرخى سه ره به ستی و
رزگاری له گیانی پۆله کانی، بێ ژمار، ئه دا، بیگومان به ئاوات هه ر ئه گا و
هه رگیزا وه رگیز نامریت..!

به پێچه وانه ی ئاره زووی ده روونی هه مین کولاو گۆناکانی به فرمێسکی
جۆشاوا ته ر و به راو کرد. سیامه ند دلێ دایه وه و به سوژ و فیانه وه گوئی:
هه مین گیان، ترس و گریان بۆ ئیمه ی (خه باتکار) نه هاتوو. به تایبه تی
ئیمرو که ئافره ت نیوه که ی تری کۆمه ل، پێویسته چاکی تیکۆشانی لێ بکا
به لادا و شان به شانی براکانی بێته کوێ خه باته وه
له پێگای ماله وه، به ده نگێکی ئاشکرا و به روویه کی پر باوه ر و هیوا وه،
له به ر خویه وه هه مین ئه یووت:

”ئهو گه له ی... سیامه ند هه کانی... سوار و... سمکو و نه وروژ و هه مین ئه که ن
به قوربانى... سو ر ئه گاته ئامانج و هه رگیزا وه رگیز نامریت!!“

زستان هه.. ساردە!

له بهندیخانهی بهسرا نووسراوه، ١٩٦١/١/١٥

به یانی زوو ئاودهه، وهک جاران له خهه وه لسا، پاش به ئاگاهینانی به سێ،
دوو پکات نویژی کرد. به لام ئهه پۆژه، زیده له پۆژانی تر له کاتی دهس نویژ
هه لگرتنا په نجه چرچه کانی ته زین و زۆر خه ریک بوو، دوا به دوا ی نویژه که یا،
تا جگه ره به کی شل و شۆقی پێچایه وه و به چرکه چرکی ئه ستی و بهرده که یا
دایگیرساند و کهوته هه لمژین.. سووی به فر و کپیوه خوینی له ده مارا
ئه مه یاند.. به سێ خه ریکی چیشته و چایی کردن بوو..

(بۆره) له ترسی سه رماوه خۆی خزانده بووه ژیر دهس و پپی که ره
(دیژه) هوه و ته نانهت مریشک و که له شیره کان له سه رمانا ئهه و به یانییه زۆر زوو
گیشه داره که یان به جیهیتش بوو، به قاره قار و قوو قوووه وه له ژووره تاریکه که دا

به سهر نوین و رایه خه شپه کۆنه کانا باله فرکه و هاتووچۆیان بوو.. خهویان له مناله ورده کانیشا تال کردبوو.

له گه نى ماش هه لمى لى هه لسا و تیکرای خیزانه کلۆله که پیکه وه دامه زرانه سهرى! فرهى ماش، قرتهى مامر، پرمهى دیزه و مپهى بۆره و بۆرهى مانگارهش له ژووره تهنگه به ره که دا تپیه کی مۆزىقای ناسازیان پیکهینابوو. گهرچى به لای (ئاوده ل و به سیه وه) شتیکی ئاسایی و نیشانه ی دنیایی و ترووسکه یه کی هیوای ژین و مان بوو. مناله کان ورگن و چلکن، قژ و په رچهم دووکه لاوی، زهر د و بیه یز و چاوزه ق، ئەمه نده یان (ماش) فرکرد هه موو به روومه ت و کۆنه به روانکه یانا هاته خوار.. ههر تاوه نا تاوئیکیش په نجه ی نینۆک تیژیان ئەنایه قژی ئالۆزیانه وه، یا سنگ و به روکی خۆبیانیان هه لئه کړاند!

که ته ققه ی پیاله که هات ههر مناله بوو خۆی دایه پال دایکیه وه و چاوی بریه شه کهردانی دار و به فسکه وه ئەیووت: ”دایه دیشله مه ی ئەخۆم“ به سئ چه په روکه کی ئەدا به ده میا و ئەیووت ”وه ی په ششاو زلفنجی خۆی، که سکه! کورپه خۆ ناهیللی جارێ بابکه یان ئیستکانه چایه کی فرکا.. په کوو! دواتان برێ هه ی، چه نه وسن و چلێسن!“ ئاوده ل مژیکى له سیخاره که یا گرت و سوته که که ی به سهر رانکه شپه که یا پژا و بئ ئەوه ی سه یری به سئ بکا وتی ”قه یدی ناکا ئافره ت، جارێ ئەمانه دایین بکه“ به سئ پیاله چایه کی بو ئاوده ل دانا و گوئی: ”کورپه ده ی ده ی، خواییان باته وه، ده با نه ختی ئارامیانا هه بئ، خو له به ر یانا هه لئایه ت“. ئەنجا تۆژی ده نگى به رز کرده وه“ ئاخو نه هه موو فیت له بن سه یری تۆیه ئاوا فیرت کردوون، ئامان! چهن د ژۆر خوړ و بئ ئابروونه!! زه راوێکی تی کرد و ده ستی بو مناله کان راگرت، که چی له فران فران و تیتک پاکیشانا پیاله که یان وه رگێرا! زه رتکاو پژایه ناو ئاگردان و خۆله میشی ژووره که ی پونگانده وه، به سئ به مشت کهوته گیانیان

و قاره و قوورەیان لى هەلسا..

بەسێ لەسەر دەستووری دێیه‌که، سەرتاپای جل و بەرگی شین و خماویی بوو.. بە ساردی هەلساو چوو بۆ لای سەنووقە دارە پەنگاورەنگە‌که‌ی بنبانی کونجە‌که و چەند پڕی‌سکە‌یه‌کی کردەوه. کە هاتەوه بەسەر سەماوهری تەنە‌که، بە وشکی وتی ”پیاوه‌که، شەکر و دەرمان چایەمان نەماوه، ئەبێ ئەم‌رۆ بچیتە شار، هەروەها خوێ و دوو قالب سابوون و هەشت گەز چیت بۆ کراسی منالە وردەکان بێنە“. ئاودەل جگەرە‌ی لە مووی سمیل و ریشی تیکە‌لاوبووی کردەوه و بە چاویکی مەترسی تیزاوا وتی: ”حای خیری پێوه نەبێ! ئەوجا ئەو پارە‌یه لە گۆ‌ری باوکت دەر‌بێنم! ئەوه کێرا ئەمانە بران، خۆ هەمووی دوو کاروان نابێ هیناومن؟ بەسێ بە تەسەوه وتی“ پاست ئە‌که‌ی، خواردن ئا‌گای لە بران نییه! ئە‌ی گوا‌یه ئەم دوا ب‌راوه ورگ د‌راوانه بە هەوا ئەژین؟ هە‌ی خوا لە‌کوێیان کاتەوه و منی پە‌شە کلۆنه.. نان ب‌راو م‌ال و‌یرانیان کردین..“ ئاودەل سە‌ری بۆ لە‌قاند و د‌وای ک‌زبوونیک وتی: نازانم چی ب‌که‌م! هە‌روەختە لە ناوتانا پ‌اکە‌م.. لە‌م‌لا پ‌ینە‌ی ئە‌که‌م لە‌ولاوه ک‌ونیک‌ی تێ ئە‌بێ.. خوا‌یه، کە‌ی لە‌م پ‌ۆ‌ژه پ‌ە‌شە‌مان پ‌زگار ئە‌که‌ی؟ نازانم بە‌شی ئ‌یمە بۆ ئە‌مە‌ندە‌یه؟ چە‌ندی ئە‌که‌م.. هە‌تا پ‌تر پ‌ە‌نج ئە‌دە‌م، پ‌ۆ‌ژ و شە‌و پ‌اناو‌ەستم کە‌چی هەر نا‌مان بە د‌ۆ پ‌انا‌گات! ب‌رسیه‌تی، پ‌ووتی، نە‌خۆشیی! ماندووبوون.. ب‌ی‌گار و ج‌وین و ناز و ف‌یزی ئا‌غاش سە‌رباری و ب‌ی‌ بار..“ بە‌سێ چایە‌کی ت‌الێ لە پ‌یش دانا و گوتی: ”ئە‌نجا ئە‌م ر‌یس و گ‌ور‌یسە بۆ ئ‌یمە بۆ ئە‌پ‌رسی؟ ئە‌وه کاری خوا‌یه و ز‌ۆر شو‌کر، خۆ ئ‌یمە لە‌وه هە‌موو خە‌لک و خوا‌یه ز‌یت‌ر نین.. ئە‌مە‌ش س‌ایه‌لی ئە‌و ع‌الە‌مه! لە‌ گ‌شتی با‌شت‌ر ئە‌م‌یه ک‌و‌و‌چە کە‌ری ب‌دە‌یتە پ‌یش خ‌و‌ت و ب‌زانە ب‌ار‌یک چ‌یلکە‌وه یا با‌سکە‌دار ب‌ارکە‌وه.. دار‌وشارە‌که‌ی بۆ ب‌که‌.. پ‌یاوه‌که خواکە‌ریمە و سە‌ری ب‌ینان لە ژ‌یر خاکە!“

دە‌نگ‌یک لە دەر‌وه‌هە بانگی ئاودە‌لی کرد و ق‌سە‌ی پ‌ی‌ ب‌ری، س‌روشت لە

سەرمانا كىش و مات بوو.. ئەتووت مەترسى كاره ساتىكى خۆرسك لەگەل
بەفرە كۆنەكەدا بالى بەسەر دارو پەردوودا بشارىتەو! كابرە بە ئاودەلى
وت “ئاغا داوات ئەكا”. هەتا ئاودەل بە شپىزەيى پرسى “بەم دەمە ئاغا
چى ئەوئىت؟ كابرە لەسەرى كۆلانە كورتەكەدا پىچى دايەو.. گوم بوو. دواى
كورتە هەلۆيىستەك، ئاودەل بە بۆلە بۆل پروو مالى ئاغاو كەوتە پى و لە
دلى خویا هەزار و يەك بىرى ئەكرد.. بەدەم پۆشتنا ئەيووت: خوايە ديسان
ئەبى ئاغا چىم پى بكا؟ ئەزانم لە خۆپايى بە شوینما نانیرىت، ئىنجا بزانه
بەو سەرما و سۆلەو بۆ كام دى، يا بۆچ دزىيەك پەوانم ئەكات، يا بۆ
كوشتنى كام قوربەسەر هانم ئەدات! هەى مال ويران خۆم! ئەى خوايە لە
ژوورى سەرى هەلى نەگرى هەى!”

ئاودەل ئاوا ورینەى ئەكرد كە گەيشتە بەردەم دیوہ خان. ژوورەكى ئاغا!
لە سى لاوہ تەخت و قەنەفە ریزكرا بوون.. زۆپای ئاگر گرپەى ئەهات و
لە زۆر شوینا سوور هەلگەپرابوو.. پارچە كاشانىكى چوارگۆشە سەرانسەرى
هۆدەكەى داگرتبوو.. رادیویەكى پاترى وشك لە سووچىكا لەسەر مېزىكى
رەشا، ئاوازی (چەچای) لێوہ ئەهات.

ئاودەل كە بەدەم لێوہ لەرزەوہ خورپەى لە دەرگاوە هینا، ئاغا لە بە
جامەى ئاورىشم و شەو پۆيیدا لەسەر ئاوازی مۆزىقاكە خەرىكى مەشقى
دانس و هەلپەرىن بوو.. كەچاوى بە ئاودەل كەوت، بى ئەوہى خۆى لە
هەلپەرىن بكا، بەسەرى لووتى وتى: “ئاودەل، بچۆ دووبار دارمان بۆ بێنە.”
ئاودەل كە تا ئىستە حەپەسابوو.. سەرى لە هەلپەرىنەكەى ئاغا دەرئەكرد،
بە بىستنى فەرمانەكە راپلەكى و هەندەى تر پەشوكا.. بۆ ماوہيەك داماو
نەيزانى چى بكا. كە نەختى هېور بووہو، بەشپىزەيى و پارانەو، بەدەم
كۆكىنەوہ وتى: مېرم، خۆمان شەكر و چايە و كەلوپەلى ترمەن نەماو، بە
نياز بووم... ئەمم... بارە دارىك بۆ شارىك بەرم.. منالەكانم پرووت و برسینە.”

ئاغا ھەر بەدەم ھەناسە بركەى ھەلپەپىنەو، وتى ”خۆ منالەكانت سەندانىيان ناگاتى، ئەمىرۆ نا سەبەى. ئەو ھە بۆ چەند پۆژە پووت و برسى نەبوون ئىمىرۆ نەبى؟ يا چونكە ئىمە دارمان لە دىوہەخانا كەم بوو؟ ئاودەل كە چاوى برىبوو گرپەى سۆبەكەو، باش ئەيزانى بى چارەى و تواناى ئەوہى نىيە (فەرمانى ئاغا) بشكىنئ، بە كزىيەو وتى: ”مىران ئاخىر چۆن دوو بار دارت بۆ بىنم، خۆت ئاگادارى، ئىم تەنيا كەچە كەروكەم ھەيە؟“ ئاغا لەو چەند و چۆنە چاوپروان نەكراوہى ئاودەلدا زۆر پەست و بىزار بوو.. دانسەكەى راگرت و نەپانى بەسەريا: ”كوپە بۆ ھەندە كەر و قسە پەقى؟ بەسيە درىژەى مەدەرئ، يا كەرىك بخوازە، يا بە كووچەكەرى خۆت دوو پى بكە، خۆ تەيارەم بۆ دروست ناكەيت ئەمەندەم بۆ ورد ئەكەيتەو.. دەپرو، مى خۆت بشكىنەو چىتر دانسەكەم لى مەشيوئە.. ئەمەى وت، دەنگى پادىوكەى بەرزتر كەردەو، كەوتەو، ھەلپەپىن.. ئاودەل، بە دلشكاوى كشومات كشايەو و بەدەم ھەنسكى كۆلى بىزارىي و ناچارىيەو بەرەو مالى خۆى پاكىشا!

ھەورىكى زۆر سپى و بۆر بەرزايى ئاسمانى داگرتبوو! كىنە و داخىكى ئىجگار زۆر لە دەروونى ئاودەلدا پەنگى خواردەو، وەك قەفەى زنجىر ھەموو روداو و بەسەرھاتى پىشووى ھاتەو ياد كە لەگەل ئاغا لى قەومابوو.. ھەر لە بىگارى زۆران پۆژە جووت و دروئە و شەو- چۆم- ئاودان و كەپرو سابات كەردنى بە خۆپايەو تا (دە دنيار) سوورانە لە پۆژى بەشى خواستنيا و، جارەھا دزى و پىگىرى و شەپە تەنگا لە تافى لاوينيا، ھەتا پەرزىن و پەزىرەن و موتوربە و گزە و داركەردنى سەردەمى دوايى گشتى لەم ساتەدا ھاتەو بەرچاو! بە جارپىك جىھانى بەرىن و فراوانى لا تەنگ و تار بوو.. ھەر لە دەرگاى زنجە قووپەكەيەو قارە و قىژەى منالەكانى كاسەى تاساوى پىر كەرد و بەسىيى بىنى لەسەر ئەژنۆ مانگا پەشى ئەدۆشى، ھەستىكى سەيرى پىاھات و ھەناسەيەكى ساردى ھەلئىنا!

بهسئ له ژیر گوانی مانگا په شهوه ئاوړیکى به سه رشانیا دایه وه و زۆر به وشكى وتی: “ئهوا له كوئى بوویت پیاوه كه؟ ئاوا درهنگ داهات.. ئه دى كه نگیں داران ئه كهیت و ئه چیته شارى؟” ئاوده ل به دهم لیرخه ی كۆكینه وه وتی: “بۆ داران ئه چم، به لام شار.. نه ما” وهك هیچی لى تینه گه یشتبى، بهسئ پرسى: “چى.. چى! كوو؟ ناچیه شارى! ئه دى هه روا بى شه كر و چاو و خوئ و سابوون بین، ئه دى مناله كان بهم سه رما و سوڵه و سایه قه هه روا پرووت و په جال بن! دهنه (به ته وسه وه گوتى) “دهنا مزگینت لى بى، هه ممانه ی ئاردیشمان داوه شی تراوه..” ئاوده ل، له مه راقانا ئارامى لى هه لگیرابوو، بۆیه هه ر له كورتیه وه قسه كه ی پى بى و راسته وخۆ له مستى نا و به گرژیه كه وه وتی “به سه، به سه بهسئ چیترم بۆ مه رپسه” من ئه بى ئه مپرو بۆ.. بۆ ئاغا بچمه داران.. زانیت؟ ئه نجا به ته وسه وه دهنگى هه لبرى “تۆش ئه حمم، ئه.. ئه.. تۆش برۆ مالى ئاغای چاوتیر و ده ستبلاو، بزانه چیت پىو یست بوو ئه ما، ئه حم، به زۆره وه پیتى ئه دهن..” بهسئ تف له قۆرگیا نه ما.. هه موو دیمه ئیکى ره ش و خه مناكى پر مهینه تی له و كاته دا هاته به رچاو..!

ئاوده ل دوو په ته گوریسى هه لاویزی.. كوله بیوره كه ی له قه رپوزى كۆپانى دیزه دا قایم كرد و ته ورداسى نه برى نایه به ر پشتی خۆیه وه، كه دوو لینگانه ی به سه ر دیزه دا هیئا و به ره و چیا ئاوا ییه كه ی به جیه یشت و كزه بایه كى ئه وه نده ساردی ئه هات وه ختابوو هه موو جه سته ی ره ق هه لگه رپى، ناچار بوو پاش ماوه یه كى زۆر كه م دابه زى و به ویزه دیزه ی گران پۆی دایه به ر نه قیزه..

له قه د پالى گردیكى نه دیوا، له چرو ده وه ئیكا قۆپه نه دارىكى په چاو كرد و لى دامه زرا. هه وه تریشه كه وته چه خماخه لیدان! ته ققه ی كوله ته ور له وه به ر دهنگى دایه وه و دۆلى گه لى كش و مات و خاموشى سامناكى پر كرد! له ئاسمانى بى په نگا ورده وورده، وهك پارچه جلۆكه، به فره بۆر

سهره و ژیر گیزی خوارد و دار به پرووی ئاوده ل له سووی سایه قه دا ئاوده ل باش دهس و پلی ته زیوی ... بیور بیزاری و دهردی ناچاریش ئه وه نده گیان و هووشیان له تاسه وه برد، ئاگایی له هیچه وه نه ما بوو که زرمه ی ته وری سه نگین له قاچیه وه هات و لیشاوی خوین له گهرمه برینی وه ک زراوی ماسی ترازا و فرکه ی کرد و جوگه له ی به ست.

به فر تا ئه هات ته وژمی ئه سه ند و تپی ئه کرد! گهرمایی له له شی ئاوده لدا نه ما. هه رچه نده کوئه شه پشته نه که ی له برینه که یا پچا سوودی نه بوو. خوینی گه ش نه وه ستایه وه .. به فر و خوینی مه ییو تیکه لاوبوون. تیش و ئازار به جارێ په کی کار و له جوولیه ی خست.. به فر و سه رما پشتیان لی سه ند و جهسته ی کلۆ و سر بوو، کوپله ی زامداری بی چاره دهستی داو.. له م ساته گرنه گ و ته له زگه یه دا که بی ئاره زوو پیلووی چاوه کانی نووقا، بو دوجار رووه و دیه که یانا ئاوړیکی دلبری دایه وه و ئاخیکی ساردی ناو می دی هه لکیشا.. وینه یه کی شیواوی به سی و مناله کانی له یادی بی هیژیا تپه ربوو، پیش ئه وه ی ده می قوو پایو پیکدا و هه تا هه تایه نه یکاته وه به چاوێ هه موو مانایه کی پارانه وه و ناو می دی و داوای چاکه و یارمه تی تیا ئه خوینرایه وه، سه یری (که ره دیزه ی) کرد که تاکه گیاندارێ بوو له و کاته دا په نا و هانای بو به ری و.. ته نیا هاوړی هاوده ردی بوو که ماله ئاوی سه ره مه رگی لیکات!

لاشه ی ساردی بیگان راقه ناو، گلۆ بووه ..! دوا ی نیوه رۆ بارستایی به فر نزیکه ی دوو بست ئه بوو! تا ئه هات لووره ی باو و هوروژمی زریان تینی ئه سه ند.

قاقای پیکه نینی ئاغا له دیوه خانه ی گهرما ده نگه دایه وه! تپروته سه لی چیشتیکی چه ور و به تام، له گه ل چه ند میوانیکه خه ریکی چایی خواردنه وه بوون.. به دل و به گیان له خووشی که ژێ زستانی سه خت و تووشا ئه دوان

و له په نجه ره ی مینا به نده وه به مه ستی سهری دیمه نی جوان و دلگری به فره بارانیان نه کرد. له ناکاو هاتوها وارې په یدابوو! که ئاغا نوکه ریکی بانگ کرد و لئی پرسى، خزمه تکاره که به ترسه وه گوتى: میرم سه لامه ت ئه واه به سییه ئه لئى تا ئیسته ئاوده ل نه گه راوه ته وه.. گویا دیزه خو ى و خو ى هاتوته وه ماله وه. ئاغا نه ختیک داما.. نه نجا به توره ییه وه گوتى: ئاوده ل نه گورگ ئه یخوا و نه دز ئه ییا، جا بلئ کونه فلقئ ئه م قیزه قیزه ت له چى؟ له وى وایه شوپره سوارى کی نه وجه وانى تازه زاوای چوته شهر و نه گه راوه ته وه. پرۆن بزانی بئ ده سه لاته عه مر نه مایه ی له کوئ دیزه ی لئ هه لاتوو به وى به رنه وه.. به لئ چه نه بو گرتووم.. له به یانییه وه بو دوبار دار رویشتوو، هه ک پاشه لى بشکئ و ئه ستووی وردبئ. ئاخر ئه و ته حره مسکینه مان له دئییه که دا هه ییه بویه حالمان ئه م حالیه.. ده ک چوونى بئ و هاتنه وه ی بو نه بئ..

سه رما و سایه قه چى ئه کرد ئه یکرد! که س زاتى نه بوو له ماله وه سه ر بیئیته ده ر!! چه ند هه رزه کارىک له دراوسیکانى ئاوده ل پیان نایه جه رگیانه وه و پروه و چیا که خزین.. له گردی کی نه دیوا له چرو ده وه نیکا له قوپه نه دارى کی لئ بریاوا له ژیر ته نکه پوشینی به فرا گلو له ته رمى ئاوده ل دوزرایه وه.. ره ق هه لگه راوو..!

له کوپى شیوه ن و گریانا له ئاواى به ده م سنگ کوتان و له خودانه وه له ناو هه مووانا ده نگى بالوره ی به سئ به سوژ به رز ئه بووه و ئه یووت ”ئاغا، نه خوئ بئ و نه دارت بئ.. ژه هراوت بئ گارت بئ!“ ناوه ناوه یش خه لکه که ئاگریان بو مناله هه تیوه ساوا لیقه و ماوه کانا به ر ئه بوو که به لیوه له رزه وه، به گریانه وه، هاواریان ئه کرد ”دایه.. دایه کوا بابه؟ دایه که ی کراسمان بو دئ؟ وه ی بابه برسیمانه!!“

دلداری له دى يا (خانزاد و كاكۆ)

پیشكه شه..

بو ئه و ره نه چه رۆيانه ی لادی..

ئهوانه ی نانیان به دۆ راناگات..

۱۹۵۸

سه ره تا

كه سانی ئه م چیرۆكه یه

۱- پیره مام: پیره میردیكى كه لك لیبراوی بیکه سه، له ته مهنی هه شتا سالی دایه.

۲- كاكۆ: كورێ پیره مامه، سه ربازی ئه كا و ئه گه ریته وه لای باوكی.

۳- خانزاد: ئافره تیكى بالابه رزی جوانی پانه ز سالییه، هه ز له كاكۆ ئه كا.

۴- ئاغا: گه و ره و ده ست درێژی دێیه كه یه، زۆردار و دلپه ش و ته ماكاره.

۵- مه لا: كۆلكه مه لای گونديیه، زۆر كۆله وار و ده به نگه، بو مالى دونیا

بو هه یه ده ست له ”شه رع“ بدا و خو ی له ئایین كا.

- ۶- مام بايز: يه كه زهنگینی دئییه كه یه، پیرونا شیرینه، دلپیس و سه گه، هه ز له خانزاد نه كا و به هه ر نه رخیك بئ هه ر ئه یه وئ!
- ۷- برای خانزاد و چهند نۆكه ر و شوین هه لگری ئاغا و خه لکی دئییه كه.

كۆریت

زه مین به پۆشینی ره شی شه و خۆی پچابوو، دنیا ئه مه نده تاریک بوو چاو چاوی نه ئه دیت، ناوه ناوه هه ندی پۆناکی کزکز له گونده كه وه ده رته كه وت كه له ئاگر و چرادانی گونديیه به سته زمانه كانه وه خویان بو ده ره وه ئه كوتاو په شه بایه به ته وژمه كه ئه ولوو ئه ملای پینه كردن، له پاشان به شیوه ی كه ره پووشی ناوگه رده لولول له بهر شه وقی برووسكه ون ئه بوون كه زوو زوو ئاسمانیان به شه وق ئه كرد و ولاتیان ئه كرده پۆژی پۆناک. ته رزه و بارانیش چۆن كوونده ی سه ره و ژیر ئه هاتنه خوار، ته قته ق و گرمه یان ئه چوو به ری ئاسمان و هه ر له گووزه ری ئاسنگه رانی ئه كرد. له وه ی دئییه كه كۆریتکی ته نگ و تاریک هه بوو. له م شه وه زه نگه دا ئاگریکی بچكۆلانه له ناو كۆریته كه ئه سووتاو گری به ولابه ملادا ئه خولایه وه. ئاگره كه گه لی جار ئه كوژایه وه و كۆریته كه ی گرفتاری دوو ده ردی تال ئه كرد، یه كه م ژووره كه ئه مه نده تاریک ئه بوو كه ئه گه ر ئه نگووستیان له چاوی خه لكا بنایه كه س نه ی ئه دی. دووهم دوو كه لیک له ئاگره كه هه ئه ستاو به ژوور سه ردا بلاوئه بووه مه ردوومی ئه هینایه خنكان.

له به رده می ئاگردانه كه هه و جو شیک هه بوو توژی ئاوی گه رمی تیدا بوو به چه شنی شه مه نده فهر هه لمی لی به رز ئه بووه و لولوی ئه خوارد و له ته نیشتییه وه شتیک هه بوو چای تیابوو هیچ ناویکی بو نه ئه شیا! جامی له و به ره وه دانرابوو بیگومان ”پیره مام” له جیاتی پیاله چای تیا ئه خوارد وه. كه چه خراپیک و له ته لبادیک له رۆخ ئاگره كه وه راخرابوون. پیره مام له سه ر لباده كه هه لئووتر كابوو ورد ورد قوومی له قه نوونه كه ی

ئەدا و سەیری ئاگرەكەى ئەكرد. "پیره‌مام" لە تەمەنى هەشتا سالی‌دا بوو، سەروریشی وەك بەفری قەندیل سپی ئەچوو، ناو چەوان و مل و رو بە‌لوچ، كەچە پانكەكى شپى پیناوى لە پى و كورته‌كه‌كى كۆنى لەبەردابوو. تەنها دوو ددانى درىژى لە زاردا مابوو، چاوه‌كانى كز و گوپیەكانى گران بووبوون! پیره‌مام بە تەنیا لەم كۆریتە دانیشتبوو، قەنۆنەكەى لەدەست نە ئەبۆوه، ناوه ناو چایەكى تالى تى ئەكرد و گلوته شه‌كرەكى ئەخستە دەوى سووك سووكى دیشلەمەى ئەخواردنەوه. زۆرى بىر لە كورەكەى ئەكردەوه كە چەند سال بوو سەرباز بوو، هیچ نامە و پەيامىكى لیوه نەبیستبوو، هەموو جارێ كە شیوه‌ى ئەهاتە بەرچاوى، كزەى لە جەرگیه‌وه ئەهات و چەند فرمىسكى ساردى بەسەر كوڵمە سیسەكاندا ئەهاتنە خوارى و سەرى بو ئاسمان هەلنەبرى و لە یەزدان ئەپارایه‌وه. كە لەشیوه‌ى تیر ئەبوو سیبۆرى ئەهات و ئەنجا بىرى لە پەز و باخەكانى ئەكرد، لەبەرخیه‌وه ئەى وت: "ئەوا كەژى بەهاره، لە تەرپوتووشى زوستانى دەرپاز بووین، جا كاتى خوشى و گەرمى و ئیشە ئەم تەرزه و بارانە تۆزىك هیور بیته‌وه، ئەوسا دەست بە پەز برین و جووت و پیمەره ئەكه‌ین. لەم ئاگر و دووكە‌له‌ رزگار ئەیین و پىویستیم بەم كەچە لباد و خارارە نامینى، تیشكى پۆژى بەهارم لى ئەدا و تەمەنم لەنوی ئەنوو‌سریته‌وه.

پیره‌مام لەم گەفتوگو له‌گە‌ل خۆكردنە دائەبوو، بەم جوړه‌ خۆى ئەخافلاند و دلى خۆى ئەدایه‌وه تا سەردەمىك بە‌لاداچوو، لە پۆخ ئاگردانەكه‌یا لەسەر پارچه‌ لبادەكەى خەوى لى كه‌وت و ئاگای لە مەحمودى بى زەواد نەما.

لەناو پەزى

بو بەیانى پیره‌مام لە خەو هەلسا و گورج لە كۆریتى هاتە دەر، تەماشایەكى دەرپشتى خۆى كەرد. باران خوشى كەردبوو بۆنى بەهار لە زه‌وى و هەموو داروبەردىك ئەهات. سەرى بو ئاسمان هەلبرى و سامال بوو،

یهک دوو ئه سستیڤه ی گهش ناوه ناو ده رئه که وتن و جار جاریش له پیر هه وره کان له ناو خۆیانان ون ئه کردن. پیره مام دهستی به ریشه به فرینه که ی داهینا و چوو نوێژی خۆی کرد. پاش نوێژ، پیره مام ئاگریکی خۆشی هه لکرد و چایه کی لینا. چهند پارووه نانیککی رهقی به چاوه خوارد و قه نووکه یی داگیرساند و کهوته مژینی. زۆری خۆشی به دلا هات و ههستی به بهختیاری کرد. خیرا خیرا شمه کی خۆی پچا پروو به پرووی رهزه کای خشی. که گه شته پۆخ رهزه که ی جارێ هه ناسه یه کی پر ئومیدی هه لکیشا و چاویکی کزی پر فرمیسکی خۆشی و ناخۆشی بز کرده وه. له پاشان خۆی کرده ناو رهزه که و زۆر به ئارهزوو کهوته برینی. بهم جوژه ئیشی کرد تا نیوه پۆ به بی ئه وه ی بیر له ماندوو بوون بکاته وه یا پشوو بدات، ته نها جار جار نه بی که له سه ر به رۆچکه خۆی هه لئه خست و قه نووکه ی به دلسۆزی تی ئه کرد. پاش نوێژی پیره مام کهوته وه سه ر ئیش، به لام هه ر هه نده ی زانی له ته هه ورێک له ولا له تی له ملا په یدابوون، ئه م هه ورا نه لیکیان داوه و گرمه گرم و بروسکه یان لی هه لسا. هه ری کرده ره شه بایه ک ئه ت وت هیشتا هه موو دره ختی له ره گه وه هه لئه قه نی.

پیره مام ناچار بوو دهست له ئیش هه لگری و به ره و ئاوی بی برولا! به مجۆره پیره مام رای ئه بوارد، هه موو پۆژ ئه گه ر تۆژی دونیا خۆش ئه بوو یا هه ندی هه ری ئه برینگاند، بو ئیش کردن ئه چوو، که باران دایه رژاند و تووندی ئه کرد ئه گه راپه وه ماله وه. تا له هه موو برین و جووت و قوونیر و پیمه ره کردن بووه، ئه وسا کاتی دروینه ی گه نم و جو دهستی پیکرد، جا رۆژی له جیاتی ناو ره زی به ره و په ریز ئه پۆیی.

له په ریزی

په ریزی پیره مام هه نده زۆر نه بوو، ته نها بای بی ئه مه ی ئه کرد که پیره مام به شی ئاغای لی ده رکا و هه قی سه پان و دروینه که رانی لییدا و نه ختیکیش بوخۆی

بمییتهوه، پیره‌مام به‌ری به‌یانی ده‌ستی دایه‌ داس و پڤگه‌ی په‌ریزی دابه‌ر
 خو‌ی، که‌ گه‌شته‌ وئ، بینی که‌ ه‌یشتا سه‌پان و تله‌کیش ده‌رنه‌که‌وتبون، جا
 هه‌ر وه‌ک په‌وشتی جاران قه‌نونه‌ بۆرینی تیکرد و قنجیلانه‌ هه‌ناسه‌ی پڤوه
 هه‌لکیشا. که‌ پۆژ له‌ سه‌ر که‌لی هات چهند داوئکی زڤرینی به‌ بلیسه‌ له‌م
 به‌ره‌ی پۆژئاواوه‌ له‌سه‌ری لووتکه‌ی کڤوه‌کانیدا، به‌ چه‌شنی هه‌یاسه‌ی نووئ
 بووک به‌قه‌دی چیاکانه‌وه‌ ئالا و ئهم‌ دره‌ختانه‌ی که‌وتنه‌ به‌ری چۆن ئاوڤنه‌
 بریقه‌یان دایه‌وه‌. ئهم‌ ده‌نکه‌ شه‌وئمانه‌ی به‌سه‌ریانا باریبوون له‌شیوه‌ی زڤر
 له‌ناو تیشکی خو‌ر ئه‌بریسقانه‌وه‌ و به‌ هه‌موو په‌نگیک خو‌یان نیشان ئه‌دا.
 هه‌نده‌ی پڤ نه‌چوو سه‌پان و کرڤکاره‌کانی تر په‌یدا بوون. پیره‌مام خو‌ی
 لئ گورج کرد و ده‌ستی کرد به‌ دروڤنه‌. به‌راستی پیره‌مام زۆر ئازا بوو،
 چونکه‌ له‌گه‌له‌وه‌شه‌وه‌ که‌ سه‌ر بوو بوو، سه‌پانه‌کانی تر له‌ چاوی ئه‌ودا
 هه‌موو گه‌نج بوون، ه‌یشتاش نه‌یانتوانی پیره‌مام له‌ دورڤنه‌ کردن جڤ
 به‌یئن. پیره‌مام نه‌ک هه‌رده‌م له‌گه‌لیانا جووت بوو، بگره‌ گه‌لی جار پڤشیان
 ئه‌که‌وته‌وه‌ و به‌ زه‌رده‌ خه‌نه‌که‌وه‌ ئاو‌ری لئ ئه‌دانه‌وه‌ و ئه‌ی وت: لاه‌کان
 وه‌رنه‌ دووم‌“ ئه‌وسا سه‌پانه‌کان تانوو‌تیان له‌خو‌ ئه‌دا و به‌ شه‌وقه‌وه‌ ئیشیان
 ئه‌کرد، به‌لام‌ هه‌ر پیره‌مامیان پڤ جڤ نه‌ ئه‌ه‌یشترا. به‌م‌ ته‌رزه‌ پۆژیان ئاوا
 ئه‌کرد، تا پاش چهند پۆژیک له‌ دروڤنه‌ بوونه‌وه‌. هه‌موویان گیشه‌ کرد و
 خه‌رمانئیکی باشی لئ هاته‌ دی. جه‌نجه‌ریان به‌ کرڤ گرت، چونکه‌ پیره‌مام
 هه‌نده‌ی نه‌خواردبوو که‌ باسی جه‌نجه‌ر کرڤن بکات، جه‌نجه‌ر که‌وته‌ گه‌ر
 و پاش چهند پۆژئیکی تر خه‌رمانه‌که‌ جه‌نجه‌ر کرا و ماوه‌ شه‌نه‌با. به‌
 شه‌مال ده‌ستیان ئه‌دا شه‌نه‌و شه‌نه‌بایان ئه‌کرد، که‌ شه‌مال کز ئه‌بوو یا
 هه‌وره‌ و په‌شه‌بای ئه‌هات شه‌نه‌یان فرڤ ئه‌دا و وازیان ئه‌ه‌ینا. به‌م‌ جو‌ره‌
 رایان ئه‌بوارد تا له‌ هه‌مو کارڤک بوونه‌وه‌. ئه‌وسا ده‌ستیان به‌ دابه‌شکردنی
 دانه‌وئله‌ و خه‌له‌ و خه‌رمانی پیرمام کرد. نوڤنه‌ری ئاغا هات بو‌ دیاریکردنی

ههشت يه كى خوۆى، سه پانه كان وتيله كيش و خاوهن جهنجهر ههركه سه بهشى خوۆى په چاو كرد، نهجا به هه مووى نزيكه ي چاره گيكي بو پيره مامى رهنجهرو مائه وه، نه ميشيان به كرئ بو كيشايه وه ماله وه و له كوونه كه ريتى له ناو دوو كه ندووى شكايان كرد. نه م دوو كه ندووه ده غله بوو مائه ي هه ناسه ساردى بهرى رهنجدانى ساليكي پيره مامى به شخوراو، به لام له سهر نه وه شه وه پيره مام هه رده م كووت و رازى بوو. بوچى؟ چونكه بى ده سه لات بووه هيچى بو نه نه كرا! دهنه خو نه ويش نه يه زانى بوچى ئاغاي زوردار ههشت يه كه كى بهرى رهنج و ئاره قه ي ناوچه وانى نه با و دووقات كرئى جهنجهرى لئ نه ستين؟ ته نها چى بو نه كرئ؟ هيچ. چه شنى كه وى ناو قه فه ز نه گهر ههر هاوار و قاسپه قاسپ و باله فركه كان، تا يه كييك ده رگه ي قه فه زى بو نه كاته وه چون نه فرئ و ئازاد نه بن؟

ئوميد

كه ژى ده غل و دان به سه رچوو، نهجا ده مى په روه رده كردنى په زه، پيره مام هه موو رۆژييك دوو ده و ته ور داسى له گه ل خوۆى نه برد و به سه ر چيا هه لته گه را و بو ناو رزه كه ي نه چوو.. مئو رشايه وه، په رسيه خوۆى خر كرده وه، ههر كۆلكه مئويك نه مه نده ي سوره په لى ناسك و دريژ هاويشتبوو، وه كو بووكى يه ك شه وى خوۆى داپوشيوو، په لكى سه وزى گه ش و پان له خوۆشى خوۆى به هارى پئ نه كه نين، كه ژوكيو هه مووى به تالايه كى سه وز پو شرابوون. له ههر لايه ك گوله نيسان و حاجيله و نه رگز و وه نه وشه و لاو لاو و ريحانه كيوى سووسن و به ييوون بونيان ده مار به ده مار نه رويى و له گه ل كزه ي باى شه مال و قاسپه قاسپى كه و و قولنگ و زيقه زيقه ي بالداران سهريان به رز و نزم نه بووه. ولات پر بوو له عه تر و موزيقه و وينه ي گوشادى.

پيره مام له كارى خوا سه رى سورما بوو، ههر نه مه نده ي نه زانى كه له

خۆشیانا تهزییهکی به تهوقی سه‌ریدا ئه‌هات و له بنی پێی ئه‌چووه ده‌ره‌وه. زۆر به‌شانازی به‌لای میوه‌کانه‌وه ئه‌چوو، هه‌ر لقیکی بێ که‌لک یا هه‌ر قوتیریکی بدیایه، ئه‌وا به‌ وردی ئه‌ی پرین و هه‌لی ئه‌دایه‌ سه‌ر په‌رژینه‌که‌وه. ئه‌گه‌ر که‌ریکی باشی کۆنی چه‌نگ که‌وتایه‌ ئه‌وا کووشه‌کی لێدانه‌گرتیه‌وه و ئه‌ی کرد به‌ میوه‌کی سه‌ربه‌خۆ.

به‌م چه‌شنه‌ پیره‌مام په‌نجی ئه‌دا و په‌زی خۆی په‌روه‌رده‌ ئه‌کرد، تا هه‌موو په‌زه‌که‌ی پاک و خاوی‌ن کرده‌وه.

په‌زه‌که‌ی به‌ریکی باشی گرتبوو چه‌ند جارێ پیره‌مام تێی پاده‌ما و بیرێ ئه‌کرده‌وه دلی ئه‌گه‌شایه‌وه و ده‌ستیکی به‌ پێشی سپی دا ئه‌هینا و له‌به‌رخۆیه‌وه ئه‌ی وت:

”خوایه، له‌ چاوی‌نی به‌دوورکه‌ی ئه‌گه‌ر خوا بدا ئیمس‌ال ترییه‌کی زۆر و باشم ئه‌بێ. ئه‌وسا کو‌ره‌که‌شم دیته‌وه و به‌ جارێکی ئاواتی دلم دیته‌ جێ!“.

پیره‌مام تانوکیشی تازه‌ کرده‌وه و له‌ترسی ده‌عبا و درنده‌ و پیاوی ناکه‌سی دز و درۆزن ئیواران پاش پۆژئاوا، به‌ چاوی‌کی پر ئاواته‌وه ته‌ماشایه‌کی په‌زه‌که‌ی ئه‌کرد و چه‌ند دوعایه‌کی به‌سه‌ردا ئه‌خویند و به‌ره‌و ئاوی ئه‌گه‌رایه‌وه. له‌ماله‌وه هه‌روه‌کو پێشوو دیشله‌مه‌ی خۆی لێ ئه‌نا و قه‌نونه‌که‌ی دا ئه‌گیرساند. ته‌نها ئه‌مه‌نده‌ بو که‌ دنیا تو‌ژی گه‌رم بوو، له‌به‌ر ئه‌مه‌ پێویستی به‌ رایه‌خ و نوێن نه‌ما‌بوو، له‌ دووکه‌لی ئاگریش رزگاری چێشتبوو.

هاوین

که‌ هاوین داها‌ت و و‌لات گه‌رم بوو، ورده‌ ورده‌ په‌زیش بۆنی تیگه‌را و به‌له‌که‌ په‌یدا بوو، که‌ژ و گیا وشک بوون و بوون به‌ پووش. گولووک و لاله‌ سیس بوون به‌سه‌رچوون، قاز و قولینگ تێپه‌رین و پوویان کرده‌ کو‌یستانان. پیره‌مام گوتی ”به‌خوا ئه‌مه‌ نیشانه‌ی هاوینه‌، به‌هار به‌سه‌رچوو، ئه‌وسا کاتی و به‌رهاتنی په‌نج و ته‌قه‌لایه‌“.

به یانیان سەر له زوو ئه پڕۆیشت بۆ ناو په زی تا پاش بانگی شیوان نه ئه هاته وه. زۆر له سه ره خو له ناو په زی خو ئه خافلاند، هه ره که موو کورتیه کی بهرچاوه که وتایه ئه ی بری. گه لی جار ئه یووت ”تر ئه و د ئ خو ش بی، ئه نجا ده عبا ده ست به خواردنی ئه کا، له بهر ئه مه وا چاکه به په ر ژینه که ما بگه پرم، بزانه مه ره کون و که ئینتیکی هه بی بیگرم چونکه هه ره که کو ئه ئین ”که ره به سه له خه مه په سه!“ با له پش تایه به ری به خوم داده م!“ ئه وسا هه ئه سه تا هه ره شو ئینتیکی بدو زیباوه که بۆ هه بوو ده عبا ی پیدا برپا ئه یگرت و زۆر تووند و قایمی ئه کرد.

ئێواره یه کی پۆژ له زهردان بوو، به ناو په زه که یا ئه سوو پرایه وه هه ند ئی ته ماشای ده ور و پشته خو ئی کرد گه لی د ئی په ست بوو، پۆژ له سه ره که لی کیه به ره زه کانی پۆژ ئاواوه به ته مایی بز بون بوو، تیشه که بیه ژه کانی له هه موو که لیکه وه زۆر به گرانی به سه ره شاخه به ره زه هه زار به هه زاریه کانه وه ئه گه شایه وه، گژ و گیا و گو له کان به ناوی پووش خو یان له ده سو و که کی زه ردی زی پین لوولدا بوو، به شیوه ی د ئی پیره مام پیر بوو بوون. قه ل و کو تر و گاپه ل و هه موو جو ره بالداریک به سه ره لووتکه ی شاخه کانا باله فرکه یان ئه کرد و به ره و لانه ی خو یان، بۆ لای فه رخه کانیان ئه گه رانه وه. له مبه ریش له نزیک مالن، میگه لی مه ر و بز بۆر بۆر و باعه باعیان دانا بووه. ده نگه ده نگی شوان و گاوان و وه ره وه ری سه گ و یخه و ئو حه ی کابان و مه ردو شان بۆ تا قی ئاسمان ئه چوو، کاریه هه مووی له دایکیان ئه گه ران و ئه یان مژین. هه ره مالا تیک به پۆله ی خو ئی شاد ئه بوو.

پیره مام هه ناسه یه کی زۆر ساردی هه لکیشا و ئاخه ی گه رمی هه ئینا. له د ئی خو ئی وتی ”سه یره.. به هو ئی بارانی زستان و پۆژی گه رمی به هار ئه م گیا و گو له سه وزانه هه مووی شین بوون و گه شانه وه، به لام ئه و هاوین هات ئه بینم گشتی روو زه رد و مه لوول بونه، چه شنی من پیر و بیکه لک و لیکه وتوونه.

ئاخ منیش کاتیک به شیوهی گیای به هار گهنج و دلتەر بووم، به لام ئیستا ههروهک ئەم پووشانه پهنگ زهره و بیهیز و سیس و وشک بوومه، کهلکم نهماوه، هیزم برپاوه. له سه ره وه شه وه جهرگم برژاوه! بزانه چۆن ئەم بهسته زمانانه هه ریه که به جهرگی خۆی ئەگاتهوه.. تهها منی قوو پر به سه ر نه بی که له تاکه کورهی خۆم بیهش بوومه.. ئەوا چهن دسا له حکومه تی بیداد به شیوهی دیل کردوویه به سه رباز و له گهستی کردوومه ته وه. ئۆف بو ئەم پۆژهی کاکۆی پۆله م ئەگره وه باوهش و ریشی سپی به روو دانه هیتم! ئۆف بو ئەم پۆژهی که یه زدانم هه قم له زۆرداران ئەکاته وه و جه فا و زۆرداری له سه ر رووی زه مین ناهیلن؟

پیره مام، ئەم ئاواتانهی خواست و فرمیسکی ساردی وه ک گه واله بارانی به هاری به سه ر رووی زهره و ریشی سپی داباری، دوایی ناوی خوای هینا و چهن دوعایه کی به سه ر کورکه و په زه کهیدا خویند و به ره و گوندی ورده ورده شو پر بووه خواری..

گهرما

پیره مام هیچ هه وش و هه یوانی نه بوو لئی به خه وئ، نه شی ئەتوانی به سه ربان که وئ، له بهر ئەمه ناچار بوو که هه ر له ژووری کۆریته که ی بنووئ! که نه ختی شه و زرنگا، پیره مام وازی له دیشله مه وه خواردنه وه و قه نوونه مژین هینا. خۆی لی والیکرد و پاکشا. تا درهنگ تامی خه وی نه چیشته. چۆن خه وی لیکه وئ؟ له لایه که وه ها لوی گهرمایی له خاک و دیواره کانی کۆریته که ی به چه شنی هه لمی دۆزه خ ئەهات و به سه ر له شی پیره مام ئەگه را. تک تک ئاره قه ی له به ده نی ئەتکایه وه و چهن د جل و به رگی پیره مام هه بوو هه مووی ئەخووسانده وه له شی به خوولی ئەهینا. چهن د جاری پیره مام به نینۆکه تیژه کانی خۆی ئەخولاند، له شی سوور هه لئه گه راو بن نینۆکه کانی به شیوهی په ژوو په ش ئەبوون. له لایه کی تریشه وه پیشکه و مه گه ز و کیچ و ئەسپ له سه ر خواردنی

پیره مام به شهپر ئه هاتن و هه پره شهو گوره شهیان لیک ئه کرد.

پیره مام نهینه زانی پاسی کامیان بکات، له بهر گیزه گیزی ته پۆ هه راسان بووبوو، که ئهوانی ده رئه کرد له بنه وه کێچ و ئه سپی ئه یان قۆزته وه وقدیله یان ئه کرده وه، به م چه شه نه پیره مام خهوی لی هه پما. له م کاته، مانگی چواردهی شهوی هه لاتبوو، به ره به ره له مه یانی بۆشایی بهرز ئه بۆوه، تا سه رده میک گه یشته راستی کۆریتی پیرمام، کوولانکه ییه کی گه وه له بانی کۆریتی پیره مام هه بوو. که مانگه که گه شته سه ر کوولانکه که، باقه یه ک له شه وقی مانگه شه و به شیوه ی ئه ستونگه بۆ کۆریته که چووه خواری، پیره مام له ژیر کوولانکه که پاکشابوو، له بهر ئه مه ده ست به جی چاوی به روو خشتی سپی و جوانی مانگ که وت. دلی گه شایه وه، گورج هه لسا قه نوونه یه کی بۆ پیکرد و که وته بیرکردنه وه. خۆشی و هیمنایی به دلا هاتوو به چاویکی پر سۆز ته ماشای هه یقه که ی کرد. له بهر خۆیه وه گوئی ”ئه ی یه زدانی پاک ئومیده وارم که له هه رگونا هه و خه تایه کی کردوومه بم به خشه، ههروه کو ئیستا کۆریتی تاریکت بۆ رووناک کردم، ئه وه اش گوپی ته نگ و قوول و ره شم بۆ رووناک که ی. هه ر به م جو ره ش هه یچ له به یانی زووتر نییه که دلی ته نگم ئاوه دان که ی و به دیداری کاکۆی پارچه ی جهرگم شادکه ی“ له م گفتوگۆیه دابوو، پیره مام ههستی به بهختیاری کرد و به بی ئاره زوو له گو می خه ودا دهستی به مه لهوانی کرد تا به یانی ئه گای له فری دونیا نه ما. له خه و، چه ند خه ویتیکی خۆش و دلگیری دی، وای زانی که واکاکۆی کوپی گه پراوه ته وه و به رامبه ری دانیشته وه، روخساری وه ک مانگی شهوی چوارده شه وق ئه دا. پیره مام خۆی پی نه گیرا هه لی کۆتایه سه ر و له باوشی خۆی گرت، دهستیکی به سه ر و کاکۆلی دا هینا و به فرمی سکی چاوانی رووی کاکۆی شانند و زۆر به دلسۆزییه وه ماچی ئه کرد و پیی هه لئه نوا ری.

پیره مام له م خه ونه خۆشه یا به ئاگاهات، زۆر سووپاسی یه زدانی کرد و هه لسا بۆ نوێژی به یانی ده رپه رییه ده ره وه.

كاكو

پیره‌مام پاش نوێژکردن گه‌پاوه ماله‌وه بو نانخواردن. زۆر به‌دلى پۆنه‌وه جاي لينا و به‌ر له‌هه‌موو پۆژيک ئەم به‌يانبيه به‌دليا هات كه‌بچى هه‌ندى ماست له‌ ديبه‌كه‌ى وه‌رگرى جا ده‌ستى دا كۆنه كۆتکه‌كه‌ى و به‌ره‌و خانووى يه‌کيک له‌ براده‌ره‌کانى پۆيى، نه‌ختى ماستى باشى هينا و گه‌پاوه‌وه ماله‌وه. ته‌نها چه‌ندى ئەيک‌رد دلى نه‌ ئەهات ماسته‌كه‌ بخوا و چايه‌كه‌ ته‌واوکا، ئەتووت ئەوا چاوه‌نواپى ميوانه‌كى به‌پرز ئەكات، چونکه‌ دلى په‌يامى دابوو، هه‌ر بيري له‌ کاکو ئەکرده‌وه و باسى گه‌رانه‌وى له‌ده‌ما بوو.

پیره‌مام له‌گه‌ل دليا له‌م کاره‌ساته‌ ئەدوا كه‌ ته‌قه‌ له‌ ده‌رگه‌وه هات و منالايكى بچکولانه‌ى ماندوو به‌ هه‌ناسه‌ بپکه‌ خوى کووتايه‌ ژوره‌وه و پرووى له‌ پیره‌مام کرد و گوتى “مزگينى بى مامه.. کاکو... هاته‌وه”. مناله‌كه‌ نه‌يه‌شت پیره‌مام له‌ راجه‌نينى ناکاوى به‌هوش بپته‌وه به‌ چاکی له‌ په‌يامه‌كه‌ى بگات، ده‌رپه‌رپيه‌ ده‌ره‌وه و بزر بوو.

پیره‌مام، تا ماوه‌يه‌ک زارى به‌ش بووه و واقى وپما، له‌پاشان ورده‌ ورده هاته‌وه سه‌رخۆ و بو لای ده‌رگاچوو، له‌ ده‌ره‌وه هه‌ستى به‌ ده‌نگه‌ ده‌نگ و قه‌له‌بالغى کرد، بو لای کۆمه‌له‌كه‌ پۆيشت، له‌ دووره‌وه و چاوى به‌ به‌ژنى کاکو كه‌وت، دى ئەوا هه‌موو خه‌لكى گوندى لى كۆبوينه‌وه و ده‌ستى ئەگوشى و هه‌والى ئەپرسى. پیره‌مام هه‌يچ خوى پینه‌گه‌را، به‌پاکردن به‌لایانه‌وه چوو، هه‌ر له‌ دووره‌وه هاوارى کرد و به‌ نووکه‌ نووکی گريانه‌وه گوتى:

“کاکو.. کاکو.. کاک..!”. پیره‌مام ئەمه‌نده‌ى ئاگا له‌خۆ مابوو كه‌ کۆمه‌له‌كه‌ بدپى و خوى بگه‌يه‌نپته‌ کاکو. هه‌ردوو ده‌ستى له‌ ملێ کاکو کرد و بى ئەمه‌ى كه‌ هه‌يچ قسه‌ى له‌ زارى بپته‌ ده‌رى کاکو داگرت به‌ ماچکردن. له‌ پاشه‌وه‌ى كه‌ گه‌لێكى ئەولادو ئەملاى کاکو هه‌لمژى و به‌ فرميسكى چاوى پرووى ته‌پ کرده‌وه، به‌ چه‌شنى کۆلکه‌ دارى ره‌ق ته‌په‌ى هات و كه‌وته‌ خواری،

له خوچوو. قیژه قیژ و گریه و زاری له کۆمه له که هه لسا مشه وه شی په یدابوو. ئافره تیک زۆر به گورجی چوو هه ندی په رۆی شپ و وری هینا و ئاگریکی هه لکرد. خیرا خیرا بۆنسۆیه کی به به رلووتی پیره مام هه لدا.. پیره مام پشی و دوايه چاوه کانی لیک کرده وه. ته ماشایه کی ده ورپشتی خو ی کرد و چاوه کانی له کاکۆی کورپی قرمیساند ولای نه برد. ئه نجا به چوار ده سته کی پیره مامیان هه لگرت و بۆ ماله وه بیان برده وه. له وێ له سه ر له ته لباده که یان دانا و کاکۆ له ته نیشته وه دانیشت. خه لکه که هه ر که سه بۆ مائی خو یان په رتوبلاوه یان کرد. کاکۆ ئاوی دا باوکی و هه ندی سه روریشی ماچ کرد. پیره مام به خو هاته وه و قیت و قۆز هه لسا سه ر قوون دانیشت. ئه مه نده دلێ ئه جو شا که نه یه توهانی چاو له کاکۆی دا بری. له پاش پیه ه لئۆرینیکی زۆر به گه رمی، پیره مام ده وی به ش بۆوه و ریشی سپی که وته سه ما کردن. به گووړ به کاکۆی وت:

”کورم لیم مه گره، ناتوانم ئه مه ی له دلمايه به زوبان پیت بلیم، هه ر ئه مه نده ئه توانم بلیم که هیشتا وا ئه زانم ته مه نم تازه بۆته وه و له نوێ نوو سراوه ته وه، دونیام له پیش چاوا رۆناک بۆوه، هه ر له خوا ی به زیاد بی..“
دوای دوو فرمیسکی سپی به رداوه و دهستی بۆ ئاسمان بلند کردو گوتی:
”یهزدانی پاک سوپاست ئه کهم“.

کاکۆ لاویکی بیست سالی شوخ و شهنگ بوو، بالا بهرز و چاو رهش، رهنگ ئه سمه ریکی گه می، زۆر شیرین و په وشت باش بوو. دلپاک و زۆر راستگو بوو، دوژمنی بابه کوشته ی درۆ بوو، داوین پاکیکی بی تاوان بوو، به هو ی سه ربازییه وه که له شاره گه وره کانا گه رابۆوه هه ندی تیگه یشتنی په یدا کردبوو خو ی پاک و خاوین رانه گرت و بیزی له پیسی و پاتاری ئه کرد. بیری په وشه ن بوو، هو شی ئازادی و سه ربه ستی و ئاشتی په رستی و به ره ه لستی کردنی زۆرداری و شه ر و ده ره به گیته ی گرتبوو.

كاكو له گه‌ڵ باوكی به‌د‌ل‌شادی نانیان خوارد، هه‌ندی دیاری بو‌ باوكی هینابوو بو‌ی هینایه‌ ده‌ره‌وه. چه‌ند رایه‌خ و نوینی ک‌ری‌وو خ‌یرا رایخستن، نه‌ختی ماله‌که‌ی هه‌لب‌ژارد و وینه‌ی ک‌ور‌یت‌ه‌که‌ی گو‌ری و هه‌موو شتیکی ر‌یک و‌پ‌یک کرد. ئه‌نجا به‌رام‌به‌ر باوكی پالی داوه و هه‌ردووکیان ده‌ستیان کرد به‌ چا‌خواردنه‌وه و جگه‌ره‌ک‌یشان و گ‌فتوگو‌کردن.

خانزاد

رو‌ژ‌یک کاکو بو‌ ناو ر‌ه‌ز ئه‌چوو، ر‌یگه‌ی به‌سه‌ر کار‌یزی دیه‌که‌دا بوو، له‌راستی کار‌یزی کاکو گو‌تی: با بچم نه‌ختی ئاوی سارد به‌ ده‌ست و چاوم داکه‌م و نه‌خت‌یک بخۆمه‌وه. که‌ گه‌یشه‌ دی دی ئه‌وا ئافه‌رت‌یک دان‌یش‌ت‌وه کوونده‌ی پ‌ر ئه‌کا، نه‌ بکه‌ی و نه‌ بخۆی ته‌ماشای گه‌رده‌ن و رووی بکه‌ی. ک‌یز‌یکه‌ له‌ته‌مه‌نی پانزه‌ سالی‌دایه‌ شو‌خ و شه‌نگ و قه‌د باریک، سو‌ر ئه‌سمه‌ریکی ق‌ژخو‌رماوی چاوک‌ال، خو‌ین شیرین، نازک و نازدار، جوانیه‌کی سه‌رکو‌لمه‌ ئال، چه‌ند زو‌لیکی به‌سه‌ر ناوچه‌وانی داهات‌ب‌ونه‌ خواری به‌شیوه‌ی مار لوولیان خوارد‌بوو، له‌گه‌ڵ ئه‌بر‌ۆ و بر‌ژانگی که‌ له‌ تیرو که‌وان ئه‌چوو شه‌ریان ئه‌کرد، به‌راستی ئه‌توت په‌ری ئاسمانانه‌ ها‌ت‌وته‌ خواری، له‌سه‌ر ئاوه‌که‌ هه‌ل‌ن‌یش‌تبوو.

کاکو چاوی به‌ رو‌خساری خانزاد که‌وت د‌لی به‌ چه‌شنی سه‌عات ها‌ته‌ ل‌یدان، رووی سوور هه‌لگه‌را و هیچ وشه‌ی بو‌ نه‌هات. به‌ دووچاوی پ‌ر واتاوه‌ ته‌ماشای چاوه‌ پ‌یاله‌یه‌کانی خانزادی کرد، گ‌لپه‌ی چاوی خانزاد به‌شیوه‌ی ئاگری د‌ۆزه‌خ جه‌رگی کاکو بر‌ژاند، ب‌لیسه‌ی رووی به‌شیوه‌ی تیر جگه‌ری کوون کوون کرد. هه‌ر ئه‌وساته‌ کاکو که‌وته‌ داوی خو‌شه‌ویستی. خو‌ خانزاد‌یش چه‌شنی کاکو په‌شو‌کا، ئه‌م چاوانه‌ی هه‌لی ب‌ری و له‌کاکو کرد، نه‌یگواسته‌نه‌وه، ئه‌م‌یش هیچ وشه‌ی بو‌ نه‌هاتو د‌لی ده‌ستی کرد به‌ کووته‌ کووت. په‌نگی گو‌را، کو‌لمه‌کانی سوور و ئال هه‌لگه‌راو له‌گه‌ڵ رووی

به چه شنی خوین و به فر تیکه ل بوون. به مجوره تا ماوه یه ک ههردووکیان راوهستان و چاویان له چاوی یه ک بری. دواپی خانزاد زووتر هاتهوه سه ره خو و جامیکی ئاوی سارد پر کرد و بی قسه کردن دهستی بو کاکو دریژ کرد. کاکو دهستیکی له رزای بو برد و ئاوه که ی وه رگرت. توژیکی به په له په له خواردهوه و ئهوی تری داوه خانزاد. خانزاد به چاویکی پر ماناوه ته ماشایه کی کاکوکی کرد و بهرماوه که ی خواردهوه.

کاکه له خوشیانا خوی پینه گیرا و پشتی له خانزاد کرد و به نهرمه بهزین بو لای په زه که یان به چیا هه لگه را.

به راستی له م کاته دا کاکو زور به ختیار بوو، ژینی له چاوا شیرین بوو، وای ئه زانی که له وه تی له دایک بووه کاتی ئه وه ها خویشی نه دیوه. زور به شهوق و هه وهس چوو بو لای باوکی، به چستی دهستی کرد به ئیش و به به دل گۆرانی ئه وت. ته نها هه ر له شی له ناو په زی بوو، چونکه هه موو هوش و بیرومیشکی له سه ر کارژه که بوو. به رامبه ر خانزاد وه ستابوو، ته ماشای ئه کرد و به ده میا پیته که نی.

پیره مام زور گوشاد بوو که کاکو کوری به م چه شنه به به ختیار دی، به لام چه ندی ئه یکرد نه یه زانی که ئه م گۆرانه ی به سه ر کاکو دا هاتوو له بهرچییه، یانه له بهرچی ناوه ناوه کاکو بیابان ئه بی و بی هه ست ئه وه ستی و هوشی ئه روا؟ هه ر له خه وتوو ئه کا! پیره مام توژی بیری چوو که ئه گونجی کاکو گرفتاری داوی دل داری بوو بی، به لام نه یه درکاند و له کاکوشی نه ئه پرسى!

ئه و شه وه دونیا بو کاکو زور گهرم بوو، هه موو له شی خوی لی پرووت کردهوه، نوینه کانی به ولابه ملادا، چه ندی ئه و دیو ئه مدیوی ئه کرد هیچ خهوی لی نه ئه که وت. چاوه کانی ئه چوو قاند به لام سوودی نه بوو، چونکه نهنجا چاکتر شیوه ی خانزادی ئه دی و راوه ستانه که ی سه ر کارژیی ئه هاته وه

به‌رچاو. ته‌نھا ئه‌مجاره کاکۆ ئازاتر بوو. له‌خانزاد چووه پێش و گفتوگۆی له‌گه‌ڵ کرد، ده‌ستی له‌مل کرد و دوو ماچی به‌سۆزیان لێکدی کرد. لای دانیشت و داوای مێرد پێکردنی لێکرد. خانزاد چی له‌دڵا بوو بۆی هه‌لپشت. کووره‌ی دلی ئه‌و له‌ هی ئه‌م گه‌رمتر و پتر له‌جۆش بوو. دووباره ده‌ستیان له‌ ملی یه‌ک کرده‌وه و یه‌کتریان ماچ کرد. ئه‌مانه هه‌مووی زینده خه‌و بوون. کاکۆ به‌شی زۆری شه‌وه‌ی به‌و چه‌شنه به‌سه‌ر برد، تاسه‌رده‌مێک هێزی له‌به‌رپر او خه‌وی به‌راستی لێکه‌وت. ته‌نھا تا به‌یانی هه‌ر خه‌ونی به‌خانزاده‌وه دی، هه‌موو خه‌ونه‌کانیشی وه‌کو زینده خه‌وه‌کانی بوون.

پاشی ئه‌م پرووداوه کاکۆ گه‌لی گۆرا. زۆر که‌می خواردن ئه‌خوارد، به‌ره به‌ره که‌می ئه‌کرد و سیس ئه‌بوو، قسه‌و گفتوگۆ کردنی که‌م بوو، خه‌وی نه‌ما. گه‌لی جار هێچ ئاگای له‌ خۆی نه‌ ئه‌ما، چه‌ندی باوکی ئه‌یدواند و ئه‌یئاخافت کاکۆ هه‌ر ئه‌تگه‌وت له‌ وڵاتیکی تره‌ و هه‌ر له‌گه‌ڵ ئه‌ویشته نییه‌. پیره‌مام گه‌لی تێکچوو، چه‌ندی له‌ کاکۆی ئه‌پرسی کاکۆ ده‌نگی نه‌ ئه‌کرد و ئه‌یووت ”هێچم نییه‌!“ که‌ به‌شه‌و پیره‌مام ئه‌یدی کاک هه‌ر ئه‌و دیو ئه‌مدیو ئه‌کا و ناخه‌وێ. به‌لایه‌وه ئه‌چوو ئه‌یگه‌وت:

”کو‌رم، ئه‌وا هه‌ر نه‌نووستووی؟“ به‌ کورتی کاکۆ ئه‌یووت ”نه‌“ ئه‌نجا پیره‌مام ئه‌یووت ”ده‌بنوو، کو‌رم، به‌رخم، جه‌رگم، بنوو. وه‌سه‌سه‌ له‌ دلت مه‌هێله‌. بیرمه‌که‌ره‌وه.. به‌سه‌“. جا تا کاکۆ کپ و بێده‌نگ نه‌بووبا و خه‌وی لێنه‌که‌وتبا، پیره‌مام دلی هێور نه‌ئه‌بوو نه‌ ئه‌نووست!

له‌ مازووان

پۆژیک دانی پاش نیوه‌پۆ، کاکۆ بۆ مازووان به‌گه‌ڵ گه‌لی کیژو کارو لاوانی دی که‌وت. هه‌موو پێکه‌وه تێکرا که‌وته‌ پێ، کاکۆ به‌ گورجی چاوێکی به‌ مازووکه‌رانا گێرا و به‌ قلینچه‌کی چاوی خانزادی دی. کاکۆ په‌نگێکی سووری به‌ پروودا هات و دلی هاته‌ کووتانی. گپی خۆشی پیا هات و گه‌شایه‌وه. له‌

خۆشیانا پێی به عهردی نه ده کهوت.

گه لی مازوو که ران که وته پال چیا که و هه ر یه که به لایه ک و بو ژیر داریک بلاقه ران کرد. کاکو شوینی خانزادی هه لگرت و نزیك و دوور دوا به دووای چوو. که خانزاد له داریک ده ئالا کاکو له ژیر دره ختی که وه خوی نه خلاقلاند و چاوه نواری خانزادی نه کرد که له داره که بیته وه و دوورتر بچی! بهم جوړه کاکو خانزادی ون نه کرد، له لایه کی تریشه وه خوی بو ئاشکرا نه نه کرد تا خانزاد شوړ بووه ناو دۆلی. دۆل نه مه نده به لیره وار و دارستانا پوشرابوو که خوی به ته نیا سووکه جهنگه لی بوو. خورشیدی گه ش کۆچی له گه لی کردبوو، نزاریکی ساردی پر سام قوناخی لی یه خستبوو، ژیر دره خته کان هه مووی کوونه شاخ و نه شکه وتی هه زاری به هه زاری بوون. نه مه نده چۆل و بی هه ست بوو که مه ردوو میکی زۆر به جه رگ و ئازا نه بوایه زاتی نه نه کرد بهم ده رنگ وه ختی به بچی مازووی لی بکا. نه مه گه لییه سامداره لانه ی گورگ و چه قه ل و درنده و زینده وه ره بوو. کوپه له سه ر لق و پۆپی درخته کانا بازدان و یاریان نه کرد، قرچه قرچ و سه ر سه ریان ئاشکرا و سامناک بوو. تهیر و توار هه ریه ک به ئاوازی نه یخویند و له گه ل شنه شنی شه مال که لق و پۆپی دره خته کانی به رز ونزم نه کرد و هه ندیک له گه لا سیسه کانی به ر نه دا خواره وه، تیکرا تیپیکی موزیقه ی سووکی خوړسکی پیک هینا بوو. خانزاد زۆر سامی لی نیشته بوو دلی دهستی کرد به لیدان، به لام هه ر نه گه رایه وه خوی لی گورج کرد و ناوی یه زندانی هینا و له بن تاریکی دره ختانا گووم بوو. کاکو به دوا یا چوو.

خانزاد تووشی دار مازوو یه کی بوو سه رووبژی له بهر مازوو زۆری داها تبوو. ته نه ا زۆر به رز و گه وه ره بوو. نه مه ی له خواره وه بو ی کرا به قه لانگ خانزاد کردی، له پاشان کهوشی فریدا گوړی و چاپووک به سه ر نه ره داره کهوت. هه ندی مازووی کرد دوا یی خشیه یه ک هات، به ترسه وه سه ری هه لیری و

هه‌ناسه‌ی له‌خۆی ب‌پ‌ری، چاوی گ‌ی‌را به‌لام چ‌ی بدین‌ی؟ دی ئه‌وا سمۆره‌یه‌کی جوانکیله‌ خۆی به‌ لقه‌ داریکه‌وه‌ مات و ب‌یده‌نگ کردوه‌، جانه‌وه‌ریکی په‌شی بریقه‌داری ب‌ی په‌زاش زاری دا‌پ‌چ‌ریوه‌ و هه‌پی ئه‌کا، پ‌ی‌ی ناگا، چونکه‌ نه‌ی ئه‌توانی بۆ سه‌ر لقه‌ باریکه‌که‌ ب‌چ‌ئ! خانزاد واقعی و‌ر و سه‌رسام بوو، له‌ترسانا وه‌ختابوو گه‌شکه‌ دار ب‌ی، هه‌ر هه‌نده‌ی توانی چ‌ریکه‌ی ل‌یداو به‌ په‌نگ‌یک‌ی به‌فرین له‌سه‌رداره‌که‌وه‌ خۆی فر‌یدا خواره‌وه‌. ئه‌ژدیه‌ای په‌ش له‌ زیره‌ی خانزاد راچه‌نی و له‌ ده‌ستی کرده‌ خشیه‌، ویستی له‌داره‌که‌ ب‌یته‌ خواره‌وه‌، خانزاد ئه‌مه‌ی دی، وایزانی که‌ ماره‌که‌ به‌ شو‌پ‌ن ئه‌ما د‌یته‌ خواره‌وه‌، له‌ ترسانا پاشه‌لی شکا و نه‌یو‌پ‌را پا‌کا. ده‌ستی گه‌یانده‌ قه‌لانگ و مه‌ردانه‌ له‌گه‌ل ماره‌که‌ که‌وته‌ شه‌را. ئه‌نجا پیره‌ په‌شه‌مار به‌ جار‌ی که‌وته‌ شه‌ر و هار بوو. کلکی له‌ لق‌یک ئالاند و چه‌ند جار‌ی ه‌ال‌اوی بۆ لای خانزاد ئه‌برد، خانزاد پاشه‌ و پاش ئه‌که‌وت و قه‌لانگ‌یک‌ی بۆ را ئه‌وه‌شاند. ماره‌ په‌ش تا ئه‌هات تیژ و هارتر ئه‌بوو. خانزاد ترسی زیاتر و خۆی ماندوو‌تر ئه‌بوو. تا به‌ پاده‌یه‌ک گه‌یی خانزاد وای ل‌یهات ده‌ست بدا و له‌خۆی ب‌چ‌ئ، مار پ‌یوه‌دان ژه‌هراوی بوون و مردن له‌ هه‌موو شت‌ی نزیک‌تر بوون له‌م کاته‌ ناسکه‌، له‌م ته‌نگ‌وچه‌له‌مه‌یه له‌م ده‌مه‌ به‌ نرخه‌ که‌ خانزاد چاوی زه‌قی ترساوی به‌ یه‌ک دادا، کاکۆ بوو به‌ فریشه‌ی ئاشتی و پ‌زگاری بوون، له‌ چه‌شنی بروسکه‌ به‌پال خانزاد گه‌یی و زانی خانزاد زۆر شر و شه‌پ‌زه‌یه‌، جا چاپ‌ووک بازی‌دا لای خانزاد و به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی د‌ل پۆنکه‌ره‌وانه‌ وتی “مه‌ترسه‌ کۆتره‌که‌م”.. خانزاد چاوی به‌کاکۆ که‌وت و واقعی و‌رما. کاکۆ هیچ س‌ئ و دووی نه‌کرد چه‌ند گاهه‌یه‌کی به‌تینی پاوه‌شاند و لاشه‌ی مار ش‌ل‌په‌ی هات له‌سه‌ردار که‌وته‌ خواره‌وه‌. جا به‌ قه‌لانگ ت‌یی به‌ربوو تا له‌ جوول‌ه‌ی خست و گیانی پیسی ده‌رخست، ئه‌وسا گه‌پ‌ایه‌وه‌ لای خانزاد، دی که‌وا به‌هه‌ر دوو ده‌سته‌ نه‌رمۆله به‌فرینه‌کانی چاوه‌ گه‌شه‌ گه‌لاویژه‌کانی گرتوووه‌ و دوو ده‌نکه‌ فرمی‌سکی گه‌رمی

گهشی له سهەر کۆلمه سوور هه لگه پراوه کانا وه ستاوه. به پراستی وینهیه کی جوان و نایاب و دلگیر بوو، خانزاد به خۆی چه ند شیرین بوو، خۆ که به شه رما ئه که وت یا که ئه گریا سوور ئه بووه ئه واهه زار هه نده دلگیر و به پزیزتر ئه بوو. کاکۆ خۆیی پێ نه گیرا، چوو به لایه وه دهسته کانی خسته گهردنی گهرم و گهرم یه کتریان مژی. به لام له خۆشیان و له شه رمانا هه ردوو زوبانیان به ستراو که سیان نووقه ی لێوه نه هات. به م چه شنه سه رده میک مانه وه تا هه ردوو هاتنه وه سه رخۆ، ئه وسا دهستیان کرد به گفتوگۆ. کاکۆ وتی: خانزاد بپروا ئه که ی گهر بلیم تۆم له هه موو شتی خوشه ویست تر و شیرینتر و به نه رختری؟ ئه زانی تۆ چاوی منی، ئایینی منی، گیانی منی، ژینی منی، دونیای منی و به هه شتی منی! هیچ به دلتایهت که تۆی تیا به سته نه بی من ناژیم و ژینم ناوی؟ ئه زانی سه رم، مالم، دلم، گیانم، هیژم، ئیمانم، هه موو شتیکم ئی تۆیه و بئ تۆ هیچم ناوی؟ ئه م وشه گهرمانه ی کاکۆ به وینه ی تۆپ ده رپه پاند و له بهر دله کووته هه ناسه پرکێ چی تری بۆ نه هات. ئه نجا خانزادی ترساوی هیمن کراوه پرووی تیکرد، هه ناسه یه کی گهرمی دوور و درێژی هه لکیشاو به گور گوتی: مه کولینه وه، ئا مه کولینه وه توخوا برینم.. من قسه م بۆ نایه، ته نیا ئه مه نده ئه لیم که بئ تۆ دونیا له منی قور به سه ری زامدار ویران و تاریکه. له دووریت ناژیم پاش تۆ ژین و شووکردن له من وه ک گوشتی سه گ هه رامه..” به مجۆره سویند بۆیه ک خورا و په یمان له به ینی دوو دلا به سترا، خۆ وشه ی چاو هه زاران جار له وشه ی زار به سوود و پراستهر. تیری چاوی له هه موو گوته و پارانه وه و نالاندن به کارتره، ئه مه ی چاو به پراستی بریاری له سه رئه دا دل به خوین له چاپی ئه دا و هه موو هیژی گه ردووون بۆی ناسپێته وه..”

ئه وها سویندیان خوارد و دیسانه وه یه کتریان مژی. خانزاد وتی ”هه لسه دره نگه، با به کویرایی دوو زوبان و قسه گوێیان نه ختی مازوو بکه ین تا زاری

بۆگه‌نی پر له بوختان و درۆ و ده‌له‌سه و فیتنه‌بازی ناپاکیان کووت کهین و
 ڕیگه‌ی رابواردن و پیکه‌نینیان به‌ ئه‌نجامی کوشتنی دلی دلداری و پیسکردنی
 ناوی خه‌لکا بگرین. با هه‌لسین کاتی گه‌رانه‌وه‌یه، ئه‌نجا زۆر به‌چالاکی
 هه‌ردوو چوونه‌ سه‌ر دار و مازویه‌کی زۆر پوختیان کرد و کاکۆ ئه‌وه‌ی خۆشی
 کردبووی له‌پاشۆلی خانزادی کوتی: ئه‌وسا ده‌سیان کرد به‌ گه‌رانه‌وه، خانزاد
 له‌ پێشه‌وه تا له‌گه‌ڵیه‌ پرسمه‌ یادی شین بوون و روانی دره‌ختی دلداری،
 جیگه‌ی درنده و ده‌عبا و به‌ یاری تیاچاندنی نه‌مامی خۆشه‌ویستی و هو‌ی
 وه‌به‌رهاتنی، له‌م گه‌ڵیه‌ به‌ترسه‌ هاتنه‌ ده‌ره‌وه. خانزاد به‌ ته‌رزی ئاسکۆله‌ی
 کۆسار که‌وته‌ ره‌وت و به‌زین تا خۆی گه‌یاندوه‌وه گه‌ل مازووکه‌ران که‌ تازه
 ئه‌وانیش ئه‌گه‌رانه‌وه، کاکۆی دلی پر له‌ کامه‌رانی، که‌وای ئه‌زانی له‌م ژینه
 که‌سی به‌ختیار نییه‌ خۆی نه‌بی، به‌لایه‌کی ترا خشی و له‌ پێش کاروانی
 مازووکه‌ران خۆی گه‌یاندوه‌وه ماله‌وه..

خوازیبێنی

ئه‌م شه‌و کاکۆ زۆر دلخۆش و به‌ختیار بوو، له‌گه‌ل باوکی به‌ هه‌وه‌س
 گفتوگۆی ئه‌کرد، به‌شیوه‌ی گۆلی به‌هاری گه‌ش و ڕۆن بوو، چه‌ند جاری
 کاره‌ساته‌که‌ی مازووانی به‌ یادا ئه‌هات له‌خۆیه‌وه ئه‌گرژییه‌وه و په‌نگی
 گه‌ش ئه‌بوو. گه‌لی جار ئه‌یویست بۆباوکی بگپێتته‌وه و گۆپه‌ی دلی گه‌رمی
 ساردکاته‌وه، ته‌نها له‌ شه‌رمانا به‌سه‌ر زوبانیا نه‌ ئه‌هات و له‌خۆی رانه‌ ئه‌دی!
 پاش وردبوونه‌وه و بیر به‌کاره‌پێنان پیلانیکی خسته‌ به‌ره‌م، ویستی دوو
 نیشانه‌ به‌ تیری‌ک بشکێنێ، زوو پیلانی به‌دی هێنا. پرووی کرده‌ باوکی و هاته
 گوفتار..

باوکه‌ گیان ئێمه‌ بی ئافه‌رت له‌ماله‌وه ئیشمان زۆر شه‌ر، جا بۆیه‌ وا باش
 ئه‌بینم که‌ پیت بلێم، نازانم چۆن.. ته‌نها .. ئا ئا.. باوه‌ ژنم ئه‌وێ.. ئه‌م
 وشه‌ وه‌ک گۆله‌ ده‌رپه‌ری، کاکۆ سوور هه‌لگه‌راو له‌ شه‌رما سه‌ری له‌به‌رخۆی

نا. پیره مام له سه ره خو پیکه نی و وتی: جهرگی خۆشه ویستم زۆر له میژه من خۆم چاوه نواری ئەم وشه له تو ئەکەم. ئیستەش زۆر دلشادم که تو داوی ژن هیئان ئەکە. سا زووکه، پیم بللی کیت ئەوێ تا بچم داخوازیت بو بکەم. کاکۆ سه ری هه لپری، به لام چهندی ئەیکرد دلی نه ئەهات ناوی خانزاد با، دوايي باوکی پرسیاره که ی دووباره کرده وه، ئەجا کاکۆ پر به زاری گوتی: باوکه گیان.. من.. خا.. خانزادم ئەوێ و بهس. پیره مام توژی له ژیر سمیلان گرژییه وه و دهستیکی له ری ده مالاییی به ریشی چه رموک داهینا و گوتی: وهی به سه ر گلینه ی چاوم، به رخی گه وره م.

به یانی پیره مام چهن د پیاوه ماقوولانی کۆ کرده وه و چوونه مالی باوکی خانزاد بو داخوازی، ئیشه که یان به سانایي بریه وه. بهس ماوه مه لا و ماره کردن، ئاغا و ده و کو تکردنی.. جا چۆن ئاگیان تیگه یاند، ئاغا داوی ته نها پانزده دیناری کرد! تا به هه زار تکا کردن به ده دینار ریک که وت و زار به ست بوو. پاشان مه لایان هیئا، مه لا به خو و سه رو میزه ری سپیی و که واو سه لته ی ئەتووت مه لای مه شووره، دهستی کرد به دوعا خویندن و ئاموژگاری کردن، ئەوسا چهن د په نجه یه کی به ریشی پانی داهینا و پاش ئەمه ی که خه لاتی خو ی وه رگرت خانزادی له کاکۆ ماره کرد. دهستیکی به سه ری کاکۆ هیئا و گوتی: له خوا ئەخوازم که به خو شی بژین، ته مه نتان درێژ بی، هاتنی بووکت سه ره و خیر بی و به باوک و دایکی چهن د منداییکی په سند بن. برۆن، لیک پیرۆز بن..” مه لا ئەم داخوازیانه ی بو بووک و زاوا کرد و قیت و قۆز هه لسا سه ری، چه شنی که و له نجه ی کرد و بو مزگه وت گه راوه. داخوازیکه رانیتر هه ر یه که پیرۆزبایی له کاکۆ و پیره مام کرد و بلاو بوونه وه.. پیره مام و کاکۆ به خو شی بو ماله وه خشین. بیگومان کاکۆ زۆر دلخۆش بوو، نه یئه زانی له خو شیانا چی بللی و چی بکا، گوايه چۆن گووشاد نه بی؟ ئە ی خانزاد هه موو مایه ی ژینی نه بوو، ئە ی چهن د له میژ بوو، هه روکه له سه ر

ئاگر بێ، چاوه‌نواری ئەم پۆژە مرادانی نە ئەکرد؟ ئەى هەموو ئاواتى له پۆژگار ئەمە نەبوو كە بە خانزاد خاتونا شاد بێ؟ كاكۆ واى ئەزانى كە تازە هاتووەتە دونیا له زەمینا كەس نىيە ئەو نەبێ، كەس غەمگین و دلتهنگ نىيە هەركەس له جەژنە و پۆژى شادى و ئاهەنگە. له پێگەى ماله‌وه سەيرى بەرد و دارى ئەکرد وایە زاننى بۆى پێ ئەكەنن. چاوى بە مەرومالات ئەكەوت پەر بە چاوه‌ماشای ئەکردن و نەئەزانى چۆن چاكەيان داتەوه چونكە له دلایا وایە گەيى كە هەموو پیرۆزبایی لێ ئەكەن و بە شادى دلى ئەو شادن، كەژوكیو له بەرچاویا بەسەما كەوتبوو. تەنانەت میروستانیش له‌خۆشى ئەوا له‌شانه دەرھاتبوو.

مام بايز

مام بايز پیاویكى پیری پشت كوورى ئیسك گران بوو، سەر و پریش بۆزى مل ئەستوورى بێ فەر بوو. بەرخەبابەى ژێرچەنەى له پۆپیتەى كەلەشیری ئەکرد. مام بايز له گەنجى تا پاییزى تەمەنى له‌خراپە كردن بە‌ولاهه‌ هێچى تری نەبوو، هەر له‌ خواردن و داگیرکردنى مالى خەلكدا خێرابوو. له‌ دزى و پێگى و پیاوكوشتن و خەرمان سووتان چەوسابوو، بە زۆردارى و دەست درێژى پارەو سامانیكى زۆرى له‌ زهوى و زارى و پەز و بە‌راو و ورس‌ت كۆكردبوو، یەكە زەنگینی دەست برۆى دیکە بوو.

مام بايز دەمى ئاغای چەور كەربوو، گەلێكى دەرخوارد ئەدا، بێگومان له‌ هەموو دزى و پێگى رووت كردن و خراپەكا له‌ گەلێا بە‌شداربوو، بە‌شێكى باشى وەرئەگرت، مام بايز سەرچاوه‌یەك بوو ئاغا ئاوى ژینى لێ ئە‌خواردەوه، له‌ بارەى چەوسانەوه و خوین مژینی خەلكا، ئاغا پشتى بايزى زۆر باش گرتبوو، بگرە هەردەم هانیشى ئەدا و پێشوینى بۆ دانه‌نا.

مام بايز، چەند پۆژێك له‌ پێش مەرەپىنى خانزاد وكاكۆ له‌ پێگا چاوى بە‌ خانزاد كەوتبوو، زۆرى بە‌دلا هاتبوو، دانى خۆى بۆ تێژ كەربوو، جا ئەم

رۆژهی بیستی خانزاد له کاکۆ ماره کراو و برایهوه، بایز زۆر پیی تیکچوو، هه موو مووی لهشی لى بوون به درک و نهشتهر و چاوی سوور بوو..! زوو به زوو خووی گه یانده پال ئاغای پال پشتی و دهستی کرد به نه په نه، ئاغا لای خووی دانا و توژی هیوری کردهوه، لئی پرسى که بۆچ وا په شیوه؟ بۆ و له بهرچی وای ئه کرد؟ بایز چه شنى پیره چه کهر هاته پرمه پرمو گوتی: ”چوئن؟ ئه گهر تو پښگا نه دهی کاکۆ ئهم ته رزه کاره ساته ناکات..“ کاکۆ جارێ ئه مه نه دهی نه خواردوو، که قهره ی له قهره ی بایزدا هه نه ده ی له بالاندا نییه که ئهم جوړه ناماقوولیانه بکا..“ ئاغا واقی و پرم، گوتی: ”تو ئه لئی چی و باسی چی ئه که ی؟“ کاکۆ چی و ناماقوولی کردنی چی و په نجه له په نجه دانسی چی؟ کاکۆ چی کردوو؟ من تیناگه م.. وا سه رم له تو سوو پماوه.“

بایز وتی ”حم.. ئحم، ئه زانم تو تیناگه ی.. ئه زانم. چاک ئه زانم، چوئن گوايه ئه مه ی کاکۆ کرد و به هیشتاش پیی ئه وئ“. ئاغا ههر له گیژی و وریا مایه وه، بۆیه وتی ”کاکۆ جوینی پیدای، ته شقه له ی پیکردووی یا هه ره شه و گوړه شه ی لیکردوو؟ پښگه ی پښگرتووی یا دزی لیکردووی؟ بایز وتی“ به لئ ئه مانه هه مووی لى کردوو مه و ئه ولاتریش.. ئه ی له مه زیاتر.. وه ره توخوا له مه ش تۆبه! هه ئسا خانزادی له خو ماره کردوو، مام بایز ئهم قسه ی ده ره پهراند و کر بوو، به ئاغای هه ئنواړی و چاوه پړی وه لام بوو، ریشی پانی چه شنى باوه شین له سه ر سینه یا ئه له زرییه وه. دلۆپی ئاره قه ی تک تک لى ئه چوړایه وه و له رق و مه راق کردنا ده سته سیسته کانی ئه له رزین، ههر زوو زووش به نینۆکه قریژاوییه کانییا ریشه بۆزه که ی دا ئه هیئا.

ئاغا ههر تۆپه کی له خو زانی و به مام بایزی وت ”بۆچ ئه مه چی بۆتۆیه؟ کاکۆ خانزادی ماره کردوو، چی زیانیکی به تو ئه به خشی؟ کاکۆ هیچ تاوانی نییه، ئای مردۆت مرئ، هه ی، داخوا گوتم چ خه تایه کی زلی کردوو، دلت

راچه ناندەم پیرە خەلفاوە؟ بایز قەپۆزی شوڤ بوو گوتی “ئاخر ئەزانم ئەمە هەمووی فیتی تۆیە و تۆ ناگری ژێرکای، ئەگینا چۆن کاکۆ ئەمە ئەکا! تۆ نەبی ئەم هەتیو هەدی هەیه پەنجەم لە پەنجەیدا؟”

ئاغای چەندی سەری هینا و برد نەیتوانی لە مەرامی مام بایز بگات، سا بە پرووگرژی گوتی: “خۆ من شەقم برد مام بایز.. ئیستە ئەم پیاو هەتیو بە لێگەڵ ناکە ی بە چاکی تێم بگەیهنی، بزانی تۆ چیت ئەو؟” بایز بە دووچاوی زەقی هەرامزادانە لە ئاغا پامای گوتی: “ئاغام سەلامەت.. نازانی خۆم خانزادەم پێویستە و نابێ بدرێ بە کەسی تر..!” دەمی ئاغا دامای ئەنجا وتی “ئاخر خوا چەنت ئەگرێ، خانزادە لە کاکۆی ماری کرد و پراوەتەو، چۆن ئەمە ئەبێ! ئەیکە تۆ تەمای خانزادەت هەبوو بۆچ زووتر دەنگت نە ئەکرد تا بۆتی بخوازم؟ ئیستە پاش باران کە پەنەک بۆچیە! بایز هیچ سێ و دووی نەکرد و شلپەیی لە سینەی ئاغا هینا، پرسیکەکی پێدادا، چلپەیی هات، ئاغا گەلی سەری لەم کارە سوورما و تا ماو هەیکە لەم لە تورپەیی و رق و کینا خۆشی نەیزانی چی قەوما و بۆچ وا دونیای پۆنی لێ تاریک هەلگەرا، زوو دەستی گەیانە پرێسکە کە هەموو شتی بۆ ئاشکرا بوو. کلیلی ئەم تەگەرە ئالۆزەیی دۆزیو و لە خۆشیانە چەشنی شیت کەوتە قاقای پێکەنین. بە گورجی پرێسکە کە ترازاند و پەنگی سووری پێنج دە دیناری خنجیلانەیی دی، زوو بە زوو پرێسکەیی پێچاوە و پروی کردە بایز وتی “ئەه مەلا چۆن؟” بایز هەروەک بە رازی خەزریو لووتی بەرزکرد و پێکەنی، لە پێکەنینا دەوی کەلۆسی چەشنی ئەشکەوتی گەلی فرە داچەری و دوو کەلبی درێژی زەردی لە وینەیی شفرەیی یەکانە دەرکەوتن، لە ئاغا چوووە پێش، دەستی خستە سەر شانی و گووتی “گەر لەتۆم وێبێ، مەلا زۆر سانایە..” ئاغا نەختی بیڕی کرد و گوتی “باشە.. تەنھا یە کدوو پۆژی تر پراوەستە، چونکە خانزادە هەر ئیمپرو ماری بپراوە، ناکرێ هەر ئیمپرو هەلی وەشێننەو، بە خەلک دلمان

لئ پیس نه کهن. به لکه مه لاش شتیک ئەدۆزیتەوه بۆ ئەمه بیگریتە دەست خۆی که ئەم تەگەرە قورسەمان بۆ جیبەجی بکات.

بایز وتی: “باشه! ئیستە له شوین مه لا بنیره بابی، تا له گه لی ریک کهوین، جا که ی گرفتیک گرتە دەست ئەوساکه ئیشه که ئاشکرا ئەکهین.” ئاغا ئەم تەگیهری په سەند کرد و هەر ئەم دەمه نۆکه ریککی به دوا ی مه لا نارد. هه نده ی پینه چوو، سەر و میژه ریککی سپی دەرکه وتوو مه لا هاته دیوه خانه وه. ئاغا و بایز له بهری هه لسان و له ژووری خویانه وه دانا. به خیره اتیان کردوو و بایز سەر و جگهره یه کی پیش کهش کردن. مه لا چەند جار جگهره ی هه لمژی، ئەنجا وتی: “خوا لیم هه لئاگرێ، ئەمه تووتنه کی زۆر خۆش و په سنده، بۆنداره، بئ شه مایه، دهرمانی کۆخه و پیری و سه رمایه.” بایز ئەم هه له ی له دەست خۆی نه دا و خیرا وتی “مامۆستا وا تینه گه ی تۆم له بیر کردبێ، له م تووتنه به شی تۆم دیاری کردوو و هەر ئیستە که چوومه وه بۆت ئەنیرمه ماله وه..” مه لا وتی “بابه به زیاد بێ، له تۆ و له ئاغا ی خۆمان دوو هه زار هه نده، به لام پپی ناوی جانم. ئەم بارگرانییه به مه سه رشانی خۆت.” بایز وتی: ئای. ئای. ئای، مامۆستا نه که ی نه که ی تکات لئ ئەکه م شه رمه زارم نه که ی، ئەم توانجه شت هاویشت، جا گەر شتیککی وا بۆ ئیوه نه بێ، ئەه ی گۆیا بۆ کوێ بێت؟ دوايه نه یه یشت مه لا تووتن و ئەم هه لدانه ی له یاد بچی بایز خیرا وتی “مامۆستای زانا ئەزانی بۆچیمان بانگ کردوو ی، شتیککی زۆر سانا و پر سوودمان پیت که وتوو. ئینشاللا ئەبێ بۆمان ساز ده ی.” مه لا خۆی قیت کرد و گووتی “وه ی به سه ر هه ردوو گلینه ی چاوم، هەر کاریکتان به من هه بێ، بۆ جیبه جیکردنیا سه رم پپوه نییه.. ئا فه رموون بزائم ئەم خزمه ته چییه.” ئاغا وتی “استغفرالله، استغفرالله مامۆستا خزمه ت له ئیمه وه، تۆ گه وره ی ئیمه ی بناغه ی دین و دنیا مانی. ئەنجا هه ردووکیان ئاواتی پیسی مام بایزیان له مه لای قووربه سه ری واق و پرما و گه یاند. مه لا چاوی زه ق بوونه وه

و پيشى هاته له‌رزین، په‌نگیكى هینا و برد و سه‌رى له‌به‌ره‌خۆوه نا، كه‌وته بیركردنه‌وه و زوبانى لال بوو.. هیچ قسه‌ى پى نه‌كرا.. بايز وتى ”ها.. مامۆستا، چیت فهرموو؟“ مه‌لا پرووى داماوى هه‌لینا و گوتى: ”په‌كوو، په‌كوو، په‌كوو، لاهول و لاقوه‌ه الا بالله، خوايه تۆبه‌ه استغفرالله، استغفرالله العظيم“ ئەنجا پرووى تیکردن و گوتى ”ده‌ك مالت ويران نه‌بى مام بايز، تۆ چۆن ئەمه‌ له‌من داوا ئەكه‌ى، چۆن زارت هینا؟ من چۆن خۆم قيله‌ شه‌رع ئەكه‌م! چۆن ئيمانم ته‌نك و گوپم ته‌نگ و به‌رامبه‌ر يه‌زدانى خۆم پرووره‌ش و گوناهبه‌ر ئەكه‌م، هه‌ى مال كاو، چۆن ئەمه‌ت به‌دلايه‌ت و داواى پروورشى و مالۆيرانى له‌ من ئەكه‌ى؟ مام بايز، ئاغا ئاغا تكاتان لى ئەكه‌م مالم ويران مکه‌ن، خانه‌ خراپم مه‌که‌ن، داواى هه‌رچى ته‌نها ئەمه‌م ليمه‌که‌ن“. ئەمه‌ى گوتوو مه‌لا ده‌ستىكى به‌ريشى پان ته‌نكى داهینا و سه‌رى خۆى له‌قاند. بايز قامته‌ جگه‌ره‌يه‌كى له‌ تووتنه‌ بۆنداره‌كه‌ ده‌ره‌ینا و له‌به‌رده‌مى مه‌لاى دانا، جگه‌ره‌يه‌كيش به‌ جيا بۆ داگیرساند و پيشكه‌شى كرد، مه‌لا زۆر به‌ گورجى وه‌ريگرت و كه‌وته مژینى، له‌م كاته‌دا ئاغا پياویكى بانگ كرد و فسه‌يه‌كى له‌ بن گوێى كرد؟ كابرا ماوه‌يه‌كى كه‌م پاش ده‌رچوونى چای هیناوه‌گه‌رايه‌وه. ئاغا و بايز و مه‌لا هه‌رسێکیان كه‌وته‌ جگه‌ره‌ مژین و چاخوانه‌وه. پاش مه‌ست بوون ئاغا پرووى له‌ مه‌لا كرد و گوتى: ”مامۆستای زانا، ئيمه‌ داواى ئيمان فروشتن له‌تۆ ناکه‌ين خاوه‌خواسته‌! نه‌خپىر، حه‌يف نيه‌؟ تۆ چۆمان تيته‌گه‌ى؟ ته‌نيا ئەمه‌نده‌مان له‌تۆ گه‌ره‌كه‌ كه‌ پچکۆله‌يه‌كى شه‌رى بۆئهم ته‌گه‌ره‌يه‌ بدۆزیه‌وه و به‌س. جا بۆ من ئەبى ئەمه‌نده‌ بکه‌ى“. هه‌ر له‌م كاته‌ش شله‌ له‌ کۆشى مه‌لاوه‌هات. مه‌لا ده‌ستى بۆ لای دريژ كرد و پریسكه‌ى قوورسى هاته‌ چه‌نگى، ورده‌ ورده‌ لیکى کرده‌وه و زانى كه‌ ده‌ دینارى تیا لولدراوه. سه‌رى هه‌لبه‌رى، چاوى له‌ چاوى مام بايز به‌رى، زارى داچپه‌ریوو، ئاره‌زوى فهرمووده‌يه‌كى كرد، به‌لام بايز قسه‌ى به‌ریوو به‌ چووستى پى گوت ”ئهمه‌ش خه‌لاتى تۆیه‌“. مه‌لا ئازا

پاره که ی خسته بهر سووخه ی له ژیر سه لته که وه و زۆر باش په نهانی دا و گوتی “ئه گهر ئیوه به شه رع ئه جولینه وه و داوی پرکاری راست له من ئه که ن ئه وا زۆر ئاسانه، ئومید ده که م ئه م ئیشه به دلای ئیوه بپرته وه..” بایز وتی: زۆر زۆر به جییه، ته نها ئه بێ توژی زو و بی، ده مه وێ پاش دوو پوژی تر هه موو شتی ئاماده بی..”

مه لا هه لسا سه رپێ و میزه ری قیت کرده وه و گوتی “به سه رچاو..” هه ر ه یچ دل ت خه ته ره نه کا و مه ترسه. ئه ی ئه گهر من پرگه یه کی شه رع ی له شتیکی وا سانا نه دوزمه وه، به چی مه لای دوانزده عیلم پێ ئه ئین؟ مه لا به هه وه سه وه ئه مه ی وتو چه ند جار وردیلانه کوکی و به لار و له نجه کردن دیوه خانه ی چۆل کرد.. ئه نجا بایز ده ستی ئاغای گوووشی و زۆر سوپاسی کرد و گوتی: خو شم به به ختیار ئه زانم، گهر ئیواره بو ناخواردن ته شریفتان له گه ل مه لا گه وه ره مان که ن”. ئاغا وتی: دل ت ناشکینم. برۆ ئومیده واره که ئیشه که ت جیه جی ئه بی، خو م له شوین مه لا ئه نیرم و به گه ل خو می ئه ده م بو لات. “بایز پویشتوو ئاغای به ته نیا له دیوه خانه که ی هیشته وه تا دیناره کان ده رخا و بیانژمیری له ناو ده ستیا گه مه یان پیکا و پیا ن هه لبری. مام بایز بو شه و ئاهه نگیکی سازدا، ئاغا مه لای به دوو خو داو بو مالی بایز چوون. ئیواره له وێ مه لا قاو لتیکی زۆر چه ور و خه ستی کوشی، به راستی ئه مه یه که پپی بوتری “هه تیو بیکووش” دوا یی چاو و قاوه شه و چه له یان خو اردوو که هه لسا بچه ده ره وه مه لا له دلای خو یا ئه یووت: “به خوا مام بایز پیاو یکی به دل و باشه خوا لیم هه لنه گری.. ئا.. ئه دی به هه شتی به م جو ره ئه بی، ئه مه یه پیاوی خوا یی، با به پیناوێ کابرا خوا داو یه تی، به راستی میواندار بوو مال نه ها تنه به رچاو ئه و ها ئه بی.. بایز مالی خو ی نایه ته به رچاو.. تیره.. تیر، تیر..”

دلتەنگی

کاکۆی هه‌ژار هیچ ئاگای له‌م پیلان و پرۆژه خواروخێچانه نه‌بوو، بگره به‌ پێچه‌وانه‌وه وه‌ك باو بوو له‌ دی، چوو بوو بۆ جلوبه‌رگ کڕین له‌شار. هه‌رچی بۆ بووکی مرادی پێویست بوو کڕیو گه‌رایه‌وه که‌لوپه‌لی ناردە مالمی خانزاد و بۆ گواستنه‌وه‌ی بووکی که‌وته‌ خو ئاماده‌کردن. زۆر به‌نیازه‌وه چاوه‌نۆڕی پۆژی دووشه‌ممه‌ی نه‌کرد، که‌ له‌م پۆژه‌دا ئومیدی وابوو بگاته ئاواتی دلی. کاکۆ له‌م سه‌ین و به‌ینه‌دابوو، مه‌لاش هه‌ر می‌شکی پووچی خو‌ی هه‌لته‌کاند که‌ گۆیا رێگه‌یه‌کی شه‌رعی بدۆزیته‌وه بۆ سازدانی کاری بایز و ئاغا.. مه‌لا زۆر خو‌ی به‌ ژیر دانا که‌ پاش دوو پۆژ بیرکردنه‌وه که‌چه رێگه‌یه‌کی دۆزیه‌وه، به‌خۆ و هه‌موو سه‌روو می‌زه‌ره‌وه کۆله‌ ریشی سپیه‌وه خو‌ی نه‌خه‌له‌تاند و پێی نه‌وت (رێگه‌ی شه‌رعی) که‌چی ته‌نانه‌ت مندالی نه‌فام بێ تێرمان نه‌یزانی (شه‌رعی نییه‌ و شه‌یتانییه‌).

مه‌لا که‌چه‌ جبه‌ی پریایی خسته‌ سه‌رشانی و له‌نگی و به‌ له‌نجه‌ کردن خو‌ی کوتاییه‌ دیوه‌خانی ئاغا. که‌ چاوی به‌ مه‌لاکه‌وت ئاغا وتی ”هاه.. مه‌لا خیره؟ مه‌لا گووتی: خیره نه‌بی، به‌ته‌مای خوا.. زووکه‌ ئاغام.. بفرموو که‌سێ به‌دوای بایز بنیره، وا پێ سی‌پراوه‌که‌تانم سازداوه‌“ نوکه‌ری چوو بایزی هی‌نا. که‌ بایز مه‌لای دی خیره جگه‌ره‌ بۆنخۆشه‌ی داگیرساند و پێشکه‌شی کردن. ماوه‌یه‌ک کړبوون نه‌جا ئاغا پرووی کرده‌ مه‌لا و گوتی: ئا بزاین چیت کردووه؟ مه‌لا له‌ وه‌لاما وتی ”ئیه‌ باوکی خانزاد بۆ په‌یدا که‌ن و چیتان به‌سه‌ریه‌وه نه‌بی، جا ئه‌بینن من چی نه‌که‌م“. یه‌ک له‌ ده‌ستو پێیه‌کان له‌ دوو باوکی خانزاد چوو. باوکی خانزاد که‌ هاتوو ئاغا و بایز و مه‌لای دی زۆر ترساو له‌ دلیا ئه‌یووت ”ئه‌بی چی پرووی دابی؟“ ته‌نیا به‌سه‌ره‌ خو‌ی نه‌هیناو لایان دانیشته‌. بایز به‌خیره‌ هاتنی کرد و جگه‌ره‌ی بۆنداری دایه‌. پاش جگه‌ره‌کیشان باوکی خانزاد پرووی تیکردن و گوتی: ”ئاغام.. خیره؟“ ئاغا

خۆی سې نه کرد، بئ دەنگ بوو، پرووی کرده مه لا و مه لا كه وته گهر. مه لا هه ندئ پرمه پرم و كۆكه كۆكى كرد و به بۆنه ی وه لام گوتی: ”بۆ کاریکی زۆر گه و ره ی شه رعا تۆمان بۆ ئیره هیناوه، به رخم، دونیا هه روا پروون نابئ، هه موو ئه مرین هه ركه سه حسابی خۆی له گه ل ئه كری، كه س ناچیت هه گۆری كه س، رۆژی تاوانكار تاريك و ده یجوور ئه بئ، مه ردووم پئويسته له گوناھی خۆی په شیوان بئته وه و تۆبه بكات، موسورمان ئه م كه سه یه له یه زدان ئه ترسئ و له شه رعی لانا دا..” مه لا هه لوه ستیكى كرد، باوكی خانزاد تۆپه کی له خۆزانی و سامیكى هاته سه ر و دلی كه وته كووتان، ده مئ بی ری كرده وه، ئه نجا كوتوپر وتی ”فه رمووه كانت گشتی راست و بئگومانه مامۆستا، وا دلم ته قی كرد، ئا تۆ بیخوا زووكه پیم بلئ چی گوناهیكم هه یه چی بئ شه رعیم كرده وه، تا زو و له سه ر ده ستی ئیوه تۆبه ی بكه م..”

مه لا ده ستیكى به ریشی پانی داهینا و نه ختی گرژییه وه، پاشان وتی ”ئافه رین، پیاوی ئیماندارى دلپاك ئه وها ئه بئ.. بزانه دلت چۆن نه رم بوو، چۆن پرووت پروون بوو، چۆن گه شایه وه؟ مه ترسه كورم مه ترسه، تۆ هیه چ گوناهیكى وات نه كرده وه ته نها ئیمه هه موومان تیکرا له كاره ساتئ به هه له چووین. تۆ باوكی خانزادی، رۆژی دوو شه ممه خانزادی ئه گوازه وه چه ند رۆژیک له مه وبه ر، من هاتم خانزاد له كاكوۆ پیره مام ماره كرد، وایه یان نا؟ ئا. ها.. زۆرباشه كورم، من خۆم و ئیوه ش گوناهبار ناكه م. پئ له خه تای خۆم ئه نئیم. ئه م كاته كه خانزاد و كاكوۆ لیک ماره كردن، من ده ستنویژم نه بوو، ته نها ئه م ده مه هیه چ له هۆشم نه بوو، ئیمشه و له وه ختی خویندنه وه ی شه رعا به یادم هاته وه. هه ر ئه و هه له ته ماشای شه رعم كرد و سه رنجیكى وردی ته گه ره كه م دا. شه رع وا ئه فه رموئ ئه گه ر مه لای بئ ده ستنویژ كه سی ماره كرد، ئه م ماره كردنه بئ كه لك و به تاله، دروست و شه رعی نییه. ئه گه ر ژنه به بووك چوو، ئه وا مه لا و بووك و

زاوا هەردوو خەزوور و خەسوو گوناھبارن. ئیستە وا من خۆم لە گوناھى خۆم پاک کردەو و ئیوەش ئۆبالی خۆتان لە ئەستووی خۆتان، خوايە تۆبە أستغفروالله أستغفروالله العظیم. خوايە من کردم تۆ نەیکەى، یارەبى من بەندییەکی پروورەش خەتابارم، بە پۆحمى خۆتم لەگەڵ کەى بە خراپە و پیسی خۆم لەگەڵ نەکەى لە گوناھم خۆش بى.. “ئەمانەى وت، پریشى بە پەنجە شانە کرد و مەلا سەرى لەبەرخۆنا. باوکی خانزاد هەناسەییەکی ساردی هەلینا وگوتى “ئەنجا چارەم چییە؟” باشە مامۆستا، دووبارە لە نوێ مارەیان کەو بە کەس.. مەلا قسەى بپری وگوتى: “باوکم ئەم ئیشە دیارە خوا پێى خۆش نییە، ئەگینا چۆن من وا ئەشیۆیم کە بى دەستنوێژ مارەیان کەم، وەرە پیاوی باش بە واز لەمە بێنە، دەست لەکاری یەزدان مەدە، چارەنووسی لەدەست ئادەمیزاد نییە، دیارە ئەمانە بۆ یەک نینە و بۆیەک نابن..” باوکی خانزاد پاش ئیمانیتکی دوور و قوول وتى “ئاخر چۆن ئەبێ، مەلا کاکۆ وا هەموو شتیکی سازداو، ئیشەکە براوەتەو و دووشەممە پۆژی گواستەووەیه!” مەلا هەلیدایە گووتى “ئەنجا چییە؟ با هەموو شتیکی پێک خرابێ، هەى مأل خراپ، تۆ بۆ مالى خۆت کاول و وێران ئەکەى، بۆچ خۆتان لە ئایین ئەکەن، چۆن بى ئەمرى خواتان ئەکەن؟” باوکی خانزاد کپ و بێدەنگ بوو، ئەنجا ئاغا هەلیدایە وتى “بزانە تا کیژت سووک و ناوبەد نەبێ، بۆ ئەمەى هەر لە پۆژی دووشەممە خانزاد بگوازیتەو، تاکو کەستان دینتان نەزرنگی، من وا پڕۆژەییەکتان ئەخەمە پێش، چارەى ئەم ئابرووچوون و مالىۆرانییە ئەمەیه کە ئیستە خانزاد لە بايز مارەکەین و پۆژی دووشەممە لەجیاتى بۆ مالى کاکۆى بۆ مالى مام بايز بگوازیتەو و دەرەسەرییەکە کۆتایی دیت و ئەبپیتەو. خۆشت ئەزانى بايز بە کیژت قایل بى ئەمە چى گەورەیی و بەرزییە بۆ ئیوە؟” نەیهیشت باوکی خانزادی واق و پرما و هیچ بلێ کە مام بايز بە شەیتانی هەلیدایە “لاحول و لا قوہ الا باللہ” تۆخواکەى

ئاغام.. ئەنجا چۆن ئەم سووکایەتیە بە من ئەکە، بۆچ گوايه من له ریزە ی ئەمانەم... چیه؟ له لایەکی تریشەووە من بەباوکی خانزاد ئەشیم، ئەمە چۆن تۆ کەست لەمن کەمتر و نزمتر نەدۆزییەووە تا گرفتاری ئەم عەیبە و ئابرووچوونەم ئەکە و ئەم حەیا تکانە ئەخەیه ئەستۆی من و ئەم بێ پێزییە بە من پینە ئەکە و شانە ی ئەوھا لەسەری منا ئەشکینی. کەس نەما تا بەسەر من ساخ نەکەیهووە؟ ئەوا چۆن دلت هینای ئەمە بۆ من پەیدا کات؟ ئاغاش بە سەگاتی مام پێوی فیلباز وتی: ”پێی ناوی مام بایز، خۆشت بێ و ترشیت بێ، من قسەم تیا کردوو و ئەبێ لەبەر دلی من بۆ باوکی خانزاد ئەم پرووداو هەر جێبەجێ بکە، قە ی ناکا، وا بزانه کە خۆت لە پیناو من دانا.. بایز وتی ”چیکەم، ئاغەم، بەخوا دەسەلاتی تۆم نییە، ئەوا بەناچاری کردم، خوايه زۆر شوکور بۆم بە چاکە بگێری!“ ئەوھا لە شیوە ی راوێ ژیشک باوکی خانزادی قوربەسەری داماوایان سەرسام و دەو کوت کرد، دوايه بە ناچاری وتی ”باشە من ئەوا ئەیکەم“ ئە ی مالی زاوای چۆن؟ مەلا و ئاغا مام بایز تیکرا وتیان ”ئەمە لەسەر شانی ئیمە بێ..“ ئاغا ئازا نۆکەرێکی ناردە شوین پیرەمام و کاکۆ، ئەمانیش زۆر بە دلخۆشی هاتن، کاکۆ چەشنی کارمامز لەگەڵ باوکی ئەیکرد پەوت، تا بە ژوور دیوێخانێ ئاغا کەوت، کە ئاغا و بایز و مەلا و خەزووری دیت، دلی کەوتە کوتان و تەنها ئەو دەمە مەترسی پەیا کرد و دووچاری دلتهنگی بوو..

ئەم قسانە ی بۆ باوکی خانزادی کردبوو، مەلا هەمووی بۆ پیرەمام و کاکۆ دووبارە کردووە، لە پاشان کوتوپر وتی ”ئێستەش ئەوا عەیب و عارمان لەسەر لا بردن و لە گوناھمان دوورکردنەووە. کاری خانزادیشمان جێبەجێ کرد، ئێو خەمتان نەبێ، ئەوا بە هەزار زۆرە ملی نالی عەلی بایزمان هەلخەلتاندووە کە خانزاد لەخۆی مارە بکا..

كاكۆ له جیگه‌ی خۆی وه‌ك شه‌خته سارد و چۆن به‌ردی په‌قی به‌سه‌ره‌ات،
 چه‌ندی ته‌یكرد نه‌یه‌توانی به‌روا بكا كه نه‌خه‌وتوو، به‌راستی گو‌یی له‌م
 ته‌رزه قسانه‌یه، هه‌روای ته‌چوو كه‌لله كه له‌خه‌وایه و به‌سه‌ره‌اته‌كه‌ش
 خه‌ونه، تا ماوه‌یه‌ك سه‌رسام و بێده‌نگ بوو، ته‌نجا په‌نگی‌کی زه‌رد و سووری
 هێنا و په‌رده‌یه‌کی په‌شی تاریکی به‌سه‌ر چاوا هات، شیاو و له‌خۆ چوو،
 كه به‌خۆیان هێناوه به‌ئاو به‌ده‌م و چاوا په‌رژان و بۆن سو و به‌به‌رلووت
 هه‌ل‌دان، مه‌لا كه‌وته ئامۆژگاری كردن و پێی وت كه بۆ هه‌مووان واباشه
 كاكۆ ده‌ست له‌م كار به‌رداو به‌ردی‌کی له‌سه‌ردانی، ئه‌وسا كاكۆ ورده ورده
 خوینی به‌له‌شا گه‌را و گه‌رمداهات و به‌وێنه‌ی هه‌وری به‌هاری تووندبوو،
 هه‌زار و یه‌ك بیری په‌ش به‌میشكا هاتووچوو، ده‌مێ ئه‌یوت هه‌له‌سه به
 مه‌ندیلی خۆی مه‌لای بخنکینی، کاتی نیازی ته‌کرد هه‌لکێشته خه‌نجه‌ر و
 هه‌لکوتیتیه سه‌ر ئاغا و مه‌لا و بايز و هه‌مووان له‌خوین سووركا، ناوه‌ناویش
 وێنه‌ی خانزادی ته‌هاته یاد و جه‌رگی به‌رینداری ته‌کولایه‌وه و هۆش له‌مانه
 نه‌ئه‌ما، چه‌ندی ورد بۆوه كاكۆ هه‌چ پێگه و ته‌گه‌یری‌کی نه‌دی كه به‌یگری
 و به‌کاری به‌ینی، له‌به‌ر ته‌مه‌ خۆی گرتوو مه‌ند بوو، شێراڤه‌ رووی‌ک‌رده
 مه‌لا و گو‌تی ”له‌به‌رچی ته‌بی مه‌لای نامه‌لا، بۆچ من واز له‌خانزاد بێنم؟
 ته‌ی جه‌نابت به‌ریشی پانی په‌ر له‌ته‌سپیت خانزادته به‌شه‌ری خۆت
 له‌من ماره نه‌کرد؟ مه‌لا وتی کوپم هه‌روه‌كو باسم بۆ كردن، له‌م کاته
 كه ئێوه‌م لێک ماره کرد بی ده‌ستنوێژ بووم، كاكۆ تو‌ژی دام، هه‌ندی
 بیری کرده‌وه و به‌سه‌ر مه‌لایا قیژانی: ته‌ی مه‌لا- تو له‌پێش چاوی منا
 ده‌ستنوێژت نه‌شووشته كه‌هاتی بۆ ماره‌کردمان؟“ مه‌لا درۆی لی سپی بۆوه
 په‌نگی زه‌رد هه‌لگه‌را، به‌لام زوو خۆی گرتوه‌وه، درۆیه‌کی گه‌وره‌تری پێک‌خست
 و گو‌تی، ئاخ‌ر کوپم له‌شم بی نوێژ بوو. تو نه‌فامی تێناگه‌ی.. ته‌ماشاکه
 توووش چی ئابرووچوونی‌کم ته‌که‌ی، هه‌تیو له‌شم پیس بوو له‌ش، شه‌یتانم

پێ پێکهانی بوو، ئای هاوار له دهست کاکۆ و خه لکی ئەم دێیه؟ ئای چۆن خه لکی سوک و چرووک ئەکه ن و دین و ئیمانی ئە له قینن؟

کاکۆ نه یزانی چی بکا و چۆن خۆی له ده رده سه رییه پزگارکا، هه ر نه مابوو شه ق به ری و دلی به قی، چه شنی ئاو قولپی ئەدا و ئەکولا نه ختی لیوی خۆی کپوژت و رق و کینی به ربه س کرد، به لام بێ سوود بوو، جام که پر بوو لی ئه رژی و کوشین و په ستین ئەبنه هۆی ته قین، چی تر خۆی بو نه گیرا و زامی دلی به سه ر مه لادا هه ر پژانند، وتی "هه ی درۆزی پو ره ش، پاروو گه و ره! هه ی بێ دینی بێ ئیمانی بێ و یژدان! چۆن تۆ خۆت بو پاره و پلاکووشین و ته ماحی دنیا و پیاپی پو وره ش و مال کاول و خانه و یژان ئەکه ی؟ چۆن له ترسی ئاغه و به رتیلی با یز به گ ده ست له شه ری ده ی و ئایین ئەگورپی؟ کوو پیش چه ند پوژ خانزاد له من ماره ئەکه ی و ئیمپو هه ئیئه وه شی نی و ئەته وی له م پیره گه مبوله سه گساره ی ماره که ی؟ ئەمه له چ ئایینی ک و له چ شه ری کا هه یه؟ ئەمه له ناو چ میلله تیک و له چ کاتی کدا پوویداوه! ئیوه به خۆتان ئەلین مه لا و جینشینی پیغه مبه ر و له م جو ره گونا هه ش لانه دن، چی بتوانن بو مالی دنیا و له شه رمی پروان ئەیکه ن، ئەه ی ئاموژگاری خه لک چۆن ئەکه ن؟ که واته چۆن گله یی و گازانده له م نه فامو به سته زمانه بێ ئاگایانه ئەکه ن که هه ره گونا ه و تاوانی گه و ره یان ئەمه یه ئاغه تان ناپه رستن، یا له جه ژنه هه نده یان نابێ بو سه ر چا کردنه وه چاک ده وتان چه و ره که ن؟ یا له به ر په نجه پو یی و قو ر به سه ری خۆیان بو یان ناشی هه موو ده م سو خره و بی کاریتان بو بکه ن؟ یاخود... یا... زو ر جار...!! به م قسانه ی کاکۆ، ئاغا چاوی سوو ر و سه ری گه رم بوو، داوای بی ده نگی له کاکۆ کرد، پاشان که دیتی کاکۆ یه کجار دل پر و په سته هه ره شه ی لی کرد و چه ند نو که ری کی به دکاری خۆی بانگ کرد و به پیل را کیشان به ده ره وه یان نا، پالی کیشیان نایه پیره مامی بێ تاوانی هه ژاری به سته زمانی بێ هی ز، هه ر ئەمه نده نه که وتو گیانی ده ر نه چوو،

باوك و كوپ هەردوو بەناچاری و دلبەینداری گەڕانەو مالهە، كاكۆ ھۆشی لەكەللەدا براپوو، ئاگای لە ھیچ نەمابوو، باوكی قوربەسەر چی بەدەستەو نەمابوو، دلی ئەدایەو و ھێوری ئەكردەو ئەیگوت: كوپ ئارام بگرە، ھیچ ئیش نییە خوا چاكی نەكا، ھەرچی خوا بێكا ھەر ئەمە باشە، فەرماندە یەزدان لەسەر سەرمان، لەسەرچاومان كە ئیمڕۆ ئیمە دەست كورت و بێ دەسەلاتین، بەرامبەر بەم زۆردارە دەست درێژ و خۆنڕێژانە ناتوانین بوەستین و ھیچمان بۆ ناكړی، جا پەنا ئەبەینە بەر ئەم خوايە لە ژووری سەرییە و بە ھەر شتێ ئاگادارە، ھەر ئەو ھەقمان بستی و تۆلەمان بۆ بكاتەو، پشت و پەنامان بە ئەو، ئۆ خوايە ھەر تۆ بەھەقی و گەورە و دادپەرست و پشت و پەنای ھەژار و ھەق خواردنی، خوايە زۆر شوكر..

مەلا پێشەنگی گرت و ئاغا و بايز و باوكی خانزاد لەدوای پڕۆشتن، پرویان كرده مائی باوكی خانزاد، مەلا چەشنی عیسرائیل لەخانزادی یێخەبەر چوو ژووری، ھەموو كارەساتەكە ی بۆ گێراپەو، راو تەگییر و پیلانەكە ی خۆیان ی تیگەیانە. خانزاد ەك گۆلی سوسن لەكاتی پڕۆژاوا وشك و سیس بوو. پەنگی لەبەرئەما و دونیای پۆنی لە پێش چاوا پەش و تاریك بوو، ھەندە ی پێ نەچوو ەك كاكۆ ئەویش لەخۆ چوو.. مەلا بانگی باوك و دایکی كرد نەختی ئاویان بە دەمو چاویا پڕژند و بۆنسۆیان بەبەرلووتی دا تا بەھۆش ھاتەو، ئەوسا كەوتنە پارانەو و ئامۆژگاری، بەلام بۆ ئەم قسانە خانزاد ەك بەردی كەپ وابوو، ئەوسەری نزمی كرد و بەرز ی نەكردەو ئەم ئەشك ی باراندی نەوہستایەو، نەزگرە و نووكە و گریە و ھاواری بەردی پەقی نەرم ئەكرد و ئەتاواندەو. كەباوكی زانی قسەكانیان بێ سوودە و چەشنی با لەم گۆپە دی و لەمە ئەپروا، سەری خانزادی پێ نالەقی، ئەنجا كەوتە ھەرەشە و گۆرەشە، تەنھا ھەرەشە و تۆقاندن با یی موویك دلی خانزادی نەگووشی و بیری نەگۆپی، ئەوسا باوكی ھەرەكو زۆرتەین باوك لەم تەرەزە كاتە،

دهستی نایه سه ر دهسکی خه نجه ری ده بان، نه ره خه نجه ری جه وه ره داری هه لکیشا و چه شنی قه ساب هه لیکوتایه سه ر خانزاد، ئاگری له ناوچه وانا ئه باری، به سه ر خانزادا قیژانی و گوتی: یامێرد به م مام بایزه ئه که ی، یا ئه تکوژم.. به م خه نجه ره شه ق و پیلته ئه که م..”

بیگومان خانزاد هه زار جار کوشتن و په لبوونی لاخوشتن و سانا تر و مهردانه تر و په سندن بوو، ته نها له م کاته ناسکه دا شیوه ی کاکو ی هاته بهرچاو، له مه بیرى کرده وه ئه گهر خو ی بکوژیت ئه بێ کاکو ی قور به سه ر چی بکا و چی به سه ر بێنن چو ن پاش مه رگی ئه و ژینی لێ تال و خو ی ده ربه ده ر بێ، به م تێبینیه نه ختی باری کاره ساته که ی لاسووک بوو، هه ندی خو ی گرت و ورده ورده هو شی هاته وه به ره خو ی و که وته بیرو را، له دلی خو یا وتی ئه گهر بێتو توژی له مه کری ژنان به کار بێنن، ئه و له وانه یه هه چ دوور نییه، که خو ی ده ربازکا و له گه ل کاکو ی برۆن و پیک بپړین، که خانزاد ئه م داوه باریکه ی له ئومیدا هاته بهرچاو له مام بایز ماره کردنی خو ی به سه ر کوشتنا په سندن کرد.

باوکی خه نجه ری گه وه ری له کالان نواند و که وته ماچ کردن و پێ هه لگوتنی خانزاد، زۆر خو شحال و خه نی بوو، له م کاته دا مال و سامانی بایزی هاته بهرچاو و خو ی لیخو شکرد.

خو باسی هه والی دلی بایز ناکرێ، که چو ن له خو شیانا هه لئه په ری و شه قی له خو ی هه لئه دا و په یمانی مال به خشی نی ئه کرد.

ئاغاش سه ری گه وه ره، زۆر تر زلی پیا هاتوو و خو ی بهرێ و جێ و پیاوی ماقوول هاته بهرچاو.

ماوه مه لای نامه لا، دهستی به ریشی پانی دا هینا و چاوی له بایز هه لئه کاند و پیرۆزبایی لێ ئه کرد و یه ک له دوو یه ک جگه ره بو ن خو شه ی مام بایزی ئه کیشا..

گواستنهوهی خانزاد

خانزاد یه کجار زۆر دلته‌نگ و خه‌مگین بوو، سه‌ری لیشیوا و نه‌یه‌زانی چی بکا! له‌ خه‌فه‌تان نه‌ خه‌وی هه‌بوو نه‌ خواردن، پۆژ تا ئیواره‌ بیری نه‌کرده‌وه و فرمی‌سکی خوی‌ناوی نه‌باراند.. به‌م یه‌کدوو پۆژه‌ زۆری که‌م کردوو و پرووی گه‌شی به‌هاریی چه‌شنی گوڵه‌ نازناز کاتی پۆژئاوا سیس و چرچ بوو، شیوه‌ی دره‌ختی زه‌ردی خه‌زانی به‌سه‌ره‌ات، ته‌نها له‌گه‌ڵ نه‌مه‌شدا ئومید بر نه‌بوو، به‌لکو به‌هوی بیرکردنه‌وه و مه‌ندی پیلانیکی پیکی ریکخستو و برا بچکۆلانه‌که‌ی خوی پاسپارد که‌ بچی کاکۆ له‌م پیلانه‌ بگه‌یه‌نی وئاگاداریان بکا.. برای خانزاد خوی گه‌یانده‌ کاکۆ و پاسپارده‌که‌ی پی گه‌یانده‌ که‌ به‌لین بوو له‌مه: ”خانزاد له‌ کاکۆ نه‌خوای که‌هیچ په‌ست و ناومید نه‌بی، ئارام بگری و دلنیا بی، به‌للی راسته‌ خانزاد نه‌گوازنه‌وه بو پیره‌بایز، ته‌نها نه‌م کاره‌هیچ مه‌ترسی نییه‌، خانزاد توانای هه‌یه‌ به‌ هه‌ر جوریک بی نه‌م شه‌وه‌ بایز بخه‌له‌تینی و نه‌هیلی ده‌خلی بکات. نه‌ک هه‌ر نه‌مه‌ بگه‌ر بو به‌یانیه‌کی تر پیش گزنگی هه‌تاو نه‌بی کاکۆ به‌ نه‌سپ و هه‌موو پتویستییه‌که‌وه له‌ پشت کانی پیاوان ئاماده‌ و چاوه‌نوارپی، به‌هه‌ر فیللی بی خانزاد خوی نه‌گه‌یه‌نیتی و هه‌ردوو خویان ده‌رباز نه‌که‌ن، به‌ره‌و شوینی له‌سه‌ر زه‌وی کردگار سه‌ره‌له‌نه‌گرن..“ کاکۆ که‌ نه‌م راو و ته‌گیه‌ری زانی، دلی چه‌شنی گوڵ گه‌شایه‌وه و خانزادی سه‌د نه‌مه‌نده‌ی تر لا شیرین و نازدار بوو، گومانی نه‌ما له‌وه‌فای خانزاد و دل‌داری مه‌ردایه‌تی نه‌م فرشته‌ی لابه‌رز بوو، له‌ یه‌زدان پارایه‌وه که‌ خانزادی له‌ شه‌ر و به‌لای بایز و ئاغا بوو بپاریزی.. هه‌ر له‌ ئیسته‌وه وینه‌ی نه‌م کاته‌ خوشه‌ی نه‌هاته‌ به‌رچاو که‌ دوو به‌دوو له‌گه‌ڵ خانزاد به‌ تاک و ته‌نیا به‌ سواری نه‌پۆن به‌ریدا بو شوینیکی نه‌ناسراو، که‌ چۆن له‌ چه‌نگ نه‌م ته‌نگ و چه‌له‌مه‌یه‌ رزگار نه‌بن و پاش نه‌م هه‌موو ناخۆشی و ده‌رده‌سه‌رییه‌ که‌ تا ئیسته‌ چیت‌توویانه‌ له‌مه‌فته‌نی خویان،

خۆشاوی دلداری و ئاههنگی سه ره به ستی ئه نو شن له ناو بیگانه دووره ولاتی. پاش ئه م زینده خه وانه به خو هاته وه و دهستی کرده پیلان دانان و پیویستی کۆکردنه وه و ئاماده بوون.

ره و ره وهی زه مان سوړا و پوژی دوو شه ممه هات، به لام به هاتنی ئه م پوژه ره شه دونیا گوړاو هه ور و هه را له ئاسمانی شینا په یدابوو، هه لی کرده ره شه با و هه ور ده ستیان کرده به شریقه و گرم و هوړ. ئه تووت سروشت ئه یزانی که ئه م پوژه شووم و به دوومه چی کاره ساتیکی سووری خویناوی له ریگهی پروودانه!! ئه می باران پیشپه وی کردو و سووی هه روا سارد بوو، هه وری سپاتی به رزی ترسناک ده رکه وتوو له گشت کهس ئا شکرابوو نیشانه ی به فر و کرپوه باری.

له ملاش بایز وهک له ناو ئاگری چاوه نواری هاتنی ئه م پوژه ی ئه کرد، چو ن نه، ئه مه پوژی زاواییه تی، پوژی به خانزاد خاتوون شادبوونیه تی، پوژی ته مه ن له نوێ نوسراویه تی و پوژی به ئاوات گه یشتییه تی.

که تیشکی ئه م پوژه له لووتکه ی کیو و ته پۆلکه ی گرد و چیاکانی دا، بایز زوړ چهنده مه پیکی خسته ژیر بریقه ی چه قوو ئاههنگیکی گه و ره ی سازدا.. گه لی کیخوا دی و سه رکار و خه لکی بانگ کردبوون بو سه ر شایی و ئاههنگه که ئه م بانگکراوانه به خو و پیاوو ده ستو پیانه وه هاتبوون، پوژی دوو شه ممه به پیچه وانه ی لووره ی هه واو سه رماو سوژ و کزه باو ئه ی باران شایی و ره شه به لک، ده هوڵ و زوړنا و پمبازی و تفهنگ هاویشن کاریکی ئه کرد، دونیا شله ژاو سه گ خاوه نی خو ی نه ئه ناسییه وه. خه لکی چه شنی مه رو بزنی تیک هه لقزا بوون، کهس ئاگای له کهس نه مابوو، قه ره قه ر و گرمه گرمی ناو گوندی تیکه لی شریقه ی هه وری تریشقه ی ئاسمانی نزم و نوێ بوو. بالداری له هه وادا و درنده ی له ده ره وه نه هیشتبوون.

ئه مان به م به زم و ئاههنگه بووکیان گواسته وه، به لام چی بووک؟ خانزادی

هه‌ناسه سارد و قور به‌سه‌ر له پرسه دابوو، هه‌ركه بیرى لهم به‌زم و هه‌راو هۆریا و چاره‌نووسراوى نه‌زانراوى شه‌وى داهاتووێ پ‌ه‌ش نه‌كرده‌وه ترسى لى پ‌ه‌یا نه‌بوو و دلته‌نگى لى نه‌هاته كووته كووت. شپۆه‌ی كاكۆ سووتاوى بى چاره و پ‌ه‌ش به‌ختى نه‌هاته به‌رچاو دوارۆژىكى پ‌ه‌شى تاريكى نه‌دى..

كاكۆ م‌الوێران و پ‌یره‌مامى لى قه‌وماوى باوكیشى ئهم پ‌ۆژه سه‌رى خۆيان هه‌لگرتوو له پ‌ه‌ستى و نامرادیا پروویان كرده ناو پ‌ه‌ز و خۆيان لهم هاتو هاواره دوور كرده‌وه. كاكۆ زوبانى به‌سترابوو، قسه‌ی بو نه‌هه‌كرا و له هه‌یج شوێنێك خۆى پى پ‌انه‌نه‌گیرا، له‌بن نه‌مدار بو ژیر نه‌ودار نه‌چوو، لهم م‌یو بو ئهم نه‌سووپا، له‌و لا بو نه‌ملا نه‌گه‌را، دلى به‌هه‌یج س‌یپوورى نه‌ نه‌هات و خۆى پى نه‌هه‌گیرا.

ناوه ناو پ‌یره‌مام خۆى له‌كاكو و نه‌كرد و پ‌ر به‌چاوى خۆى نه‌شكى نه‌پشت، دواى چاوه‌ بلوقاوییه‌كانى نه‌سه‌په‌وه و لاى كاكۆ نه‌هاته‌وه، ده‌ستى به‌سه‌رى دا نه‌هه‌ینا و دلى نه‌دايه‌وه.. ته‌نها هه‌یج سوودى نه‌ نه‌هه‌خشی و خۆپ‌ابوو، چما ئاوى هه‌مو زه‌وى و ده‌ریاكانى جیهان گ‌ری ئاگرى كووره‌ی دلى كاكۆیان پى كز نه‌بوو؟ ئهم دله‌ سووتاوه چه‌شنى به‌ردى په‌ق سه‌خت و تووند بووبوو، ژینى لى تال و پرووناكى چاوانى لى تاريك بووبوو، هه‌ر بیرى له‌ دوارۆژ و به‌سه‌رهاتى خوێناوى نه‌كرد و ناوه‌ناو، له‌خۆیه‌وه وه‌ك شیت نه‌یدایه قاقای پ‌یكه‌نین و ده‌مه‌مه‌یش وه‌ك به‌ردى بن گۆم ب‌ی‌ده‌نگ و ك‌ر نه‌بوو..

رزگارى

ئهم شه‌وه وه‌ك پارچه‌ جلۆكه به‌فر هاته خوار، دنیا ورده ورده ساردبوو، ته‌پ‌رایى ده‌ستى كرده به‌سته، بوو به‌سایه‌قه و شه‌خته و به‌سته‌رۆك، پ‌اش له پ‌ه‌رده كردنى خانزاد و پ‌ه‌رت بوونى خه‌لكه‌كه، مام بايز به‌شپۆه‌ی یه‌كانه به‌رازى به‌هه‌وت گولله هه‌ر گه‌رمه‌ برینه له‌خانزاد چووه ژوور، له‌یه‌كه‌م

سه رهه لپرین و بینینی خانزاد به وینهی هه رس و کهمتیاری هاته پیش چاو، بایز بۆ لای خزی، کهلبه سه گانیه کانی گپر کرده وه و دهستی بۆ برد، خانزاد نه یکرده نامه ری تاهیزی هه بوو زلله یه کی له بن گوئیدا، بایز وه ک داریکی له لووتی به راز دهی پاشه وپاش کشایه وه و واقعی وپما، له م به ره ی ژوو ره که وه به رامبه ری وه ستاو گوئی: ”خانزادی ناسک و نازدار، ئه ی گلینه و بیلیله ی چاوه کانم، ئه مه چییه؟“

خانزاد وتی: هه ی گلینه ی چاوه کانت برژی، هه ی کویریای چاوت دایی، هه ی بتۆپی، برۆ ئه ی سه گی پیسوگلاو نه که ی لیم نزیك بیه وه..“

بایز هه ندی داما، پاشان دهستی بۆ به رکی برد، دهسته دیناریکی ده رهینا و بۆ خانزادی هاویشته، خانزاد پاره که ی به رووی مام بایزدا دا و گوئی: ”ئه زانم ده سه لاتئ ئه م ئاو ه گره تا چی ئه ندازه یه ک ئه بری، تۆش چاک بزانه که نه ک هه ر تۆ بگه ره گه لی له پوول په رسته بی هۆش و دلپه شه کان، ئه م که سه انه ی هه موو شتیکی پیروژ، هه موو بیروباوه ریک، گشت خو و په وشته، هه رچی نه رخداریک هه بی، ئه مانه هه مووی له پیناوی ئه م کر مه ئه تین که به پاره ناو ئه بری، کۆزی ئاده میزادی پی ئاگر ئه دهن، شه ره ف و نامووسی بۆ ئه فروشن.. برا برای خۆی بۆ ئه کوژی، باوک و مندال لیک جیا ئه بنه وه، خزمایه تی و دۆستایه تی و ناسیاری و ئاشنایی هه مووی له ژیر تاریکی په ش ون ئه بی... لاتان وایه له ژینا جگه له پاره چ شتیکی تر نییه، پاره کردگاره و ئه بی کپنۆشی بۆ بکه ن، بی په رستن، له سه ر سه رتانی دانین، چراو پۆناکی ریگه ی تاریکی دوورودریژی ژینی سه ختتان بی، چی فه رموو جیه جیی که ن، خوینی سووری بیگونا هانی بۆ بریژن، ژنانی بۆ بیوه ژن که ن، دایکانی بۆ جه رگ سووتاو که ن، منالی به سه زمانی بۆ هه تیم که ن، پاره یه که له م زه مانئ هه رکه سی نه یی ئاده میزاد نییه، نابئ بخریته ژماره ی مرو فایه تی، هه تیوچه و ناکه س به چه و پرووته و سووک و چروک بی نه رخ و

بئى پايە و سۆالکەر و دەرۆزەکەرى پئى ئەلپىن خو لاتان مېشووولەش تەواو نىيە ئەم جوۆرە گىرفانە بۆشانە تەنانەت ئەگەر ژيرو دانا و زانا و دلپاک و پرووخۆش و بېگوناح و بەشەپەف و خزمەتگوزار و پېر سووديش بن، ئەگەر گيانى بەرزى خوڤيان لە پېناوى چاکە و راستى و داد و ناشتى کۆمەلانى چەوسىراوەکان و ميللەت و مەفتەن و پەوشتى بەراست دانا، خوڤيان کردە قۆچى قوربانى بو کۆمەل ئەم کاتە لای ئېو شىت و نەفام و گىلوبەدبەخت، ئەم کەسەى باخەلى گەرمە، دەست دريژە، پالووى چەورە، خاوەن سامانە، پوول و پارەى زۆرە، ئەم کەسە هەرچەند تاوانکەر و گوناھبار بئى، هەرچەند دلرەق و زۆرداربئى، مالخۆر و بەدکاربئى، خوڤىن پېژ و غەدار بئى، دز، درۆزن، پياوکۆژ، پېگر، خەرمان سووتېنەر، بنەچىنەى خىزان تىک دەربئى، چى خراپە هەبئى لىي نەپەرەپتەو، دۆستى شەيتان بئى، دۆزمنى چاکەو ئايىن و ژيان بئى، ئەم کەسە ئەنجا بەرز و بەنەرخ و سامدار و خانەدانە، بۆچى، چونکە خاوەنى ئەم بۆگەنەى کەتازە بو منت هاويشت کە لەشى پاکى منت پئى گلاو کرد، چونکە لای ئېو ”هەرچى پوولیکى نەبئى پوولئى ناھيئى“. هەرودەها ئەمەش بزانه کە من چاک ئەزانم بەم پارەى چاوى ئاغات کوڤر کردوو، ئەزانم بەم کرمە دینو ئيمانى مەلات کړيو، ئەزانم بەم نەخۆشییە هەموو شتئ ئەکړى و هەر کارئ ئەکەى، من ئەمانە ئەزانم، تۆش پیرە گورگى دان لە سینه هاتوو، بەرامبەر بە من چاک بزانه کە نەک هەر بەمەندە پارەى بگرە بە هەموو دونیا، دلئى منت پئى ناکړئ و من لەمە بەرزترم کە بو شتیکى ئەوہا بئى نەرخ و سووک خوّم لە سەگیکى وەک تۆ پيس گلاوکەم ياخۆت پئى بفرۆشم؟

بو مام بايز ئاشکراوو کە خانزاد لەمانە نىيە، بە پارە و قسەى خوڤش يا پارانەو بەردەست بئى، ئەنجا دەستى کردە هەرپەشە و گورپەشە و خەنجەر هەلکيشان، خانزاد دنييا بوو کە مام بايز هەندە بەدکار و بەرازە کە

کوشتنی ئهوی لا ساناتره له ئاوخواردنهوه. له ههچ ناگه پێتهوه و له کهس ناترسی، گۆیا له کێ بترسی؟

نه بێ خانزاد له کوشتنی خۆی ترسابێ، به لکو ههروهک ئهوکاته که بهزه بیری خهنجهر ماره یان بپری ئهوها کاکۆی دیسانهوه هاته پێش چاو و پیلانه که یانی کهوته وه یاد.. بۆیه، نه ختی خۆی شل کرد و چهکی تیژی ژنانی خسته کار..

سهیریکی مام بایزی کرد و به بێزهوه پێکهنی، بایز له خوشیانا هۆش له میشکیا فپری و گپری ئاگری گرت. خانزاد پرووی تیکرد و گوتی “راست ئه کهی تو منت خوش ئهوی؟” بایز گوتی: “به لێ له هه موو کهس زیاتر”. خانزاد گووتی “کهواته وه ره مه رد به دلّم مه شکینه، ئافره تیککی بێ ده سه لاتی وه ک من له راستی تو چی پێ ئه کری؟ من تازه بو تۆمه، ئه گهر منت خوش ئهوی، ئهوا ئه بێ بۆم جیه جی بکهی”. بای له خوشیانا سه رخۆش بوو، چی له یاد نه ما و کهوته سه ما و هه لپه رین گوتی: گیانه کهم ئه ی بووکی تازه ی نازدارم، ههر فهرمووده یه کت هه یه من له خزمه تا وه ستاوم، ههر داخوازییه ک ئه کهی ئاماده م، بفرموو که ئه م کیه وت بو دابنیم، ئیسته تا به یانی بو ت دادینم.

خانزاد گوتی “ئاواتی من هه نده گران و گه وه نه یه ” بایز وتی “ده ها چاتر..” ئه وسا خانزاد هه ناسه یه کی ساردی هه لێنا و گوتی “ئمه داخوازیمه، که من و تو بو یه کترین خو دنیا شه و بران نه یه، خو ههر ئیمشه و نه ماوه، ئه زانی من له کاکۆ ماره کرابووم، به لام به و نه بپام و بو تو بووم، هه موو شتی به ش و چاره نووسه، ئاخ.. خو ت ئه زانی ئه بێ دلّی کاکۆ ئیسته چی بکا و له چی ژینیک بێ؟ بۆیه من شه رت و په یمانم له گه لّ خوا ی خو م به ستوو ه که ئه گهر مێرد به ههر که سی بکه م، له به ر دلّی برینداری کاکۆیی به شخوراو، یه که م شه وی بوو کاتیم که س ده ستم لێ نه داو

نهیەت بەلامهوه، چونکه شهوی یه کهم تازیمانه‌ی دلمه و نابێ بشکێ. جا ئەگەر تۆ وهک خۆت ئەلێی منت خۆش ئەوی و ئاواتم به‌جێ ئەهێن، ئەوا پیاوبه ئیمشه و لێمگه‌ری، مه‌شکینه دله‌ی ساوام، مه‌کوولێنه‌ برینی پر ئیش و زامدارم، لای یه‌زدانم بێ شه‌رت و پرووره‌شم مه‌که، واز بێنه‌ په‌یمانم به‌جێ بێنم، ئەوسا له‌ به‌یانیه‌وه تا کاتی مردن، ئەبم به‌ دیلی تۆ و هیچ له‌ گۆرێ نامێنێ..“

ئهم وشانه‌ی گوت و خانزاد گریانێ هێنا خۆی چەند فرمیسکی به‌رداوه، جهرگی په‌شی مام بایزی سووتاند و ناچاری کرد بۆ “ئەگەر تۆ وات پێخۆش بێ، ئەوا ناچارم له‌ فه‌رمانت ده‌رنه‌چم، ته‌نیا ئەبێ هه‌ر ئیمشۆ بێ” خانزاد گه‌شایه‌وه پر به‌ دلیه‌وه گوتی: “به‌خوا به‌لێنت ئەده‌م کە هه‌ر ئیمشۆ بێ!” ئەم وشه‌ی خانزاد له‌ دلی خۆیدا هه‌زار و دوو مانای تیاوو..

به‌مجۆره‌ چه‌کی خانزاد کاری کرد و بایزی خه‌له‌تاند، بایز له‌ لایه‌که‌وه راکشا و پرخۆ هۆری خه‌ویی بۆ ئاسمان چوو، خانزاد که‌وته‌ پیلان نانه‌وه و خۆ ئاماده‌کردن.. جارێ له‌ پێشه‌وه ده‌مانچه‌ی بایزی له‌ ژێر سه‌هرینه‌که‌یا ده‌رهێنا و له‌ ژێر جله‌کانه‌وه به‌ قه‌دی باریکی خۆیه‌وه کرد. شه‌وه‌ خه‌و نه‌چووه‌ چاوانی، وه‌ک له‌سه‌ر درکان چاوه‌نواری به‌یانی ئەکرد و کوت کوت دلی لێی ئەدا، به‌م جو‌ره‌ ئەم شه‌وه‌ی له‌ دۆزه‌خی بایزا رابوارد تا قرته‌ قرتی مامر و بانگی که‌له‌شێر موژده‌ی شه‌به‌قیان پێدا..

کاکۆش ئەم شه‌وه‌ هه‌ر له‌سه‌ر ئاو ئاگران بوو، چ خه‌وی نه‌بوو، چەند جار ئەبورژاو له‌ پر راته‌چه‌نی و ئاگای ئەبووه، تا به‌ری به‌یان، هێشته‌ جارێ سه‌گو گورگ لێکجیا نه‌ ئەکرانه‌وه‌ خۆی گورج کرد، شمه‌ک و که‌لوپه‌لی له‌ پاشکۆی خۆی قایم کرد و بۆ ژوانی چوو. چه‌شنی بروسکه‌ ده‌ره‌په‌یه‌ ده‌ر و پرووی کرده “کانی پیاوان” له‌م شوێنه‌ چاوه‌نواری خانزادی کرد، هه‌ر ده‌قیکی لێ به‌ هه‌زار ساڵ ئەچوو، له‌ ژینا هیچ له‌م جو‌ره‌ چاوه‌ نواری، له‌م چه‌شنه‌

کاته دا، بۆ ئەم تهرزه که سانه تالتر و خه مناکتر نییه! کاکۆ هه موو ئەندامی له شی لی بوونه گوئی، چه شنی گورگی برسی و وشت و گوئی کور بوو، له هه ر چلپه یه ک را ئە چه نی و هه ستی رانه گرت. بۆ که زی شه مال ئە هاته له رزین، ته راشو زییه کانی ناو به فری لی بوونه سوار، ده نگی کوندی له دووری لا نیشانه و نه گبه تی و به ده ختی بوون هه زاران بیرى خو ش و ناخو شی یه ک له دوای یه ک بۆ ئە هات و می شکی ماندوو یان لی ئە شه لژاند، کاتی بۆ رۆژی مراد پی ئە که نی که گزنگی هه تاوی ئە و رۆژه ده ستی پی ئە کرد، ده می هه وری ماته م چاوی تاریک ئە کرد و هه ستی به شکان و بریندار بوونی وه فای دلدارى ئە کرد، چونکه زۆر گوومانی په یا ئە کرد که خانزاد له ده ست بايز رزگار بووبی، یا بتوانی په یمانی خو ی بێنیه دی و بۆ ژوان بی، هه ر جار ی ئە م وینه ره شه ی ئە هاته به رچاو دلی سارد ئە بوو، چه ند فرمی سکیک به سه ر روومه ته شه ختاوییه کانی ئە هاته خوار و بیرى مردن، خو کوشتن، شه ر کردن، دنیا و یران کردن بۆ مالی بايز چوون و هه زار تهرزه شتی تری ئە کرد، به م شیوه له و شیوه چاوه نواری کرد، ته نها خانزاد هه ر ده رنه که وت، کاکۆ زۆر تیکچوو، دلی گووشراو ئە یووت“ ئە ی خانزاد تووشی نسکویه ک بووبی، یا چی به سه رهاتبی، یا بۆی هه لئه که وتبی بیه ده ره، یا پیلانه که ی لی ئاشکرا بووبی و بايز پی زانیبی، ئە گینا بیگومان تا ئیستا هه ر سه ر و شوینی ئە بوو، ئاوا کاکۆ دلی هه زار و یه ک پی ئە کرد، ناوه ناوه چاوی ره شکه و پی شکه ی ئە کرد، شیوه ی خانزادی ئە هاته به رچاو، ئە یگووت ئە و هاتوو به پیریوه ئە چوو، ئە وسا ئە یدی که هیچ نییه و دنیا یه کی بی هه ست و خوسته.

له م ته نگوچه له مه یه دا کاکۆ واقی ورمابوو، که خشه یه کی که وته به رگوئی، هه ستی راگرت و هه ناسه ی له خو ی بری، شرقه ی نالی و لاخی نزیک ئە بووه، کاکۆ خو ی له سه ر به فرا درێژ کرد و سه یری لای چرپه که ی کرد، له سیړه ی

ئاسمانا سوارىكى دى بۆ لاي ئەوى ئەكووتا، دلى ھاتە لىدان و ھەموو لەشى كەوتە جۆش، خۆى ئامادە كرد و مات بوو، تا تارمايەكە ھاتە پېش، ئەنجا كاكۆ تىيى پاخوپى، دەنگ دان و پادانى گوللەى بۆ بەر تەفەنگا يەك بوو. گوتى ”كۆرە زەلام نەبزوى كوژراى!“ سوارە جلەوى ولاخى گرت و دەنگىكى شىواوى ترساوى ژنانە وەلامى داىەو ”سواربە.. وەرە دوام!“ كاكۆ دەنگى خانزادى ناسيەو، لە پرىكا دلى گەشايەو و ژينى لا شيرين بوو، زەمىنى لا بوو بە ھەشت، گرىي دلدارى جەستەى لەرزەوى بەستراوى گەرم كەردەو و گوتى: ”گيانى بەرزم تۆى؟“ خانزاد گوتى ”ئەوم، ئەوم خۆشەويست“ كاكۆ بەلایەو چوو، خانزاد سەرى داھىنا و دەستيان خستە گەردنى يەكترى، يەكترىان تىروپەر ماچو بۆنكرد ئەمەندەى نەمابوو لە خۆشيانا لە خۆ بچن و ئاگيان لە پۆژگار بېرى، پاشماو يەك ھەستيان بە مەترسى ئەم چۆنيەتە كرد، كاكۆش پىي لە پكىفى ناو ھەردوو كيان بە جۆتە كووتايان بەم جۆرە بۆنى ئازادىيان كەردو لە بەندى زۆردارى و تاريكى پزگار بوون.

تا ئەژنۆ بەفر بارىبوو، زەمىنى بەپۆشىنى سىي پۆش بوو، وشە با بەسەريا ئەھات و زۆر سوزىكى ساردى ئەبەخشى، لە ژىرى پۆشەنەكەيا ھىچ شت ديار نەبوو، ناوە ناو لەسە گردۆچكەيەك درەختىك دەرنەكەوت كە تا ناوقەدى لە بەفرا گىرابوو، لە كزەى بالق و پۆپەكانى ئەجوولانەو ئەتووت لە سەرمانا ئەلەرزىن، كاكۆ و خانزاد لەسەرمانا قەسرى بوون، تەنھا لەبەر گرى گەرمى ئاگرى جەرگى خۆيان ئاگيان نەبوو لەسەرما و گەرما، بە پىچەوانە، وايان ئەزانى كە زۆر گەرمايە! زۆر چاكيان داژوا، چۆر چۆر ئارەقە بە لەشى ولاخەكانيان ئەچۆرايەو و لە راستەخۆى ئەبوو بە كەفى سىي و رەق ئەبوو. بەم جۆرە ھىچ ئاگيان لە خۆ نەمابوو، تاسەرەمىك دەستوو پىي خانزاد رەق بوو، سەرما و سايەقە لەسەر ولاخەو بەستين ئاخەى لىوى ھاتوو ھەندەى نەما بەر بىتەو خوارى، كاكۆ بەلایەو چوو، ولاخەكانى

هۆش کرده وه و تا نووتی له خانزاد دا وتی ”مایه ژینم تۆژی خۆت بگره، ئەوا له دووره وه گوندی دیاره، ههر بگهینه وی زوو خۆمان ئەکهینه مائی وگهرم ئەبینه وه“. کاکۆ له م قسانه دابوو که هه وری ژوور سه ریان دهستی کرده شرق و هۆر و هه لی کرده با و پێژنه بارانیکی دونیای ویـران ئەکرد، ته نیا بارانه که له سووی به فره که گهرم و خۆشتر بوو، له ئەنجاما شه خته و به سته روک ورده و خا و بۆوه و ده ست و په نجه ی خانزاد پرووی له نه رمی کرد تا هه رچۆنی بوو به دی گه یشتن و خۆیان کرده خانووی.

خانه خویییه که یان زۆر باشیان میوانداری کردن، ئاگریکی گه وریان بۆ هه لکردن، کاکۆ و خانزاد خۆیان چاک و پاک پێگهرم کرده وه، له شی ته پریان هیشک کرده وه و که چیشتیان بۆ هیـنان نانیان خوارد، پاش ماندوو حه سانه وه یه کی کورت مائا واییان خواست و لئی سوار بوونه وه به جووته سواره که وتنه وه ری، به س ئەمجاره له سه رخۆتر ئەپۆیشتن، چونکه له لایه کا و لاخه کانیان هیلاک و ماندوو په کیان که وتبوو، له لایه کی تریشه وه خۆیان وا تی ئەگه یشتن که له داوی فه لاکه تی ئاغا و بایز دوور که وتوونه ته وه. ئەوها جه له ویان شل کرد و به قسه و گفتوگۆ کردن، ناوه ناویش تیکرمان، سه ری خۆیان هه لگرت و بۆ نووسرا و چاره نووس به رده ست بوون. باکیان به هیچ نه بوو، چونکه ئەیانگووت ئەمه ی بۆیان نووسرابی هه ر دیته جی، به ختی نووسرا و هه رگیز به که س ناگۆری، وه نابی ده ست له کاری په روه رده گار بدریت، ئەمه ی ئەو بیکا هه ر ئەوه ئەبی.

دلیان پر له بتمانی، پر له ئیمان، پر له ئاوات، پر له ئومید و پر له دواپۆژ بوو، هه ر که سی ئیمانی توند و به تین بی هه رگیز ترس له به ده نیا نامینی و هه ر ئومیده ر و دنیایه.

جەرگ سووتان

مام بایز که لهخه و ههلسا و تهماشای جیگهی خانزادی کرد واقعی ورمما، تهزییهکی ساردی له تهپلی سهرراهاتوو له بنی پیتی ده‌رچوو. نوینی خانزاد کهسی له ژیرا نه‌بوو، چهند جار بانگی کرد هیچ هه‌ست نه‌بوو، دلی کهوتنه خه‌ته‌ره، وهک گورگی پیر راست بووه، ژووره‌کهی پۆنی و کهسی نه‌دیت، گه‌پاوه جیگهی خۆی و ده‌ستی بو ژیر سهرینه‌که درێژ کرد.. ده‌ستی ره‌ق بوو: ده‌مانچه‌کهی نه‌مابوو: گورج راپه‌ری بو ده‌ره‌وه‌ی بجی، ته‌نیا دیتی ده‌رگا که له دیوی ده‌ره‌وه داخراوه، چهن‌دی خه‌ریکی بو، بۆی نه‌کرایه‌وه، جا چهنشی سهرخۆش کهوتنه لیدانی به‌ مست و پێله‌قه، له ته‌قه‌ته‌قی مام بایز خه‌لکه‌که به‌ ئاگا هاتن، خیرا چهند نۆکه‌ریک به‌ پاکردن بو ژووره‌که چوون، مام بایز قیزانی وتی ”ئه‌م ده‌رگایه بشکینن“ نۆکه‌ر، ئازا له پرسیمه‌یان برد و ده‌رگیان کرده‌وه سهر گازه‌ی پشتی. مام بایز ده‌ره‌په‌ریو، وهک به‌راز چاوه‌کانی سوور هه‌لگه‌پا‌بوون، نه‌پانی ”خانزاد نه‌ماوه!“ به‌ گورجی نۆکه‌ران کون و قوژبنی خانووه‌که‌یان سهر و بن کرد، که هیچ نه‌بوو، هه‌لاویان بو ده‌رگه‌ی هه‌وشه‌ برد، ئه‌میش له ده‌ره‌وه‌را داخرا‌بوو! ئازا ئه‌میشیانی واری کرد، بو مالی باوکی خانزاد به‌زیین، له‌خه‌وا هه‌لیان ساندن، داوای خانزادیان لیکردن، به‌لام خانزاد له‌وێ نه‌بوو، ئه‌نجا هی‌رشیان برده‌ سهر پیره‌مامی بی‌ که‌س، له‌خه‌و رایان په‌راند، چهند جوینیکیان پێدا هه‌ره‌شه‌یان لیکرد که خانزاد بداته‌وه. پیره‌مام، چاوی پر فرمی‌سک، وتی ”باوکم خانزاد لێره چی ئه‌کا؟ خانزاد وا له‌ باخه‌ل مام بایز خه‌وتوو“ نۆکه‌ره چلکاوخۆره‌کان وایانزانی گه‌له‌یان پێ ئه‌کا، له‌ پرێکا قسه‌یان پێ بری و به‌دله‌رقی وتیان ”به‌ریشی سپته‌وه درۆ مه‌که، که‌لکت ناگرێ، فرمی‌سکی فیلاوی چاوه‌کانت لای ئیمه‌ کاری نییه“ ئه‌مه‌یان وت و چهنشی درنده‌ی هار چوونه ژووره‌وه کوونه کوریتیان پشکنی و خانزاد نه‌بوو، تهماشایانکرد کاکۆش له‌وێ نییه، ئه‌نجا

یه کیان وتی “ئه ی کوا کاکۆی کورپ؟” پیره مام چهند هه ناسه یه کی ساردی دَل پری هه لکیشا و گوتی “به خوا نازانم.. هه ی خوا مالتان و پیرانکا.. ئه ی ئیوه سه ری کاکۆی کورپمتان به فه ته رات نه دا؟ نازانم، له دوینی ئیواره وه نه ها تو ته وه، هه موو دونیام لیکردوو نه مدۆزیوه ته وه. ئۆف خویا به هاوار، خویا به هاوار، په نام به تو ئه ی یه زدان...” ئه نجا نۆکه ریگ وتی: “که واته مه ترسه، ئیمپرو ئیمه کاکۆت بو ئه دۆزینه وه و به به زم و ئاهه نگ بو ت ئه هینینه وه گوندی” نۆکه ران گه رانه وه و پیره مامیان جیهیشت، ئه میش خوی بو نه گیرا، له تاو جه رگی شیت و هار بوو، به لام له ناچار ی هیچی بو نه ئه کرا، له بهر ئه مه به شیوه ی ژنی جه رگ سووتاو ده ستی کرد به گریان و له خۆدان..

مام بایز په یامی له هیچ شوینی ک نه بوونی خانزادی وه رگرتوو گوتی: “ئه زانم خانزاد ئه سه که می بردوو و ئه وه تا شوینی دیار و ئاشکرایه به ئازا بچن ئاغا ئاگادار که ن!”.

به خۆ و چهند نۆکه ریگ ئاغا هات، له گه ل مام بایز و نۆکه رانی شوینی خانزادیان هه لگرت تا گه یان دیانه پشت کان ی پیاوان له وێ شوینی و لاخیک و پیاویک هه بوو، به جووته له گه ل خانزاد پێگه یان گرتبوو. مام بایز وتی: ئه مه تا شوینی خانزاد و کاکۆ، ده ی بکه ونه دوا یان، شوینکه ون نه که ن، هه ر ئیمپرو خانزاد و سه ری کاکۆم ئه ویت. “ئه م فه رمانه دپندانه یان وه رگرت و نۆکه ران خۆیان چه ک پۆش کرد و سواری بوون که و تنه سه ر شو شوینی بووک و زاوا ئه وتووت تاژی و تووله ی راوچینه که توونتته شوین نیچیری زامدار کراو..

له سه ری به فره ئه ستوو ره که شوینی خانزاد و کاکۆ زۆر ئاشکرا بوو، جیی نالی و لاخه کان یان له به فرا بو سه گانی ئاغا و مام بایز رابه ر بوو. شوین هه لگر شوینیانی برده ئه م گونده ی کاکۆ و خانزاد چوو بوون و له م ماله یان

کرد که تیادادابهزی بوون. له خاوهن مایان پرسى له وهلاما خاوهن مأل وتى ”بۆ، ئەمانه چى بوون.. بۆچ ئیوه بهدوایانه ئەگه پین؟“ یهك له نۆكه ران ههڵدایه و گوتى ”ئەمانه كور و بووكى ئاغهم بوون، كورى ئاغام له باوكى توراوه و له گهڵ خیزانى پۆشتوونه، ئیمهش ئەوا به دوایان ئەچین تا دلیان چاكهینهوه و بگه پینهوه مأل..“ خاوهن مأل وتى ”ئەنجا به خوا نازانم، پروویان له كوێ كرد، بهلام ههنده له میژ نییه، لێره دەرچوونه، ئەگەر نهختى خیرا بازۆن بهم نزیكانه ئەیانگه نئ..“ نۆكه ران سهرى ولاخیان ههڵسوراند و پاش دۆزینهوهى كهوتنهوه سهر شوینهكه.

خانزاد و كاكۆ گهلیك ماندوو بوون، ولاخهكانیان به هیچ جورى خیرا نه ئەپۆشتن، جارێكى پهکیان كهوتبوو. پێگهكهیان له بهینى دوو کیوى بهرزى بهفر پۆشراویا تى ئەپه پى.. جیگهیهكى چۆل و بیابان و بى ههست، لووتكهى چیاكان له مبهر و لهوبهرا بۆ تاقى ئاسمان كشابوون، پۆشینى بهفرینیان ههر له میزه رى مهلاى ئەکرد. هه ورێكى پروونى سپات خۆى پیا كیشابوون.

كاكۆ پرووى كرده خانزاد و وتى: ئەى ئومیدی دنیا و دواپۆژم، سهیری ئەم کێوانه كه، ئەمانه مهلاى راست، ئەمانه به پاکی لێك ماره ئەكهن، نهك كۆلكه مهلاى چلێس ههق داپۆشى دنیا كړى دین فروش، خانزادی دلم، گیانم زۆر تهنگ وتاریكه زۆر ئەترسم بهم زووانه ئیمه لێك دا بریین و نهگهینه ئارهزوو. ئا توخوا گهردهنم ئازاد كه..! ئەمانه ی وت و كاكۆ له خانزاد چوو ه پێش و ولاخهكانیان به جووت راگرت، دهستیان هاویشه گهردهنى یهكدی و تیروپر یهكتریان ماچ كرد. دلۆپى گهرمى فرمیسك به گور له چاویان ههڵژرا و له سههر كۆلمهیان شوینی شهختاوى كرد. خانزاد كهوته گفتوگۆ، هه ی له من نهكهوئ، ئەم بیره پهشانه له میشكى خۆت فریده، تازه له مه دا نه ما كه.. ته نیا له بهر نووكه نووكى گریان و نزرگانه وه بۆ ته واو نه كرا.. چهند فرمیسكى گهش به سههر كۆلمهكان هاته خوار ههر

لەم دنگە خوناوێ ئە کرد کە بە یانی بە هار لە سەر گۆلی تازە پشکووتوو ئە تریسکیتهوه.. بە ناچاری ئە نجا لێک جیا بوونەوه و کە تنهوه پێ..

نۆکه ران شوێنیان هێنا تا سەردەمێک زۆر لە کاکۆ و خانزاد نزیک بوونەوه، بە لām چۆنیان ئە کوتا و لاخەکانیان هەموو بآلیان گرتبوو. لە خۆیەوه کاکۆ جاریکی لە پڕیکا ئاوێ دایەوه، دلی هاتە لەرزین و پەنگی تیکچوو، لە دوور لە سەر پۆشی سپی چاوی بە چەند نۆکه رێ ئاغا کەوت. ئە نجا پرووی کردە خانزاد، نەختیکی پێ هەلنواپی، ئاخیکی ساردی دوورو درێژی هەلکیشا، وتی: بینایی دیدە و پرووناکی چام.. خوات لە گەل واکاتی دەست لێکبەردانە.. هیچ خەم مەخۆ کار لە کار تراز لە شکرێ جەفا و زۆرداری گەیشته سەرمان.. ئیمپۆ پۆژی هیژ و بێ دادییە، حەق لە زەمین شوینی نییە، تەنیا مەترسە، ئەم بە یانییه نزیکه تیشکی حەق تیا هەلێ بە سەر خاک، تۆلە ی هەزاران خوێنپژاوانی وەک مەن بستیژتەوه. دەستی دەست درێژ و زۆدار بپێ، هەقدار هەقی خۆی پێدری و پەنج و ئارەقە ی بێ دەسەلات و پەنجەرۆیان بە ئە تک نە خوری و بە فیرو نە چێ..

کاکۆ لەم باسە داوو کە شەش سوار وەک زنجیر چوار لایان گرتن. کاکۆ هاواری کردە خانزاد و وتی ”خۆت پزگار کە و خەمی مەنت نە بێ، مەن وا ئە پۆم لەم دونیا چاوه نوارت ئە بم.. ئەوسا چەشنی نە پەشیر لە سەر ئە سپی خۆی فرێدا، بە لām چۆن خۆی هەلدا ئاوا نە گەیشته سەر بە فرە کە، چونکە لەم کاتە دا کەویستی باز داتە خوارەوه، نۆکه ران دەستە درێژکیان کردی و شەش گۆللە بە جاری لە لە شیا تەقینەوه، چەشنی نیچیری زامدار کاکۆ شەپە ی هات و بە سەر بە فرا گۆلۆ بۆوه، خوینی گەش جۆگە لە ی بە ست و تیکە لی بە فر بوو، کە مێ فرکە ی ئە کرد و لە راستە خۆی ئە مە یی.

خانزاد هۆشی لە کەللە یا نە ما، وەک شێتان خۆی پیادە کرد و بۆ لای کاکۆ بەزی، سەری کاکۆی نایە سەر کۆشی خۆی دەستی کردە شیوه ن و گریان و

له خۆدان، فریشتەى ئاسمانان له زیریکەى هاتنه لهرزین.

نۆکه‌ران له خانزاد و لاشەى کاکۆ نزیك بوونه‌وه. پاش ئەمەى زانیان کاکۆ گیانی به‌ کردگار سپاردوو، له‌خانزادیان راخوړی ”خانم.. وا هه‌تیوچه‌که‌ت رۆیى ئەوسا هه‌لسه‌ با بۆماله‌وه‌ پرۆین هه‌روا مام بایز چاوه‌نۆرت ئەکات..”

که‌ ئەمەى بیست خانزاد ئاگر له‌ جه‌رگیا به‌ربوو، زۆر به‌ مه‌ردى ده‌ستی بۆ قه‌دى خۆى درێژکرد و هه‌لکیشایه‌ ده‌مانچه‌ و پرووى له‌ دوژمنان کرد و په‌نجەى پیاکیشا، به‌لام له‌به‌ر خه‌م و رقا نه‌یئه‌زانى ده‌مانچه‌کان له‌ کوێ ئەگرێ؟ دوو گولله‌ى له‌ ده‌فه‌ى سینگی نۆکه‌رى پراکیشا، ده‌ست به‌جێ گیانى ده‌رچوو، یه‌کیكى تریشى بریندار کرد، فیشه‌کاکانى تری به‌ بۆشایا چوون. پاش نه‌مانى گولله‌ خانزاد ده‌مانچه‌کەى پیدان و گه‌راوه‌ سه‌ر لاشه‌ى خۆشه‌ویستی. هاوار و فیغان گه‌یشته‌ به‌رى ئاسمان. به‌کاکۆى هه‌لته‌گوت و به‌سه‌ر و می‌شکی خۆیا ئەدا، سینه‌ى خۆى ئەکووتى و قژى نه‌رمى ئەپنیه‌وه، نۆکه‌ران چوونه‌ پێش و داویان کرد به‌ گه‌لیان که‌وێ.. خانزاد هیچ گوێى له‌مان نه‌بوو، ته‌نها که‌ له‌شیوه‌ و گریان شل و کووت بوو چه‌ند هه‌ناسه‌یه‌کی به‌سۆزى هه‌لینا و ده‌ستى کرده‌ به‌ پاکردنه‌وه‌ى لاشه‌ى کاکۆ. به‌ده‌ستى ناسکی برینه‌کانى سه‌ریه‌وه‌ و لاشه‌ى له‌ گۆمى خوێنى مه‌ییان ده‌ره‌ینا. کاکۆی بێگیان چه‌شنى به‌رخى سه‌رپراو له‌ خوێنى خۆیا گه‌وزیوو، دلى به‌ردى بۆ نه‌رم ئەبوو، ته‌نها ئەم نۆکه‌ره‌ درندانه‌ نه‌بێ، که‌ له‌مان وابوو هیچ نه‌فه‌وماوه‌ و چ پرووى نه‌داوه‌!

که‌وازیان لى نه‌هینا و خانزاد زانى چاره‌ى نییه‌ به‌هه‌ر جوړیک بى هه‌ر ئەیه‌نه‌وه، نه‌ختى بیری کرده‌وه‌ و پیلانیکى شیرانه‌ى که‌وته‌دل، پرووى له‌نۆکه‌ران کرد و وتى: ئەه‌ى دل‌په‌قینه، ئەه‌ى درنده‌ى بى شه‌رمینه، که‌ هه‌ر لیم ناگه‌رین من ئاوا له‌گه‌لتانایا یه‌م که‌ کاکۆم بۆ هه‌لگرن، به‌ وینه‌یه‌کی جوان و نایاب بى هیننه‌وه‌ ماله‌وه، له‌وێ زۆر به‌رپێز ئاواره‌ى گوړى که‌ن..”

نۆکه ران وتیان: چی تۆ بفهرمووی وا ئەکهین.

ئەنجا داره مه یه تیکیان هینا، تهرمی کاکۆی نازداریان له ناو نا و له پشتی و لاخی خۆیان دابه ست، نۆکه ره برینداره که شیان سواری کرد و ئەوی مردوویان خسته ژیر به فر و جیان هیشت.

خانزاد سواربوو، کۆی خه م پرووی کرده وه مالی.. مام بایز به هینانه وهی خانزاد زۆر هه وه سی هات، که په یامی کوشتنی نۆکه ریگ و برینداربوونی ئەوی تی وه رگرت تۆزی گرژیه وه وتی: ئەنجا چی تیا به؟ سه ی په ش چوو سه ی سپی له جی. له باره ی جه وانه مه رگی کاکۆ وتی: ئەمه سزا و ئەنجامی ئەم که سانه یه به پچه وانه ی دلی من ئەجوولینه وه.. به پپی بریاری خانزاد کاکۆیان برده سهر کیه که له ناو په زی پیره مامیان شارده وه.

دایک و باوکی خانزاد ویستیان بچه لای ته نیا مام بایز نه هیشت وتی تا به یانی که س نابێ بته لای خانزاد به س برا بچکۆله ی خانزاد گوپی نه دا قسه ی مام بایز خۆی گه یانده پال خوشکی. که خانزاد چاوی به براکه ی که وت یادی ئەم رۆژه کرده وه که پیلانی رۆشتنی بۆ کاکۆ پیا نارد، دلی کزایه وه و ده ستی کرده گریان دواپی ده ستی به سه ریا هینا زۆر به گهرمی ماچی کرد و پپی ووت: برای پر سۆزم ئەمجاره ش ”ئەگەر هاتوو من مردم پیویسته له ناو په زی پیره مام له ته نیشته گۆری کاکۆم بنیژن“. براکه ی که وته نووکه نووک و گریان. به لām خانزاد دلی دایه و گوتی ”خۆ ئیسته نالیم، ئەی هه موو هه ر نامرین؟ من مه به ستم ئەم کاته یه که ئەمرم، هه لسه بچو هیچ خه م مه خۆ گیانی خوشکت.. به م گفتوگۆیه نه ختی براکه ی هیور بۆوه و به په شوکاوی چوووه دهر.

مام بایز تا سامی خۆی به سه ر خانزادا بشکینێ و تۆله ی ئەم ئابرووچوونه ی لی بکاته وه، بریاری دا که هه ر ئەم شه وه بۆی له په رده بکه ن و ئاواتی پیسی بته دی. ئەم بریاره یان گه یانده خانزاد. زۆر ژیر بوو،

دنیابوو که ئەمە ی هەر له پێشه ئەوسا خۆی ڤاگرت و به بیستنی ئەمه خانزاد نهختی ڤووی خۆشی نواند...! مام بایز که ئەمە ی زانی دیسانهوه له خۆشیانا لهخۆچوو، خانزاد ویستی ژووړه که یان ڤرازیتهوه داوای ئاوینه کی کرد که له نزیکی ده رگا که ی هه لواسی. شهو هات، مام بایز له م ترسه که خانزاد هیچ نیازی خراپه ی نه بی، نه با دیسانهوه خۆی بهر دهست نه دا، خه نه جهریکی جهوه ردار ی گه وړه ی له پشته وه خسته بهر پشتی و چۆن سه گی پیر بو ژووړه وه خزی.

دهر که کراوه سهر گازه ی پشتی و داخراپه وه، له گه ل تهقه ی ده رگه دلی خانزاد خرته ی کرد. مام بایز کتوپر په یدابوو، چاوه کانی چه شنی گورگی هار سوور هه لگه ڤا بوو، دوو که لبه گر ه کی وه ک شفره ی به راز که وته بهر چاوی خانزاد. خۆی هیچ شیلوو نه کرد، که پشتی که وته بهر ئاوینه که خانزاد به تیله ی چاوی ته ماشای ئاوینه که ی کرد، ده سته به جی خۆشی له دلا گه ڤاو گه شایه وه، له چاوه کانی هه وه سی تۆله سندن چه شنی پوژ هه لات، خه م و دلته نگ ی هه موو په وییه وه و هه ناسه یه کی ساردی دنیایی هه لئنا. له بهر خۆیه وه گر ژیه وه و چاوی له چاوی مام بایز بر ی که وه ختابوو له بر یقه ی ئاگرداری کویره بیته.. بایز دهوی بهش بووه، له بلێسه ی چاوی خانزاد له بهری هه لسا و به پیره وه چوو له باوه شی خۆی گرت و دهستی له قه دی وه رینا و سه ری نایه سهر سنگی، که بایز ههستی به گهرمی سینه ی نه رمی خانزاد کرد خۆشی سه رکه وتن و باغری له دلا گه ڤا، مه ست و سه رخۆش بوو، که وته ماچکردن و لێسینه وه ی قژ و په رچه می. زوړ به مهن دی خانزاد خه ریکی پیلانی خۆی بوو. ورده ورده په نجه ی له پشتی مام بایز گێڤا تا له ناکاو ده سکی خه نجه ری جهوه ردار ی به پری که وته ده ست، وریا و چاپووک تیخی ڤووتی له کالانا کیشا، ئەوسا ته نیا ئەم کاته سه ری له سینگی مام بایز هه لگرتوو به جووته چاوی پر شه ری ئاگرین ته ماشای

کرد. مام بايز له م ساتی تهلهزگهیی پاپه پری و زوو تیگهیی، به گورجی دهستی بو پشیتند دریژکرد و پهلاماری خه نجهر بوو، که هینایه وه پیش بینى ته نیا کالانى له دهسته. له م ده مه مه رگی خوی هاته بهرچاو. گلینه ی زه ق بوو، ویستی چاره یه کی خوی بکا و دوا گورزی بوه شیئ، له ناکاو پری دایه دهستی خانزاد. به لام خانزاد له م ئاگادار و چوستر بوو هیچ نه یکرده نامه ردی خه نجهری گه وره ی بستیک له دلی برده خوار و ههنده به زه بر و سۆزی وه شانند نووکی خه نجهر له م دیو له قولنجی بازی هاته ده ر.. له گه ل ئه م کاره ساته سامناکه خانزاد نه پانی، ئه ی پیره سه گ بگره له ده ستم. ئه مه له تۆله ی کاکۆیه، ئه مه تۆله ی هه ق و هه قدارانه. ئه مه بو کاکۆیه! بايز وه ک به رازی بۆز بوره ی هات و سه گ تۆپ بوو.

که دلنیا بوو گیانی پیسی بايز ده رچوو، خانزاد په یوه ندی خوی و کاکوی هینا وه پیش چاو، هه ر له م پۆژه وه که له سه رکاریز یه کتریان دیت و دلدارى دلی کردن به کۆته وه تا ئه و ئیواره که ی مازوو ان تا پۆژی داخوازی و تا ئه م شه وه زه نگه ی هه لاتنیان هه مووی چه شنی شه ریتی سینه ما له خه یالیا خویان نواند. وینه ی کوشتنی یادگاریکی سامدار و ره ش بوو، له شی هینایه هه ژان و ژینی لا تاریک کرد، ترس و ههستی نه ما.

خه نجهری گه وره ی له که له شی مام بايز ده رهینا و له خوینه که ی پاک کرده وه، هه موو ده ستوپه لی خویناوی بوو، چاوه کانی بوون به کانی خوین، سه یری خه نجهر که ی ئه کرد وای ئه زانی هه موو زه مین به سه ر خوینا گه راوه، له خوین رشتن به ده ر چیت نه ماوه، شیوه ی کاکوی کو فاره ی خوین له سه ر به فرا فیچه ی ئه کا و ئه مه ی لاشه ی مام بايز وا له به رده میا خوین ئه تکیئ و گۆمیلکه ی له ژووره کا ئه به ست، ئه م دیمه نانه به ری چاویان گرتو خانزادیان شیت کرد، هۆش له که له دا نه ما خه نجهری بلند کرد و نه ختیکی پیاو پری، سه رده می سست و مات بوو، جهسته ی شل بوو په نگه ی زه رد هه لگه را،

زەردەخەنەیه‌کی پیاها‌توو لەبەرخۆیەوه، بە نووکه نووک هەناسە تەنگی وتی: ئە‌ی کاکۆ‌ی نازدار ئە‌ی کاک‌ی د‌ل و دەروون پاک‌ی ئە‌ی کاک‌لی وەفاداری و م‌و‌ق‌ایەتی، ئە‌ی مە‌رد‌ی مە‌یدانی ژ‌یانی پ‌ر‌ فیان، ئە‌ی نە‌مام‌ی بە‌ناکام‌ی ب‌راو، ئە‌ی جوانە‌مەرگی ک‌و‌چ‌کردوو، ئە‌ی ق‌وربان‌ی جە‌ور و جە‌فا، ئە‌ی داماو لە بە‌هاری ژ‌ین، چ‌و‌ن هە‌موو خواست و ئ‌اوات و نازو‌نیازت ئ‌اوارە‌ی گ‌و‌ر‌ ک‌را، چ‌و‌ن دە‌ستی ر‌ەشی ژ‌ە‌ه‌راوی ه‌ین‌ای لە‌سەر بە‌رد‌ی ز‌و‌رداری وە‌ک بە‌رخ‌ی ساوات سە‌ر‌ب‌ر‌ئ‌! ئ‌ایا کە‌س‌یک نە‌بوو ئە‌م دە‌ستە ب‌گ‌ر‌ئ‌، ب‌و‌چ ت‌یر‌یک نە‌یدا لە‌م پە‌نجە‌ تاوانکە‌رانە، یە‌ک‌یک نی‌یە هەر ئ‌یست‌ا یا س‌بە‌ی یا دوو س‌بە‌ی یا لە‌ پ‌اشە‌ر‌و‌ژ‌ا ت‌و‌ل‌ە‌ی ئە‌م‌کارە‌ساتە ر‌و‌ورە‌ش کەرە بس‌ئ‌ن و تاوانکە‌ری نابە‌کار ب‌ئ‌یت‌تە بە‌ر داد‌گ‌ای و‌ی‌زدانی هە‌ق‌وم‌و‌ق‌ایەتی! مە‌ترسە ئە‌م ر‌ۆ‌ژ‌ە‌یە‌ت خ‌و‌ئ‌نی ر‌ژ‌اوت ب‌ئ‌تە چ‌رای خە‌ل‌ک و ناو‌ن‌یش‌انت ب‌کە‌و‌ئ‌تە هە‌موو ز‌ار‌یک و ب‌و‌ و‌ئ‌نە با‌ست ب‌ک‌ر‌ئ‌.. ئە‌ی ش‌اس‌واری د‌ل‌داری، لە‌ د‌ونی‌ای ب‌و‌ کە‌س نە‌ما ک‌ت‌وپ‌ر ک‌و‌ژ‌ایە‌وه و نە‌گە‌یش‌ت‌یت بە‌ ئ‌امان‌چ، خە‌م مە‌خ‌و‌ و لە‌ د‌ونی‌ای نە‌مر ئە‌مە بووکی ر‌ازا‌وه‌ی خە‌ی‌ال‌ت. با وە‌ش‌تم ب‌و‌ ب‌گ‌رە و ب‌و‌ لات ه‌ات‌م! ئە‌ن‌جا خان‌زاد خە‌نجە‌ری ت‌ی‌ژ‌ی لە‌بەر‌ینی هە‌ردوو مە‌م‌کان چە‌ق‌اند و د‌وا وشە‌ی ئە‌مە بوو: “کاک‌و ئە‌مە‌ش لە‌بەر‌ت‌و‌یە ئە‌مە ن‌رخ‌ی د‌ل‌داری‌یە، چ‌او‌ە‌ر‌وان‌ی..” پ‌یش تە‌وا‌و‌کرد‌نی جوولانە‌وه‌ی ب‌راو گ‌یان‌ی پاک‌ی لە‌گە‌رد‌وونی پ‌ر‌ خە‌م و دە‌ست‌ر‌ئ‌ژ‌ی ب‌اری کرد. ل‌اشە‌ی نە‌رم و ش‌لی لە‌ خە‌ل‌تان‌ی خ‌و‌ئ‌نا گە‌وز‌ی‌وی ب‌یکە‌س و خە‌مخ‌و‌ر لە‌ ژ‌و‌ری مە‌ر‌گا لە‌دو‌وری کە‌لە‌ش ب‌و‌گە‌نی مام با‌یز‌ی ت‌و‌پی‌و پاک‌شا.

کە ئە‌م هە‌وال‌ە وە‌ک ب‌روس‌کە لە‌د‌ی‌یکە پە‌رت بوو، خە‌ل‌کی گ‌وند‌ی هە‌موو خ‌و‌یان ر‌ەش پ‌و‌ش کرد و ت‌از‌یە بە‌ست‌را، پە‌ردە‌ی م‌اتە‌م‌ی بە‌ و‌لات در‌ا، لە‌مال‌ی باوکی خان‌زاد بوو بە‌ ش‌ی‌و‌ەن و گ‌ریان و ف‌ی‌غان و هاوار و لە‌خ‌و‌دان، تە‌ن‌یا لە‌ل‌ایە‌کی ترە‌وه کە‌س‌یک در‌و‌پە فر‌م‌ئ‌س‌ک‌ئ‌کی ب‌و‌ مام با‌یز نە‌ر‌ژ‌اند.

ب‌را ب‌چ‌ک‌ۆ‌لە‌ی خان‌زاد ت‌ی‌ج‌گار پە‌رش و پە‌ست و خە‌م‌گ‌ین بوو، ئە‌ن‌جا

ئاواتی خوشک کهوته وه یاد و به دایک وباوکی گه یاند.. ئهوسا پال به پالی
کاکۆکی جه واهه رگ له ناو ریزی پیره مام له کویتانی به رزی سه رچیا خانزادی
داوین پاکیان ناشت و ئاواره ی ژیر گلیان کرد.

پیره مامی قوربه سه ر به تاقی ته نیا به پشتی کووری چه ماوه ی گوپالیکی
گرته ده ست و به هانکه هانک و هه ناسه ساردی خو ی گه یانده سه ر گو ی
جه رگ و بووکی.

دای به میشکی سه ریا و کهوته گریه و زاری، دلی هاته جو ش و ده ستی
به نالین کرد. ئه شکى گهرمی رشت ههروه کو بارانی به هاری، تا ته پایی
له چاوا هیشک بوو، دهنگی نوساو که رخ بوو. خو ی به گو په کانا هینا
و ئه یووت ”جه رگی برام، ژینی نه ماوم، چرای کوژاوم، پۆله ی کوژاوم، ئیوه
له خه م و خه فه ت و ده ردوبه لای دنیا ده رباز بوون، له ته ماحی دلپییسی،
زۆرداری داوین گپاوی و ده سترژی مه ردوم پرگار و ئازاد بوون. خو تان گه یانده
به هه شتی پاکی و دادو خو شه ویستی و سه ربه ستی و ناشتی، منی چاره ره ش
ئاخر شه پتان لی ره هیشتۆته وه، به خوای له ژووری سه ری بـ جه رگ و بووک
لی ره من ناژیم، ئه م ترووسکه کهزه ی ئاواتم کهوته ژیر زه بری گه رداو و
پسووله ی کوچکردنی نام ده ست. ئیوه ش له و ئی پیره باوکیکی قسه خو شی وه ک
متنان پیویست ئه بـ.

جا وا بو لاتان هاتم تکایه به ده ست له ملان و پیکه نین پیشوازیم بکه ن و
به پیرمه وه بـین!“ پیره مام ئه مه ی وت و به لاداچوو، وه ک داری بـ ره گ پاقه نا،
له سه ر گو ی خانزاد و کاکۆ ره ق و ئیشک بوو.

زارا

صویره له دوورخراوهیی- زستانی ۱۹۶۴

له هاوینی سالی ۱۹۶۲ دا، دوابه دوای تاقیکردنه وه و داخرانی قوتابخانه کان، له بهر چهنده هۆیه ک به تایبه تی له یاسا لادان و په شبگیری و سته می پژی می په شی خۆپه رهستی یه کده سی و هیژ، په نا باری بی پژی و شوینی که ریما، که وه ک گورگی هار به گژ نه ته وه قاره مانه راپه ریوه که مانا چوو بوو، وه ک زۆر سه دانی تر، بۆم نه شیا پرووه و نیشتمانی په نگی نی پیشیلکراو بچمه وه، له په نای فینکایه تی سی بهر و نزاری کتوه به رزه کانا له سروهی شه مالی گولاییدا هه ناسهی خه مپه وینی دل دابینکه ره ه لئیم و، له بۆی عه تر و گولاله سووره ی ده شتی سه وز و کنار جو و پرووباره زیوینه کانا پر به سی راوی ژین هه لمژم و، له سه ره قالیچه ی په نگاوره نگی خاکی پیروژ و له ژیر بالی به سوژی

ئاسمانی شینی بیگهردی خوْمانی گپرو گلپه و داخی دهروونی پر برین و به ئازار نهختی داهرکینمه وه و پشوویه کی حه سانه وهی دهر به ده ری لییده م، به ناچار ی له (به غدا) دا مامه وه و ماوه یه کی زۆریم لی رابوارد!

هه موو رۆژیک سه ره له به یانی له و هاوینه ئیجگار گهرمه دا، له (سه لاحه دینا) نه چوومه دهره وه و خوْم نه کوتایه یه کی له و چایخانه بچکۆلانه ی له و دیو میوانخانه که مانا، که مۆنجه یان له بیکار و هه ژار و کارگه رانی کارخانه که ی جگه ره وه لیوه ئه هات، تا نیوه رۆ تیشکی خوْر ئه م نیمچه دهر به ندیه ی نه ئه دۆزیه وه. فینکاییه کی تایبه تی خوْی به ویدا کیشابوو! ئه وه ی سونجی کیشابووم، جگه له و هه موو خه لک و خوایشه هه مه جوْریه ی له ویدا هه ر ده سته یه به شتیکه وه خه ریک بوون، یا به ویدا گورج را ئه بوردن، دیمه نی هه میشه یی ئه و مروْڤ و نیوه یه بوو که وه ک داوه ری سه پان له هه مان شوینا بئ رۆژ بوار، هه ل ئه کونجان. جاریکیش نه گونجا به شیوه یه کی جیاواز ببهرین و یا ساتیکیان بلئی په نگ و روو یا جل و به رگیان بگۆریت، نه خیر، بگه هه ر رۆژی ئه مه نده به وی به رای ی ئه چوون ئه تووت یاسای گوْران لیان زویر بووه یا هیچ ده سه لاتیک ی به سه ر ئه وانا نه ماوه!

مام قوربان ی له دانیشتنا وا دیار بوو هه رگیز سر نه ئه بوو، چونکه به درێژیای کات له و شوینه یا که پالی به دیواره که وه ئه دا و سه به ته په ش پۆشراوه که ی له بهرده میا دانه نا.. بپرای بپر نه ئه جوْلیه وه و جی گوْرکه ی نه ئه کرد، ته نیا مه گه ر هه ر تاوه ناتاو ی له ئه نجامی فسکه یه کی زاراوه ده سته چرچه ده ماراوییه له رزۆکه کانی بخستایه ته ژیر په رۆکه په شه که وه و به گویره ی راوێژی زاراوه چه ند سه موونیک ی سپی و خاوینی دهر به ینایه و به ژمار له ده سته ناسکۆله بچووکه کانی بهاویشته یه! یا که سه به ته هیچی تیا نه ئه ما له سه ر سه ری خوْی بنایا و ده ستیک ی بیه یزی بگه یاندا یه زه وی و دوا ی چه ند ته کانی تیک هه لسا بایه سه ری، ده ستی بخستایه ته سه رشانیکی

نزمی زاراوه و به نیمچه کورپیه که وه به هیواشی برۆیشتنایه! پاشماوه یه ک به هه مان شیوه سه به ته ی پر کراوه یان بۆ هه مان شوینا ئه هیئایه وه و کرداری پیشوویان دووپات ئه کرده وه.

له شیوه و بئ که سی و ئاخفتنیان زانیم که کوردی لیقه و ماوان! چهند که ره تی به بیانووی سه موون کرینه وه خۆم هه لسووی و هه ولما سهرگوزه شته ی خۆیانم بۆ بگپرنه وه، که چی مام قوربان ی به جوړی کدووله ی راز ونهین ی داخستبو وه ک من به ئاواته وه بووم ئاوا به سانای بۆمی نه کرده وه. ماوه یه کی که م نه بوو ئه وه ی به سه ره هه ول و ته قه لاما رابورد پیش ئه مه ی بتوانم بوخچه ی گریدراوی دل ی بۆخۆم بکه مه وه.. رۆژیکیان بانگم کرده لای خۆم و پیاله ی چاییم بۆ کری، جگه ره یه کم بۆ داگیرساند و به رێگایه کی زانایانه وه گر یی زمانیم لئ ترازاند و کووپه له ی پر په نهانیم پئ هه لپشت! ئیستی جگه ره که ی فری نه دابوو که دیم په نگ و پرووی نه ختی هه لبرکا، هه ناسه یه کی دوورودرێژی هه لکیشا، هه ندی شان و شه پیلکی چه ماوه ی قیته وه کرده وه، دووچاوه تاریکه پێکدا قووپاوه کانی زه قه وه کرده وه و و نوقاندیه وه.. ئینجا وه ک له یادی کاره ساتیکی ترسناکا سام گرتبیتی، چرچ و لۆچه کانی دهم و چاوی کرژه وه بوون، زه ردیه ک به پرویا تپه پری، ئاخیکی ساردی هه لینا و گوتی: ئه ری برا خاس، چیت بۆ بگپرمه وه و باسی چیت بۆ بکه م! ئه وه ی به سه ر ئیمه دا هاتوو خواجه هه ره به سه ر که سا نه یه ت. ناتوانم زنجیره ی داستانی دوورودرێژی ژینی رابردوو مانت تیکرا قه ف به قه ف بۆ لیکبده مه وه. ئه مه ی شایانی باس بئ که وا بۆم ده رئه که وئ تۆیش هه ره به دوا ئه وا ئه گه پرییت دوا پله ی ئه و کاره ساته یه که سه ره نجامی ئیمه ی به ئیره دا گه یاند و له م باره ی هاویشته ی که تایا ئه مان بینیت.”

”خۆر تازه که وتبوو، هیشتا دنیا گهرم دانه هاتبوو، له ژیر لیفه ی (له رز و تا) وه ئارامم لئ هه لگیرابوو، عه ولای کوپه گه وره م و فاته ی خیزانی و زارای

تاقانه یان له گه‌ل ئۆمه‌ری کوره‌ بچکۆله‌م که تازه‌ حه‌به‌ی مام (ئاوده‌ل) مان لئ ماره‌ کردبوو قژومۆی گواستنه‌وه‌ی ئه‌کرد له‌ به‌یانیه‌وه‌ چوو بوونه‌ په‌ریزی بۆ دروینه‌ی ئه‌و قه‌ده‌ جۆیه‌یه‌ی که له‌ دونیادا له‌و به‌ولاوه‌ چیتمان گومان نه‌ئهب‌رد. زارایان ناردبووه‌ ئاویی بزانی نه‌وه‌کا من چیم پیویست بئ. زارا نزیك ئاویی ئه‌بئ که له‌ ویزه‌ی فرۆکه‌وه‌ پائه‌چله‌کی و له‌ ژیر دره‌ختیکا خۆی به‌زه‌ویدا ئه‌دا و له‌ گرمه‌ گرم و ته‌قوتۆقا هه‌تره‌ش ئه‌چیت، به‌لام له‌ ترسانا سه‌ر ده‌رناهیئێ تا گه‌ردوون کشومات ئه‌بیته‌وه‌، ئه‌نجا به‌خویا ئه‌نووسئ و تا ئه‌گاته‌ ماله‌وه‌ له‌ هیچ کۆسپیکا سل ناکاته‌وه‌. سه‌یر ئه‌کا خانوو پروخواوه‌ و باپیره‌ی تاداری له‌ ژیر گلکۆدا ته‌نیا قاچه‌کانی دیاره‌ و له‌قه‌ژه‌نیه‌تی! ده‌س ئه‌کاته‌ هات و هاوار و زریکه‌ لیدان! پاش ماوه‌یی ئه‌وانه‌ی به‌دگمه‌ن پزگاریان بووه‌ له‌خه‌لکی دیکه‌مان به‌ ده‌نگ و هاوارییه‌وه‌ دین و منی له‌ ئاوزه‌نگدان له‌ژیر باره‌خۆلا پائه‌کیشینه‌ ده‌ره‌وه‌. من سه‌لامه‌ت ئه‌بم، به‌لام چۆن سه‌لامه‌تییه‌ک! هه‌ر ئه‌وه‌تا نووزم لیوه‌وه‌ هاتوه‌، ئه‌گه‌رچی پۆشنایی چاوه‌کانم نرخ‌ی ئه‌و تۆزه‌ هه‌ناسه‌یه‌م بووه‌ که‌تیاما مابوو! گه‌ر بلیت ته‌نیا خانوویه‌ک به‌ پیوه‌ مابوو، خوانه‌کا! یا له‌و هه‌موو هه‌ره‌کار و پیرو منالانه‌ی له‌ په‌ریزانا خه‌ریکی نان په‌یداکردن بوون نیوه‌یان به‌ شهل و شه‌که‌تی و برینداری لئ پزگار بووبئ ئه‌وا زۆر زۆره‌! خۆ مناله‌کانی ئیمه‌ هه‌ر له‌ شوپن خۆيانا تیکرایان له‌ناوچوو بوون و هاواریان به‌هیچ لایه‌کا نه‌گه‌شیتبوو.. ئاخ، ئاخ.. کوپم، تۆ بۆ برینت کولاندمه‌وه‌، خوا هه‌لناگریئت!“ له‌گه‌ل هه‌نسکی گریانا مام قوربانی پشوویه‌کی باشی دا و کپ بوو، دواي دلدانه‌وه‌ی و به‌شداری خه‌مباریه‌وه‌ نه‌ختی هاته‌وه‌ سه‌رخۆ و له‌سه‌ر داستانه‌که‌یا پۆیشیت، گوتی ”کوپم تۆ خۆت بیرى لیکه‌ره‌وه‌ که ئیمه‌ چیمان به‌سه‌ره‌اتوه‌، چ نه‌گه‌تییه‌کی مالویرانی و له‌ناوچووغان چیشتوه‌. به‌چی هه‌ناسه‌ساردی و جه‌رگ بریاوی و خانه‌ و پیرانییه‌که‌وه‌ کۆچمان کردوه‌

و ئەو جوانەمەرگە نازدارانەمان لەگەڵدا ناشتو و شوینەواری سەدان سائەتی باباپیرانمان جێهێشتوو و بەدەربەدەری و لێقەوماوی ئاوارەیی شاران گەراوین. ئەمەش نەک تەنیا بەشی ئێمە بووبی، بگرە چارەنووسی زۆربە ی زۆری شار و دێتاتە خاپوورکراوەکانی ولاتە داگیرکراوەکەمان بوو، ئاخ پۆلەم بوو ئەو لاوێ شوخ و شەنگانە ی بێ تاوان ئاواتی پاکیان ئاوا کوتوپر بردە ژێرخاکەو، ئاخ بوو ئەو کونجە بچکۆلەییە بە دەستەکانی خۆم دروستم کردبوو! هەرگیزاو هەرگیز شیوەیان لە چاوما ون نابیت، ئێمە گرە پەنگی بلیت ئەم پیرە چاوکیوە چۆن شت ئەبینی! بەلام وانییە هەرچەند پۆشنایی لە چاوما نەماو، تەنیا دیمەن و نیگاری ئەو هەموو شتە خنجیلانەییە لە دەسمانا چوون هەمیشە وەک پۆژ لە یادما ئەترووسکێنەو! ئۆف خوا، بوو چ سەگمە حەساریەک منت هێشتەو! بوو نەتکردم بە قوربانی ئەو گەنج و هەرزەکارە جوانەمەرگانەو. خوا، ئەم زۆردارییە هەلنەگریت.

لە راست ئەم دیمەنەدا پووبەرووی پیریکی کوێری بێ پشتیوانی هەژاری لێقەوماوی پەنج بابردووی بیکەلک و بێ دەسلاتی جەرگ سووتاوی مالدویرانی دەربەدەر و ئاوارە ی دڵ بەداخی قورگ بەهەنسکا، مەوۆتیکێ ئاوا شپەزە و بێ چارە کە لە پۆژیکێ ئاوا پەشا لە شوێنیکێ چەندین قۆناغ دوور لە مەفتەنی بۆمبارانکراودا بە چاوی بیرەویریەو یادی پۆژانی گەشی پابوردووی ناو هەردە و کێو کەشە بەرزەکان ئەکاتەو، سام دایگرتم و تەزووی راجەلەکین بەسەرپای لەشما هات، وەک بەردی بن گۆما بە جوێری کێ و بێدەنگ بووم کە مام قوربانی هەستی پێکرد و بە راوێژیکێ پێسۆزەو لەو گریانە بێ هەستیەیا هۆشیاری کردمەو. وتی ” کورم، مەبورو، ئەگەر پەست و دلتەنگم کردبیت، ئا ئەمە کەمیکە لەو داستانە ی بە شوێنیا ئەگەر پەست. بەرخم، چی بکەین ئەمە ژیانە! ئەگەری هەرگیز لە خەویشا بە خەیاڵما نە ئەهات ژین ئەمەجۆرە پووداو کارەساتانە ی تیا بیت!“

پاش ئەمە ی جۆگەلەیی فرمیسکی نەبىنراوم لە دەرووندا پرشت و برێک
 ھێور بوومەو و لێم پرسى كە چۆن ھاتوو تە بەغدا و چۆن ئەژىت! لە
 وەلاما مام قوربانى وتى ”كوپم، دواى كارەساتەكە ھەموومان دەربەدەر و
 پەراگەندە بووین، ھەر دەستەيە بۆ لایەك، لەو دى بۆ ئەم دى، ئەوشار و
 ئەمشار تا چارەنووسى ئێمەى ھێنايە ئێرەو. لەم گەشتەى قوربەسەریمان
 لەھەر شوێنێكدا پرا ئەبوردین كە كەسى تیا مابوو بى لە یارمەتى و
 دەستەبەرىدا درىغان نەكردوو و خوا ئەم میللەتەيەمان پارىزراو كات، لە
 كۆنگەرى شپرزەيى و تەنگ و چەلەمەدا وازيان لە مرقاھەتى و ھاوكارى
 و پەوشتى جواھەردى ھەر نەھێناو. ئیتەر و لێرە لە تەك زارای ھەتیوى
 كۆرەزاما كە لەم دونیایەدا لەو زیاتر كەسێك نەماو لە مالى كوردیكى
 نانەواى خاوەن پیاوھەتیدا كۆنە ژوورێكمان وەرگرتوو و تیايا خۆمان لە
 جەور و ستەمى زەمانەدا پەنھان داو. خوا پاداشتى چاكەیان بداتەو ئەم
 كارەشیان پێداوین كە سەموونیان بۆ ئەفرۆشین و بەھۆیەو نەمرو نەژین
 وا جارى خۆمان پراگرتوو، چاوەپوانى دەروازەيەكین كە خوا لێمان بكاتەو.
 كاكە من ھىچ ھىوايەكم لە ژینا نەماو، جگە لە سەرکەوتنى نەتەوەكەمان،
 تەنیا پەرۆشى زارای بەسەزمانى نەگەت گرتووم كە ھەم دارەدەسمە و ھەم
 تاكە ترووسكەيەكە لەم دونیا دوونەدا بەدى بكەم!”

لەم كاتەدا زارا ھاتەو كیژوولەيەكى دە سالانەى خنجیلانە و گەنم پەنگ،
 كراسیكى پەشى چلكنى لەبەردابوو شپۆھەيكى دڵگر و شیرینی پێوہ بوو،
 ھەر لە دوورەوہ كە چاوى بە مام قوربانى كەوت لای من دانىشتووہ نازانم
 لەشەرما یا لە ترسانا بوو پوو سوو ھەلگەرا، ھەلۆیستەيەكى كرد ئینجا بە
 دەنگێكى نەرمى بەسۆز و شپرزراو وتى: باوہ ھەستە با پڕۆین پۆژ درەنگە
 مام قوربانى وەك جارەن دەستى خستەو سەرشانى زاراوہ و داواخوازییەكى
 گەرمى لێمكرد و وردە وردە پۆیشتن، تا لەوسەر كۆلانەكەدا خولیان دایەوہ و

له چاوما ون بوون، به حه‌په‌ساوییه‌وه چاوم تێ بربوون و له ناخی دڵما
 ئەم وت: خوايه به‌زه‌ییت به‌مانه‌و و به‌هه‌زاره‌های وه‌ک ئەمانه‌وه بێته‌وه.
 به‌هۆی فه‌رمانێکه‌وه بو‌و کارێکی تایبه‌تی ماوه‌ی چهنده‌هه‌فته‌یه‌ک له‌به‌غدا
 دوورکه‌وته‌وه، له‌گه‌رانه‌وه‌مدا پ‌ۆژی دوا‌یی به‌ ئاره‌زوویه‌کی گه‌رمه‌وه بو‌و
 دیدهنی مام قوربانی و زاراوه‌ چوومه‌وه چایخانه‌ی گۆرین به‌و ئاواته‌وه که
 موژده‌یه‌کی خۆشیان له‌باره‌ی سه‌رکه‌وتنی گه‌له‌که‌مان بده‌م، به‌لام بو‌و واقی
 ورم شوینه‌که‌ی هه‌میشه‌یی قوربانی لاته‌ختیکی لێ دانرابوو. تاوێکی باش
 چاوه‌روانیم کرد، که‌چی نه‌ قوربانی په‌یدابوو، نه‌ زارا. دوو سێ پ‌ۆژ به‌م‌جۆره
 رابورد، تا وام لێهات خۆم بو‌و نه‌گیرا و له‌ چایچه‌یه‌که‌م پرسى، کابرای خاوه‌ن
 چایخانه‌که به‌ وردییه‌وه چاوێکی تێپریم و ساتی حه‌په‌سا، ئینجا وتی “بو‌و تۆ
 نازانی قوربانی و زارا چیان لێهاتووه!” خورپه‌م له‌ دڵه‌وه هات، ماوه‌یه‌ک
 تێپه‌ر بوو به‌رله‌وه‌ی بتوانم لێوه‌کانم لێک ب‌ت‌را‌زینم و ب‌لێم “نه‌، سا تو بی
 خوا چیان لێهاتووه؟ به‌هه‌ناسه‌یه‌کی ساردی بێ باکا وتی “برا ده‌میکه‌ تۆ
 خۆش، مردوون!”

”مردوون؟ زارا و قوربانی مردوون! ئای کلۆلی! کۆره‌ چۆن.. هه‌مووی
 مانگێ نابێ لێره به‌ساخ و سه‌لامه‌تی به‌جیم هێشتن؟“ کابرای چایچی وتی
 ”برا، نه‌گه‌تیی ئەمه‌ ناپرسیت“ وتم “ئاخر چۆن، خۆ نه‌خۆش نه‌بوون؟ وتی
 ”نه‌خۆش! نه‌ به‌سه‌ری خۆم ئەو پ‌ۆژه‌ی پێیا چوون له‌ هه‌موو کاتیک له‌ش
 ساخ و هیوادارتر بوون.. ئای ده‌ستی شکاوم بو‌و مام قوربانی نه‌گه‌ت! بو‌و
 زارای نه‌و خونه‌چه‌ی به‌هاری نه‌پشکو‌توو!“ ئەمه‌نده‌ په‌شو‌کا و شپ‌رزه‌ بووم
 ئارام له‌ وه‌مه‌ نه‌ما، به‌ ده‌نگێکی به‌رز و ئالۆزه‌وه هاوارم کرد “کۆره
 جه‌رگت بریم، توخوا زووکه‌ پێم ب‌لێ چۆن مردن.. چۆن، چۆن؟“ وتی
 ”براده‌ر له‌و پ‌ۆژه‌وه که‌ تۆ دوا‌جار لێره بویت، تا چوار پێنج پ‌ۆژ وه‌ک جارن
 قوربانی و زارا سه‌موونی خۆیانان ئەهینا و له‌ هه‌مان شوینا هه‌لته‌کونجان

و ئه یانفرۆشت. تا پۆژیکیان له دواى پۆشتنیا نا به ماوه یه کی کهم دهنگه دهنگ و په شیویهک له شهقامه که ی ئه و دیوا پهیدا بوو. هه ر خه لک بوو رای کرد، منیش به شوینیا نا چووم، به لام چی بینم! ئۆف خوایه! سه یرم کرد وا لاشه ی پلشاهه ی زارای ناسکۆله و قوربانى ره ق هه لگه راو ئه خه نه ئۆتۆمبیلی نه خو شخانه وه! ئه مه ش ئاوابوو که له و کاته ی له شهقامه که دا ئه په رنه وه، ماشینی زۆر به خیرایی به سه ریا نا را ئه گات و له پشه وه زارا ئه پلشینیته وه، که چی کویری هه ناسه سارد که له چریکه ی سه ره مه رگی زارا وه راچله کیوه و نه یزانیوه چی بووه و چ بکات په لی کوتاوه گوایه زارا بدۆزیته وه، ئۆتۆمبیلیکی تر له ولاوه تیژ ها تووه و ئه میشی کردوو به ژیر چه رخیه وه.. ئا به و جوړه قوربانى و زارای له شساخ سه ریا نا نایه وه، تى گه یشتیت؟“

ئه مجاره ئه شکی چاوم چه شنى باران به گوړ ها ته خوار و له بهر قولپی گریانا هیچم پی نه وترا. له دلی هه ته ره کراوما ئه موت: ”که واته زارا و قوربانى ئاوا کوچیان کرد و ئاواش به ئاواره یی ئاواره ی گل کران! ئه و ئاواته گه شه داره ی بۆ زارا له گیانی مام قوربانیدا ئه دره وشایه وه تا هه تایه کوژایه وه و قوربانى که چ به خت بوو.. بوو به قوربانى تاوانى ناکه سی زۆردار!“.

جهوانمهردیی

ههولێر، ۱۹۷۰/۱۱/۵

هاورپیه کی عه ره ب که مامۆستایه له قوتابخانه که ماندا بۆمی گێراپیه وه وتی:
 شهوێکی ههچگار تووشی زستانی ۱۹۶۶ بوو. سه رماییه کی بێ ئه ندازه و
 سامناکییه کی بێ سنوور بالیان به سه رشارا کیشابوو. که س زاتی نه ده کرد سه ر
 بێنێته ده ره وه. له گه ره کی (ته یراوه) سه رکۆشکیکی دوو ژووریم به کری گرتبوو،
 ده رگه و ناو قاده رمه یه کی سه ره به خوێ هه بوو. به ته نیایی تیایدا ئه ژیام. ئه و
 شه وه هه ره وه که شه وه کانی تر ده نگي نافر هه جامی گولله توپ و ته قه ی تفه نگ
 و مه تره لوژ ئاسمانی شاره که یان دزیو کرد و ئه و نیچه که شوماتییه ی پچراند که
 پێشتر شه وه که ی له خو لولد ابوو. به جاری پیره هه ولیری سه رلیشواوی شه لژاند.
 لی ئه وه ی زیاتر سه رنجی منی پاکیشا ئه وه بوو ئه مجاره یان ته قه و هارژنی

دهسته ریژ له کووچه که ی ئیمه وه که نزیک ی باره گای میریه وه بوو دههات و بگره هه ر زۆریش له شوینه که ی منه وه نزیک بوو. له و کاته دا بوو که له پر هاته وه بیرم ده رگای ده ره وه م دانه خستبوو. ناچار تانووتم دایه به رخۆم و به ئه سپایی و بئ خشپه بو ی خزامه خواره وه، له ترسانا گلۆپی ناو قادرمه کانم دانه گیرساند. لایتیک ی ده ستیی بچوو کم هه بوو له گه ل خۆم بر د. کاتی گه شتمه ناو قادرمه کانه وه و لایتیکم لیدا، بو واقعی ورم دیم زه لامی ده مانچه ی پرووت به دهسته وه، ده مامکی خو ی داوه و له دیوی ژووره وه له پشت ده رگا که وه خو ی په نه انداوه. دلم داخو رپاو عه ییی تیدا نییه، له راستیدا زۆر ترسام. سامیک دایگرتم له شوینه که ی خۆم دا یکو تام و نه متوانی شه قاوکی تر بهاو یژم. به حه به ساوییه وه بیرم له م هه لویسته سه یر و ترسانا که مه وه ده کرده وه و نه مزانی چۆن بچوو ئیمه وه. کابرا ده نگه ده م بچمه نزیکیه وه؟ یان لووس و باریک پاشه و پاش بگه ریمه وه بو ژووره که مه وه و بئ ورته ده رگا که له سه ر خۆما داخه م وه ک هه ر هه یچم نه دیتیی ئا، له م ساته وه خته ناسکه دا بوو کابرا به زمانیکی عه ره بیی زۆر پوخته و په وان له سه ره خو بانگی کردم و گو تی:

مامۆستا ئه گه ر ده توانی چاکه یه کم له گه لدا بکه یت! سه عاتی کم لای خۆته وه به یله ره وه، نه مر دیم یه ک به ده پا داشت ده ده مه وه. وته که ی ئه وه نده پرسۆز و هیمن بوو له ناخی ده روو غمی کار کرد و متمانه یه کی ته واوی پی به خشی م. له چرکه یه کدا هه رچی ترس و له رز بوو هه مووی له بار بر دمه وه. منیش به چر په یه که وه گو تم:

فه رموو نه ک سه عاتی، به لکو سالی ک لی ره بمینه وه، برام“ هه ر به په له پرۆزی ده رگا که م توند کرد و به جووته سه رکه وتینه سه ر کۆشکه که وه. له ژووره وه را ده رگا که م توند قایم کرد و به خیره اتنیک ی گه رمو گو ریم لی ی کرد. ماوه یه ک بیده نگ ی رابورد، پیش ئه وه ی زاتی ئه وه بکه م لی ی بپرسم: ”جه نابت چیت و بو ها توو یته ئیره وه، ئه مه چ قه وماوه؟ به زامیکی به رزه وه وه لامی دامه وه

وتی: ”من چیم و کیم، تۆ خۆتی پۆه خەریک مەکه، من هەرچییه کی هەم وا پەنام هیناوه ته بهر تۆوه، بۆ ماوه یه کی زۆر کهم. به لām ئه وهی پوویداوه ئه مه یه، چالاکیی ئه نجامدراوه، بۆیه کا هیژکی ئه ستووری سه رباز و جاشه کان له م شه وه دا هیژشیان هیناوه ته سه ر ئه م گه ره که و (حه ساره که ی) ئه وه به ری شه قامه که یان گه مارۆ داوه.“ هیشتا وشه کانی هه ر له گویمه ده زرنگانه وه که زرمه له ده روازه ی ده ره وه ماندا هه لسا و، زیله که مان به توندیی لیتی ده دا. خیسه یه کی میوانه نامۆکه مم کرد وه ک ئه وه ی ویستبیتم رای ئه م وه رگرم. خیرا وتی:

- برۆ بزانه چییه، به لām دان به خۆتدا بگره و مه شله ژۆی وتم:

- چاکه ده تۆش بچۆره نیۆ پیخه فه که مه وه و خه و له خۆت پیخه “.

به ئه سپایی چووم ده رگا که ی ده روهم ترازاند، سه یرم کرد ئه فسه ری ک و چه ند سه ربازی ک به چه که وه ده چه نه سه ربانی کۆشکه که وه ریگه یان پی نیشاندە “ وتم “ فه رموون “.

به قادرمه کاندای سه رده که وتین به ترسیکه وه پرسیارم لیکردن “ چی قه وماوه ؟ “ هه ساره که ی به رامبه رتان هه والمان پی دراوه یاخیوو به کریگی راوه کانی تیدایه . له هه موو لایه که وه ئابلوقه مان داوه “.

یه کیکیان ئاوه های وه رامدامه وه، دواتر له سه ری پۆیشت “ له هه ر چوار لایشه وه سه ربانه کامان گرتوون و شه ستیرمان لی دامه زراندوون تا بواری ده رباز بوونیان نه ده یین “. ئه مه ی وت که ریگای سه ربانه که م نیشاندان به رپرسه که یان وتی “ تۆیش بچۆره وه ژوو ره که ی خۆته وه و بخه وه. هه ق به سه ر هیچه وه نه بی “.

هه مووی نیو سه عاتیکی نه خایاند له په نجه ره ی ژوو ره که مه وه دیم هه رچی ژن و منال و میردی له (حه سار) ه که دا بوون هه موویانیان وه کو ئاژه ل له زیله کانی سوپا ئاخنین و له ژیر قرم و هوپی ریژنه ی گولله دا له و ناوه یان دوور خستنه وه.

سەربازەکانی سەربانەکانیش سەنگەرەکانیان بەردان و بۆی درەچوون. شەوگار نەختی ئارام بۆوه، میوانە نەناسراوەکەم بە گەرمیی دەستی گوشیم و سوپاسی کردم. هەلسا بپروات. هندی کردم نەیسەماند ئەو شەو هەتا سەر لام مینیتەوه و گوتی “زۆر سوپاس، ئەتۆ فەرمانی خۆت بەجیگەیان، هیوادارم پۆژیک بەیەک بگەینەوه. شەویکی شاد!” ئەمە وت و وەک چۆن کتوپر هاتبوو هەر ئاوەهاش کتوپر بۆی دەرچوو دەرەوه. منیش لەسەر سوپمان و لە ترسانیشا حەپەسابووم.. پرووداوەکەم تیکرا هەر لە شیوەی خەویکی ئالۆزکاو دەهاتەوه بەرچاو. ئەلبەتە ماوەیەکی زۆری لەو شەوگارە ترسانکەوه بوو بەرلەویە بتوانم چاوان لیک بنێم و زەر خەو مباتەوه! دوابەدوای ئەوشەوه پەر لە کارەساتەوه بە چەند مانگیک پۆژیکیان گەپامەوه بۆ کۆشکەکەم، سەیرم کرد دز ژوورەکەمیان بەسەرکردبۆوه، رادیۆ و موسەجیلە و کامیڕاکەمیان بردبوو. منیش مامە حاجی خودانی کۆشەکەم کە هەر لە ژێرخانی کۆشکەکەدا دەژیان لە کارەکە ئاگادار کرد. حاجی خەیلی پەشوکاو، دوای بێرکردنەوهیەکی قوول داوای لیکردم دەنگ نەکەم هەتا کارەکە ئاشکرا نەبێت و گوتی “پارە شتوومەکە کانت چەندە خۆم بۆتی دەبژێرمەوه. بە کەسمان پێوه نەیه و نەچیت، خۆمان بەری ئەم چەند و چوونەیه ناگرین. خۆت دەیزانیت لەم زەمانەدا مالت دزراو داوای مافی خۆی بکات هەر خۆی تاوانبار دەکری و دەیشی گرن! جا تکت لێدەکەم بەردیکی لەسەردانی و بپێتەوه.” منیش لەسەر نزای مامە حاجیەوه بێدەنگیم لیکرد و کپبووم و هەر باسیشم لێوه نەکردەوه، تەنانەت خەریکبوو لە بیرم دەچۆوه کە لەناکاوپا، ئیوارەیهکی سەر لە زوو چەند مانگیک دواتر تەققەهی دەرگاکی دەرەوهمان هات و مالتکاریکی شەش حەوت سالی نامەیهکی نایە دەستمەوه و وەک بەرزەکی بانان لێدا پۆشت! دیسانەوه حەپەسام! نەمزانی ئەو مالتە جنۆکە بوو، چی بوو ئاوا کتوپر هات و بزر بوو! هەر لە شوینەکە خۆمەوه بە دەستیکی لەرزۆک نامەکەم هەلپچیری و بە خیرایی چاویکم پیایدا خشان. دوو ئەوەندە تر

ناوهڕۆكه سه‌یر و زۆر كورته‌كه‌ی سه‌ری سوپماندم. ”ئهمشه‌و كاتژمێر دوانزده چاوه‌پوانبه. كه‌لوپه‌له‌ دزراوه‌كانت بۆ دینه‌وه‌“. ئه‌ ئاوا نووسرابوو. منیش ئه‌وه‌ی راستی بۆ زۆر ترسام“. تۆ بێی ئهمه‌ راستی بۆ؟ یان پیلانیكه‌ و بۆ زیانی من نراوه‌ته‌وه‌! حاجیی دراوسیم تییگه‌یه‌نم، یا هه‌ر خۆم بیزانم و چاوه‌پوانی پرووداو بم؟! ئاوه‌ها لێكم ده‌دايه‌وه‌. سه‌ره‌نجام بڕیارمدا نه‌یدركێنم و خۆم بنیمه‌ ده‌ستی چاره‌نووسه‌وه‌، وام به‌دڵدا هات كه‌ هه‌ر شووره‌یی و ئابرووچوونی به‌دواوه‌ بوو گه‌ر ده‌نگم بكردايه‌. هه‌ر هه‌یج نه‌با به‌ ترسه‌نۆك ناویان ده‌بردم.

ئهو شه‌وگاره‌ هه‌ر خۆم ده‌زانم چۆن به‌نیوه‌بوو، سه‌رجه‌م ئه‌ندامه‌كانی له‌شم به‌ جوړیک بوو بوون به‌ گوێچكه‌ و به‌هه‌ست ته‌نانه‌ت له‌ چركه‌ چركی كاتژمێره‌كه‌ی سه‌ر میزه‌كه‌ش راوه‌چله‌كیم. به‌ هه‌رحال وه‌ك ئه‌وه‌ی سالێك چاوه‌پوانیم كردبۆ، نیوه‌شه‌و سه‌ره‌تاتكیی كرد و میله‌كانی كاتژمێره‌كه‌ جووت بوون و له‌و ساته‌ وه‌خته‌دا به‌ ئه‌سپایی ته‌قچه‌ له‌ ده‌رگاكه‌وه‌ هات. وه‌ك بۆ مه‌رگی خۆم په‌لكێش بكه‌ن ئاوا به‌ ترس و دڵه‌كوته‌وه‌ چوومه‌ خواره‌وه‌. قاچیکم په‌پیش ده‌كرد ئه‌ویتریانم له‌ دوو نه‌ده‌هات. دڵم وینه‌ی پاساری سه‌ره‌هه‌لکه‌نراو هه‌لده‌په‌ری.. به‌ترس و بیزارییه‌وه‌ ده‌رگاكه‌م ترازاند و سه‌یرم كرد، میوانه‌ نه‌ناسراوه‌كه‌ی گۆرینه‌ و یستاه‌ و هه‌گه‌یه‌کی له‌بن هه‌نگدایه‌، ته‌زوویه‌ك به‌سه‌رتاپای گیامدا هات، نه‌زمانی له‌ خۆشیا، یان له‌ ترسانا بوو! گورجی خۆی کوتایه‌ ژووره‌وه‌ و ده‌ستی نایه‌ ناو ده‌ستم و چاکوچۆنییه‌کی گه‌رمی له‌گه‌ڵدا کردم، پاش هه‌والپرسین داواي لێبوردنی خواست كه‌ به‌م نیوه‌شه‌وه‌ گوايه‌ ئازاری داوم، زوو به‌ زوو هه‌گه‌یه‌كه‌ی ترازاند و بۆ واقی وړپرو هۆشی کاسم کامی‌را و موسه‌جیله‌ و رادیۆکه‌می ده‌ره‌ینا و گوته‌ی ”ئهمانه‌ هی تۆن؟“ به‌چاوپیاخشاننیتک و به‌ ده‌نگیکی ئالۆزاویه‌وه‌ گوتم ”به‌لێ! وتی“ فه‌رموو وه‌ریان بگه‌ره‌وه‌“. وتم: چاکه‌، به‌لام پیم بلێ چۆنت زانی ئهمانه‌ هی منن؟ ئه‌ی کێ بردبوونی و چۆن دۆزراونه‌ته‌وه‌؟ وتی:

”کارت پێدا نه بۆ. ههر ئه وه نه ده بزانه جاشیکی چلکاوخۆر دزیوونی و ئیمه گرتمان و ناویشانی تۆی پێداین، ئیتر واشته کانی خۆت بۆ هاته وه و کابرای دزه یش نێرایه (سه ره وه) پاش ئه وه ی سوپاسیکی زۆرم کرد و به گهرمی لیی پارامه وه ئه وه شه وه لای من بمییته وه خزمه تی بکه م و ئه وه پێی نه داو نه مایه وه. دیسانه وه ئه وه نه ده ی پرسم و هه ولما پێمی نه وت (ئه وه) خۆی کێ و چ کاره یه! هێنده ی نه خایاند بۆی ده رچوو، منیشی له ده ریای بیرکردنه وه و سه رسو پمانیدا جیهی شتم.

ئه وه رووداوانه گشتیان به سه رچوون.

دوا به دوا ی پێکه وتنه که ی یانزده ی ئاداری ۱۹۷۰ گه شتیکم بۆ به هه شتی ئه وه (سه ره وه ی) کوردستان کرد. شه وه له ده ره بندی رایات مامه وه، ئا له ویدا به ریکه وت (میوانه نه ناسرا وه) مه رده که ی خۆم چاوپێکه وته وه. زۆری دڵ پیم کرایه وه و میوانداری به کی کوردانه ی کردم. منیش به و په ری شادی و به خته وه ریبه وه ئه وه هه له م قۆسته وه. جا هه ر لێره و ته نیا ئه وه ساته نه یی هه ره گه وه که م بۆ ئاشکرا بوو که بۆم ده رکه وت (میوانه نه ناسرا وه که م) پێشمه رگه یه کی قاره مانه و پێشه ی مامۆستای قوتا بخانه بووه!). له دلی خۆمدا پاش گێرانه وه ی داستانه که ی هاوړی عاره به که م که وادیار بوو ئه وه نه ده کاری تیکردبوو ده نگه ی پر بوو له سۆز و خۆشه و یستی و دوو دلوپ ئه سرین له چاوه کانی قه تیس و یستابوون، له به رخۆمه وه ده مگوت ”هه ی ئافه رین بۆخۆت و جه وانه ردیت، ئه ئاوا ده بیست مامۆستای راسته قینه و پۆله ی جگه رسۆز. کوردیش بام دلیابۆ، هه تا بیچووه شی ری ئه وها ئازا و تیکۆشه ر و په وشت به رزی هه بۆ، بێگومان هه ر سه رده که وێ و ده گات به ئامانج“.

هه ولێر/ ۱۱/۵/ ۱۹۷۰

تییینی: ئه م چیرۆکه م کاتی خۆی له (پێژنه) دا بڵاو کرده وه که به ده ست ده ماننوسی و به رۆنیۆ سه د دانیه که مان لێ بڵاو کرده وه، به ناوی یه کیتی مامۆستایانی کوردستانه وه، به په سه ند م زانی ئیستا پێشکه شی (ده نگه ی پێشمه رگه ی) نۆبه ره ی بکه م. (م. ئاسنگەر).

له به نديخانه وه

ته مەنی له ههژده تپه پ ناکات لاویکی شوخ و که له گه ته. هه رگیز
 نيشانه ی خه م و په ژاره و له ده م و چاویا نابینیت بگره، له بهر گالته و گه پ
 و پیکه نینی مندالانه ی هه می شه ییدا له یه کئی ئه چئی که بو گه شت و سه یران
 هاتبیته چیمه ن و گولزار و له م سه یرانه یدا.. ئا له م شوینه یدا ئیجگار سه رفراز
 و به خیتار بئی! پرسیارم لئی کرد: بو چه ند له به نديخانه نه تبینیت؟

له وه رامی پرسیاره که مدا به ته وسه وه وتی ”بیست سال“

دۆش دامام، ئاوا ئه م گه نجه له به هاری ژینا: تافی لاویتی له کونجی
 زیندان و له ناو چوار دیواری به نديخانه دا ئه دۆرینی، به هه موو سزا و
 ناخۆشی و سه گه هه سارییه که وه، بیست سال، له جیاتی ئه وه که ئه م بیست

ساله به ههول و کۆشش له پێگایه کی راستدا خه ریکی نان په یادکردن و مال پیکه وه نان بئ و گولی ژینی له خه باتدا هه لوه رینئ بۆ پارهی گه ل و نیشتمان هه کی.. بیست سالی په بهق له به ندیخانه دا ئه باته سه ر؟ بۆ ”خوشکی خۆم کۆشتوه“. ئه مه هینده ی به ساردی و بئ باکانه وت وه ک باسی (کۆشتنی قه لیکی) کردبئ، یا هه ر باسی ”کۆشتنی“ نه کردبئ.

”کۆشتن!“ ئه م وشه یه که ته نیا (پینج تیپی) بچووک ئه ی نووسی.. ئاوا سووک و سانا دیته سه ر زار.. ”کۆشتن“ که ئاوا نیچمه پیاوان چه شنی به زم و یاریی خۆیانی پپوه ئه خافلیئن.. گه و ره ترین تاوانه و کاریکی ئیجگار ناهه مواری جه رگ بره و له سه رووی هه موو پیشه یه کی نزم و مه خابنایه! که ته نیا ترسنۆک و جانه وهر و نادان و پرووره شان په نای بۆ ده بن.

زه رده یه کی سارد و پر قیز لیوه کانی ترازاندم، پیکه نی! وتی ”ئه بینم دامای!؟“

بۆیه دامام چه ندی ئه که م هۆیه کم چنگ ناکه وی بزائم تو خوشکی خۆت بۆ کۆشتوه؟“ چاوه کانی بریه خاک. دوا ی ماتبوونیکی کورت به شپزه ییه که وه وتی: ”له سه رداوین پیسی“ ئه نجا نه ختی گرژوده نگی وشک بوو، پر به زاری هاواری کرد (له سه ر شه په ف) کۆشتم، شه په ف!“ ئای له به ر ئه م وشه یه بئ چاره یه ش، چۆن له په نایدا هه زاران گیانی پر ئاوات و هیوا له ناو براوه، چۆن به زۆر به ستراوه ته ره ره وه ی وشه ی (کۆشتنه وه) و بئ ئاره زوو کراوه ته دارده ست و پئ خۆشکه ری!؟

- له م ورد بوونه ما وه ک په ست و سورما بئ، کابرا وتی: ”چییه، تاساوی! ئه لئی ئه مه ت به دل نییه؟“

زۆر سه یره ئه م ئه ندازه یه و پپوه ری کۆمه لایه تیمان! له روو به پرووی گه و ره ترین تاوان و شه رمه زاریدا، له راستی سامناکترین خه تاو بئ دادیدا، به رامبه ر کاره ساتیکی کۆشهنده ی جه رگ بر.. پلێشانه وه ی گیانی ئافره تیکی

بئ دەسلەلات كە بوو بە قوچی قوربانى كۆمەل، داوام لى ئەكرى بلىم
 “ئافەرىن و دەستت خوش بى؟! ”

- نەخىر، نەخىر، خەلكىنە ھەرگىزاو ھەرگىز (ئەمەم بە دل نىيە!)
 بەتايىبەتى كە ئەم تاوانبارە لە بەندىخانە.. ئىستە لە (داوین پىسى)دا
 شويىنى خوشكە ئىزراوھەكەى گرتۆتەو، ئەمە ئەگەر (شەپەف) بى.. ئەوا بە
 دللى من.. نەبوو! فەرموو ئەمەش فەرموونەيەكى تر.

- مام (...) تەمەنى لە پەنجا و شتكدايە، تووكى سەرى وەك بەفر
 واىە، لە بېھىزى و خەمخواردنيا بەلادا ئەچى.. لە ھەلسوكەوت و گەفتوگويىدا
 وەك بەسەريا كەوتبى ئاوايە! زۆر جار بە ترسى لىدان و سەرپرېنەو شەوگار
 ئەباتە سەر و پۆژ ئەكاتەو، وا ئەزانى ھەموو كەس خەرىكى پىلان دانانن
 بۆ كوشتنى.. تەننەت ئەو ماخوليايە بە ئاشكرا دەرى ئەبىرى، لە نوپژ
 و پۆژوودا ھاوتاي نىيەو لەبارەى ئاينەو بەروايەكى ئىجگار بەتىنى ھەيە!
 ئەمىش لەسەر (شەپەف) ئەبى لەبەندىخانەدا بىست سالى رابويىرى.. چۆن؟!
 - ”پىش چەند سالىك لە (كويت) ئىشمان ئەكرد، شەوان ھاوکارەكانم

بە يارى كردن خەرىك ئەبوون، منىش ناچار لايان دائەنىشتم، يەكئ لە
 ھاوړىكانم زۆر جار كە ئەى دوراند بەقەرد پارەى لى وەرئەگرتم.. ئەويشى
 لەسەردا ئەنا.. شەويكىيان بەو دەستوورە داواى پارەى كرد، منىش بۆ ئەو كە
 ئەمەندە تووشى زيان نەبى پارەكە لە دەستمان نەچىت ھىچى ترم نەدا.
 ئەو ھەر داواى كرد، منىش ھەر وەلامەكەى پىشوووم دايەو.. كابراكە ئەمەى
 زانى بە ھەرەوگىفكەو ھەر پەرى كردە يارى كارەكانەو و گوتى ”ئەم مام (...) ە
 ئەبىنن! من جارپىكيان بەيەك دىنار (ئىشى خراپەم) لەگەلدا كردوو، كەچى
 وا ئىستە ئەمەندە بى شەرم و ھەرەلمالو ھەقەردىش پارەم ناداتى..“

ئىتر چەندم كرد ھاوکارەكان ماوھيان پى نەداين دەستمان بە يەك
 بگات و منىش لىم نايە ناو دوو نانى گەرمەو!

چاره نووس ئیمه ی بۆ عیراق هیئاینه وه.. چوار سالی په بهق به شوینیدا گه پام، بهر دهست نه بوو، جاریکیان له سه ریپلانیکی دانراودا په یامیکم وه رگرت که (ئه و قوماشه ی به دوایدا ئه گه پیم له به سرا چنگ ئه که وی!) سه ری خوّم هه لگرت و.. چووم به لام (قوماشه که نه مابوو!) هه تا له دواى ماوه یه کی تر پشکین و چاوه روانی به هه مان شیوه و ماناوه نامه یه کم وه رگرت. هه م دیسان ده مانچه بچکۆله کم نایه باخه ل و له (هه ولیره وه) رۆیشتم بۆ به سرا، ئه مجاره نیچیر که وته داوه وه، له پاش ئه و هه موو رق و کینه و زامی هه سته و راوه ما، به گولله کلپه ی دهروونی بریندار کراوم دامرکانده وه به پیتی خوّم به ده مانچه ی پروته وه خوّم دایه دهست کار به ده ستانه وه..

ئه مه تا پیری چاره ره ش! چرایه کی کوژاندۆته وه و پاشه پۆژی خیزانیکی بی تاوانی خستۆته گیزاوی گه رده لولوی چارنووسی نه زانراودا.. ته نیا چونکه به ده به ختی له ساتیکی هه لچوون و بی هۆشی و که لله ره قیدا هه له یه کی ناله باری کردوو و قسه یه کی نه زم و ناشیرینی به زاردا هاتوو. گوايه ”کوشتن!“ تیماری ئه و برینه ی کردوو که ”شه ره فی“ پی زامدار کراوه! بام خویشی به م پیری سه رییه وه بیست سالی په به قی بۆ بژمیڤیت.. مال و مناله که ی هه ردووکیان هه ر قور پیوانیان بی!

بیگومان ئه میش چاوه روانه دلنیا شه پی بلیم ”ده ست خۆش بی!!“ ئه م کاره ساته یان جوړیکی تری تاییه تیه و له ریگه یه کی جیاوازه وه قه و ماوه.. باوکیکی کلۆلی به ده سته ی خۆ مالۆیرانکراوی جه رگ سووتیتراو کابرایه کی که له گه تی چوارشانه ی به خووه، ده سته داریکی په نجا ساله ی هه ردوو چاوا کوڤر، له سه ر (شه ره ف) هاتۆته به ندیخانه وه تا پینج جار گۆی زه وی به ده وری رۆژدا خول ئه خواته وه، ئه بی له م شوینه ته نگه یدا به ده ست زه بروه نگی رۆژگارد بتلیته وه! چه ند کاره ساتیکی ترسناکی جه رگبیر

و چ دهردیکی سهختی کوشندهیه پیاو چنگ بنیته بینا قاقه‌ی پارچه جهرگی
خۆیهوه، یا خه‌نجه‌ر له خۆینی گه‌شی کچه‌که‌یدا بشواته‌وه! نه‌وه‌کا له
کۆمه‌لدا سووک و پ‌یسوا بۆ و بیته‌مایه‌ی په‌ند و بالۆره‌وه له ئاستی خه‌لکدا
نزم و چاوشۆر بۆ... به‌و هۆیه‌وه که ئه‌و کیژه‌ی به‌هه‌ناسه‌ ساردی و
هه‌زار ده‌ردی سه‌رپیگه‌یاندوو و دوا‌ی په‌نج و ئه‌رکیکی بۆ په‌روا، به‌هه‌ژاری
په‌روه‌رده‌ کردوه، کاریکی لێ رووداوه له راست پێوه‌یی کۆمه‌لدا چه‌وت و
چه‌ویله و شایانی سزایه‌کی ئیجگار سه‌خت و پێوستی به‌ له‌ناوچوونه!
به‌لێ.. ئه‌شیا ئه‌م کاره‌ساته‌ رووی نه‌دایه، ئه‌م باوک‌ه به‌سه‌زمانه‌ د‌ل‌سۆزه
ناچاری کوژاندنه‌وه‌ی ئه‌و ته‌نیا تروسکه‌یه نه‌بوایه که له ئاسۆی ژیندا گومانی
ئه‌برد دو‌چاری سزا و به‌نده‌گی نه‌هاتایه.. بنچینه‌ی ئیسته و پاشه‌پوژی دوو
به‌ماله‌ی نه‌گه‌تی شان گرتوو هه‌لنه‌وه‌شیته‌وه و نه‌رمیا ئه‌گه‌ر په‌یوه‌ندیی
ئابووری و کۆمه‌لایه‌تیمان له‌م شیوه‌ جێماوه‌ی ئیسته‌یدا و ئاستی خۆینده‌واریی
گشتمان له‌مبار هه‌لۆزه دواکه‌تووه‌یدا نه‌بوایه. به‌روبوومی په‌نج و سامان و
سه‌رمایه‌ی نیتشمانیمان به‌جۆریکی راست و پ‌ر دادی په‌وا دابه‌ش بکرایه که
ئاوا زۆربه‌ی په‌نجکێشانی گه‌له‌که‌مان له‌ هه‌ژاریی و چه‌وساندنه‌وه و بێدادیی
و ده‌رده‌داریدا نه‌ئه‌تلایه‌وه.. ئه‌گه‌ر هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ پ‌ر و شوینی په‌روه‌رده
کردن و پیگه‌یانندی چینی تازه‌مان جیاواز و پ‌یشکه‌وتووانه‌ بوایه! به‌لام کوا؟

مه مۆ

(له داستانکی فۆلکلۆری بادینی به دهستکارییه وه وه رگراوه)

هه ولێر، ۱۹۷۰/۱۰/۲۰

سوپای سه رما و سوڵه پشته دابوو، شه خته و به سه ته له ك بى پشتیوان
له كوړى تانه وه دا وزه ی خوړاگرتنى نه مابوو، هه ر شتق كه زور ده ميك
بوو سست و بى جووله له ژيړى پوشینی به فرا سروبهند كرابوو، خه ريك
بوو جووله ی تى ئه كه وت و به ئاره زوويه كى سروشتی به هپزه وه سه رى
دهر ئه خه ست و خوڤى نشان ئه دایه وه، له هه رلايه كا جموجۆل كه وتبووه
گيانله بهر و گيا و دره ختا، لیره و له وى چهند گوڵیكى ره نگاورهنگى بۆندار
دیمه نى زه مینیان رازاندبووه، دره خت هه ندیكيان به تارای سوور و سپی
پوشرابوون، ئه وانی تر كه تازه پشكووتبوون تۆزه رى سه وزى ناسك لق
و پۆپه كانیانى داگرتبوون. كانیى و سه رچاوه كان بلفیان ئه دایه وه و قه لبه زه ی

ساردی سازگار له تافگه بهرزه کانهوه زۆر به خوڤ ئه هاتنه خوار و تیکه ل
به زیریق و هۆڤی بالداره کان له گه ل کزه ی شه مالدئا ئاوازیکی دلڤینیی
شیرینیان سازدا بوو، نه ورۆز بوو، به هاره نه مره که ی کوردستان بوو!

مه مۆ که له تافی لاویتی دابوو، نه مامیک بوو له به هاری ژینا تازه
هه لئه چوو، خونچه ی هیوا و ئاواتی خهریکی پشکووتن بوو، به دلئیکی پاک
و شاده وه به ڤوویی ژيانا پئ ئه که نی، ئه تووت هه موو جوانی و تام و بۆی
به هار له ده روونی ئه وایه و وه ک ژین له به هار به ولاره هیه که ژیک
تری نه بئ ئاوا ی هه ست پئنه کرد. ئه و خۆی دل و ده روونی ئه وه نده پاک
و بیگهر د بوو وای ئه زانی گه ردوون گولزاریکه بۆ یاری و ڤاواردن و ته نیا
هه ر تاکه درکئیکی تیا دا نییه!

ئه و به یانییه زوو که له خه و هه لسا بوو هه موو هه ست و هۆشی لای بوو که
شۆخه که ی بوو که ته نیا دوو شه و بوو بۆی له په رده کرابوو. ڤووداوه کانی
ئه و دو ڤۆژو شه وه ی که هه وونه ی کامه رانی و به خته وه ری بوون، به وینه ی
شه ریتی سینه ما ئه هاته وه به رچاوی، ئه م وا بووه به خاوه ن ژن و مال، به
پیاو، ئیتر نابئ چیتر وه ک هه رزه کاری بجوولیتته وه، ئه وه نه ما جارئیکی تر
ڤیگا به ده سته ی کیژوکارانی دیکه یانا بگری و گالته و گه پیا ن له گه لدا بکات.
یا وه ک مه لئیکی ئازاد له م شاخ بۆ ئه و شاخ و له م باخ بۆ ئه و باخ باله
ڤرکه بکات.. ئه و ڤۆژانه به سه رچوون و جارئیکی که گه ڤانه وه یان بۆ نییه.
ئه و دوو ڤۆژی زاوینیشی تئیه رین، ئه بئ له مه ولا هه ر له م ڤۆژه وه ئه رکی
به ڤیوه بردن و خۆشگوزه رانیی خیزان بگریته ئه ستۆ و دایک و بووکی تازه ی
به جوړئیکی لئ وه شاوه وه به خیو بکات. هه ندئ جاریش وه ک سییه ر، له
په رده ی هۆشیا بیرئیکی سه یر و دلگر هاتوو چۆی ئه کرد.. بیرى باوکایه تی!
ئه بئ ئه مانیش منالئیکیان بئ، مناله که ش پئویسته نیر بئ! باشه ئه ی ئه گه ر
هاتوو نۆبه ره یان کوڤ نه بوو.. ئه شئ خۆشی بویت؟ دوور نییه دایکی توانج

بگریته بووک و له سهەر نۆبه ره ی کچ ههر سه رزه نشتی بکا و تووشی تۆران و ناخۆشی و پلار له یه کگرتن بن و گری کۆیره ی بووک و خه سوایه تی له بنه ماله ی ئه وانیشا به رپا بی و ره گ دابکو تی.

هیشتا به ته واوی چایه ی به یانی نه خوارد بووه، پیاله یی دیشله مه ی له ده ستا بوو خه ریک بوو بیکا به ده میا که له نا کاو چه ند ژه ندرمه یه کی (عوسمانلی) لی بی به ژوور که وتن و به پاله په ستۆ و جنیو پیدان، له ناو زیرو هۆر و له خۆدان و پارانه وه ی بی سوودی بووک و خه سوودا به پیشه خۆیانیناندا، بردیانه گۆره پانه که ی بهر ده رگای مائی کویخا و له گه ل هه موو هه رزه کار و گه نجو پیوانه ی تری گونده که که به رده ستیان که وتبوون و له ویدا کۆیان کردبوونه وه، وه ک ئاژه ل دایانه بهر نووکی نیزه و قۆنداخه ی تفه نگانه وه و به ره و شاریان بردن. په ردیکی ره ش به سه ر هه مو خه لکی دیکه دا هات و به جار ی ئه و به هاره ره نگینه شیرینه و زۆره ها به هاری تریشی لی تال و ژه هراوی کردن. به تایبه تی بووکی دوو شه وه ی مه مۆ و دایکی هه ناسه ساردی که به جو ری کاره ساته کتوپره که کاری تیکردبوون و حه په ساندبوونی که وه ک خه ونیکی ترسناکی کوشنده چه نده ی ئه یانکرد له و وه زه یانا نه بوو لیکی به نه وه، یا کووره ی ده روونی سووتاویان دا هر کینه وه! خو مه مۆ هینده سام گرتبووی چه ندی سه ری ئه هیئا و ئه برد نه یته توانی به رووداوه که برپا بکات. جار ی له پڭا پییه کی له پاش و یه کیکی له پیش بوو، هه ر وای ئه زانی له ماله وه به رامبه ر بووکی تازه دانیشتوه و دایکی چاییان بو تته کات و بیر له و دوا رۆژه خۆشه ئه کاته وه که له ئاسۆی ئه ندیشه یا وه ک ئه ستیره ئه دره وشایه وه. تا لووله ی تفه نگ له ناوشانی هه لئه به زییه وه و له زینه خه وه که یرا هۆشیاری نه کرده وه، زۆر جار شتیکی نه ینی له ناوه ویدا په نگ ی ئه خواره وه وه ک گیژی گه رده لوولی هه ست و هۆشی شاراوه ی هه لئه پیچا و هانی ئه دا که سه ری به ره له ستی له پرووی

لێخوڤه كانیدا بهرز کاتهوه و به چهنگه ئاسنینهکانی بهربێته قورگیانهوه و گیانیان لێ ببریت. کهچی بیرى ههستیاری ساردی ئەکردهوه و له دهروونیا پێی دهسهلماند کهواز له شه‌ری خۆتێڤن بهیڤی و کاریکی ئەوتۆ نه‌کات ئەنجامی تیچوونیکى مسۆگەر بێ، چونکه هه‌ر چۆن بێ ئەوکاره‌ساته‌ی ئێسته پێوه‌ی ئەنالێ ئەشى و بۆی هه‌یه‌ پۆژێ له‌ پۆژان به‌ دلی خۆی کۆتایی بێ و یا هه‌ر هه‌یچ نه‌بێ بتوانی سهری خۆی بۆ هه‌لگرێ و له‌ ده‌رفه‌تیکدا بۆی ده‌رچێ و پزگاری بێ. هیوا سه‌رچاوه‌ی ژینه، تاکو ژین مابێ هیوا هه‌ر ئەمێن! کهواته‌ دوور نییه‌ جاریکی تر وه‌ک ئەو دوو پۆژه‌ی پێشوو ئەستێره‌ی به‌ختی بگه‌شێته‌وه‌و به‌ دیده‌نی بووکی تازه‌ و دایکی کلۆلی شادیته‌وه‌.

جاری وا هه‌بوو ئاره‌زووی پاکردنی ئەکرد، به‌لکه‌ سه‌رکه‌وتن له‌ هه‌لاتنابیت! چی ئەبێ ئەگه‌ر له‌ هه‌لدێرێکا، له‌نشیوێکی سه‌ختدا، له‌ پێچیکى رێگه‌ شاخاوییه‌کانا ه‌ای له‌ پێیه‌کانی بکا و سه‌ری چاره‌نووسی هه‌لگرێ و به‌ ئاواتی ده‌ربازبوونا بکه‌وێته‌ گومه‌زه‌ لێدانه‌وه‌! نه‌.. گولله‌، ئەو دوژمنه‌ بالداره‌ سووک و تیژپه‌وه‌ هه‌ر ئەپێکی و گره‌وی لێ ئەباته‌وه‌.. بام خۆی بخاته‌ ده‌ستی چاره‌نووسی نادیاره‌وه‌ بزانی چ نوخشه‌یه‌کی بۆی کێشاهه‌، ئەوه‌ لای خواوه‌ هاتوو هه‌ر ئەو باشه‌، خۆ ئەمیش له‌وه‌موو خه‌لکه‌ زیاتر نییه‌ له‌و کاروانه‌ بێ قۆناخه‌دا قه‌تار کرابوون، ئەمیش به‌شى له‌سه‌ربه‌شى ئەوان بێ، خۆ وه‌ک ئەلێن مردنیش به‌ کۆمه‌ل بێ وه‌ک جه‌ژن وایه‌! دایک و بووکیشی بام چاو له‌خزم و که‌سی ئەوانه‌وه‌ بکه‌ن، چییان کرد بیکه‌ن و بۆ کوێ چوون بچن.

هه‌شبه‌گێرێکی سامناک بوو، جه‌نگی جیهانی.. سه‌فه‌ربه‌ربوو! له‌هه‌ر لایه‌کا به‌ مێگه‌ل ئەوه‌ی نێربا و هه‌ر ته‌نیا توانای رێ پۆیشتنی بوايه‌، جا پیره‌ یا مناله‌ بیانوو نییه‌ چونکه‌ بۆ کارێ هه‌ر ئەشى.. وه‌ک هه‌وری

بابردوو لىكيان ئەدايەۋە، داروبەرد ھەلى ئەئەگرتىن، ھېندە زۆر بوون، ئەم شارو ئەۋشار، لەم قۇناخ بۆ ئەو قۇناخ، تا مەمۆ و ھاۋەلەكانى لە (ئەندەۋۆل) خۇيان گرتەۋە. پروبەروۋى جەنگىكى دېندانەى لەناوبەرى بى پەرۋار و لەناو دۆزەخى ئاگرېكى سوۋتېنەرى بى پايانەۋە! كۈرەيەك بوو بۆ ئادەمىزاد ھەلگىرسابوو! ئەۋەى لە دوۋرىشيا پابوردبايا پەرۋالبى ھەئەكروزانىد و ئەى پېروكان. قرانى مۇقاپەتەى بوو.. مردن بەسەر شار و دېھاتەكاندا ئەبارى، بەھەزاران خەللى بى تاۋانى لەناو ئەبىرد، داروبەرد نەمابوو پېشېل نەكرابى، بنەمالەى نەبوو شىۋەن و لەخۇدانى تېنەكەوتې، نەخۇشى و برسېەتى بەجۇرئ تەمى بەسەر زەمىنا گرتېو چەندان كەس پېكەۋە زىندە بەچال ئەكران، تەنانەت سەگ و پشېلەش بۆ خۇراک دەست ھەموو كەس نەئەكەوتىن!

مەمۆ لە زۆر شەپدا بەشداربوو، بى ئەۋەى بزانى بۆ، تەنیا ترسى نەيكوژىت ئەتكوژئ واى لېكردېوو ۋەك ھەلۆ پروۋى لە ھەر لايى بىكردايە سەنگەرى پى بەرئەدان و ئەيشكاندن، چەند جارىش دوۋچارى مەترسى و تەنگانە ئەبوو، ئەھات بىكەۋىتە داۋى مەرگەۋە، تا دۋاجار لە ھېرشېكدا بىرىندار كراۋ ھەر ئەۋەتا بە دگمەن لە مردن پزگارى بوو، لەماۋەى تېماركردن و بىرىن سارىژبوۋىنا خولياى بىرى نىشتان و گەپانەۋەى بۆ باۋەشى بووك و دايكىا ۋا كەۋتە مېشكىۋە خۇراک و خەۋى ھېندە پى تال كىردېو بىرارى دا ھەرچۆنىك بى رېگايەك بىدۆزىتەۋە سەرى خۇى پىدا ھەلگىرى و بگەپىتەۋە.

دوۋ بەھار بەسەر پاكىشانى مەمۇدا تېپەپېوو، دايكى كلۆلى ھەناسەسارد بالى بەسەر بووكى بى زاۋادا كېشابوو، لەلايى خەمى كۆرپەى جگەرسۆزى خېرلەخۇنەدېتۋى جەرگ و ھەناۋى ئەسوۋتاند و لەلايەكى تر ئەركى پاراستن و دەست بەسەرداھىنانى بووكى لېقەۋماۋ تانۇئىكى ۋەھاي ۋەبەرھىتابوو

هیزو توانایه کی تایبه تی له دهروونیا ژیا بووه وه، بهوینه ی میردیکی به کار کاروباری پۆژانه ی ماله وه ی به پویه ئه برد، پشت و سهنگه ریکی پۆلای ی بوو كه بووک له په نایا خو ی په نهاندا بوو، دایك و باوك و میردی بوو، سۆز و ئه قینی بۆ مه مۆ له باوه شی ئه ودا ئه مرکیه وه و كپ ئه بوو، له و ساته وه ی مه مۆیان لی پفاند بوو پۆژ و شه و له خه سووی وه فاداری دانه ئه بپرا و بستی لی دوور نه ئه كه وته وه.. مه گه ر کاتی خه وتن نه بیئت كه هه ریه ك له ژووری خۆیدا ئه نووست.

دایکی کلۆل هه میشه پێش نووستن شه و نوێژی ئه کرد و له یه زدان ئه پاراپیه وه کوپه تاقانه که ی بۆ بپاریژی و مه رگی ئه م پێش مه رگی ئه و بخت. هه موو خواست و ئاواتیشی ئه وه بوو جار یکی دیکه به دیداری شاد بیته وه به س. وه ك ئه لێن چاوه پوانی له مردن تالتره. هه رشه ویك بۆ بوو کی تاک سه رینیش وه ك سالی و ابوو، پۆژ هه ر نه ئه بووه، پۆژیش هه ر ئاوا نه ئه بوو، کات ئه تووت ده ست و پێ به ستراره و په کی پۆیشتنی كه وتوه. بیر ی له هه موو شتیك ئه کرده وه.. ئه بێ مه مۆ مابێ؟ ئه گه ر ماوه ئاخۆ له کوئی بێ و چی بکا، چۆن رابوێریت. ئه ی بۆ هه ر هیچ نامه، یان په یامی نه هاتوه موژده ی مان ی ئه ویان پێیدا، باشه ئه بێ ئه م ئه وان ی له بیر نه کردبێ؟ هه رچۆن بێ ئه گه ر خوا ئه یکا ئه مجاره مه مۆ به زیندووی ئه گه رپته وه هه ر خو ی ئه یزانی چی بۆ ئه كا و چۆنی ئه گرپته باوه شییه وه.. مه گه ر گیانی له له شیا ده ربێنن ده نا جار یکی تر هه رگیز مه مۆ له ژیر چنگا نایه ته وه ده ری.. له و پۆژه وه كه مه مۆ له نه خو شخانه که دا رایکردبوو زۆره ها کۆسپ و مه ترسی تووش هاتبوون. به شی زۆری رپگا درپژه که ی به شه و ئه بپی، چهنده ها شار و دی تپه پی بوو، له چه ند رووبار و زی په ریووه وه، برسیه تی و ناشاره زایی و مه ترسی گرته وه ی به جوړی تهنگیان پێ هه لچنی بوو ئه گه ر بێزاری ی له جهنگ و ئاره زووی ئاگرینی دیدی

دایک و ژنه که ی نه بوايه هینده لهه گه شته ژه هراوییه دا په شیمان بوو، هه ر
زو خو ی ئه دایه وه ده ست. به لام که وینه ی بووکی لانه هه ژار و دایکی
جه رگ سوو تیزاوی ئه هاته وه یاد. دیمه نی جه نگه تو قینه ره که ی ئه هاته وه
به رچا و، هه موو گرفتیک ی لا سووک و هه موو ئازاریکی لاسانا ئه بوو، ئامانج ی
ئه وه بوو بگاته وه ماله وه، جا ئه گه ر له پینا و ئه و ئامانجه دا بشکو ژریت
هه ر خو شه، ئه وه له وه پیرۆزتره که بی ئامانج له جه نگدا بکو ژریت! مه مو
له و گه شته ی هاتوونه هاته یدا گیانیکی خوا ی له ماینه شی بوو که له ریگا
چنگی که وتبوو، بو یه وه ک بییله ی چاوی پاریزگاری ئه کرد، ماینه شی
ریی دووری لی نزی ک کرده وه و هینده ی نه مابوو بگا به مه نزل. هه موو
هه ست و هو شی له پیش خو یه وه گه یشتبوونه وه ماله وه. تیکرای گیانی به
ئاواتیکه وه ئاوی ئه خواره وه، ئه و هیوا دوره ی ئه و دوو ساله ی پابردووی
بو ی ژیا وه ئه و خه ریکه بیته راستی و به دی بی. زوری پی ناچی هه ناسه
له پیرۆزترین شویندا هه لئه هینی و چاوی به جوانترین دیمه ن ئه که ویته وه
و گو یی به شیرینترین پاز و نیاز پر ئه کاته وه.

شه و پاکشابوو که له هه وشه ی خو یاندا بی چرپه و به دلیکی ئیجگار
شاده وه دابه زی. ماینه شی به سته وه و له بووکی نا ئومید و هیوا بر او چوو
ژووره وه. بووکی ره ش پۆشی ئومید بر او له و شادییه چاوه پروان نه کراوه یه دا
سام گرتی و هه په سا. زوبانی شکا و له خو شیانا فرمی سکی به گوپ هاته خوار.
وه ختابوو له خو یی بچی و پاقه نی. مه مو ی پر ئاره زوو توند گرتیه با وه ش
و به سنگی خو یه وه نووساند، موچرکه یی به له شیاندا هات وه ک (مه ساژ)
هه موو ئیش و ئازار وماندوو بوون و ناسۆریی ئه و دوو ساله تفت و تاله یه یی
له بیر بردنه وه، وه ک هه ر ئیستا له نوژن بووک بو مه مو له په رده کرابی و
ماوه دوور و دریژه پر مه یه ته که ی پابردوو له کات به ه یجگاری سرا بیته وه
ئاوا تیک ئالانه وه و خو یانیان خسته کو شی نه رمی هیوا و پاز و نیاز وه.

تهنانهت تا لهو كامه رانییه خه وه شیرینه بیهش نه بن و بهو نیوهی شه وه ده رنگه دا پیره دایکی دلبرژاو تووشی راجله کینیکی ئه وتۆ نه کهن بهرگه ی نه گری. بریاراندا تا به یانی ئاگای نه کهن و ئه و مزگینییه خوشه ی پی نه ده ن. جا دوابه دای سکالا و راز و دلداریه کی گهرمی به سۆزه وه، به جووته به و په پری دنیایی و به خته وه ری و به هیوایه کی گه شی بی ئه ندازه وه، چوونه ژیر لێفه ی ئه وینه وه و خه ویککی شیرین بالی به سه راکیشان! به یانی زووبوو، هیشتا گورگ و سه گ باش لیکجیا نه ده کرانه وه، داپیره له خه ویککی ئالۆز و به ساما راجه نی. سه یری کرد هه موو له شی له ئاره قه دا شلپه ی دی و هه موو گیانی ئه له رزی. ناوی خوا و پێغه مبه ری هینا و سوپاسی کردن که ئه وه ی دیبووی ته نها خه ون بوو. به ماتی له ژووره که ی هاته ده ره وه و تاکو ده ست نوێژی بشوا و نوێژه که ی به یانی بکا و وه ک هه موو پاشنوێژیک له یه زدان بپارێته وه تاقانه جگه رگۆشه ئاواره که ی بو بپارێزیت و به ر له مردنی خو ی جاریککی دیکه چاوی به چاوه گه شه خوشه ویسته کانی بکه وێته وه، له ناکاو گو یی له پرمه یی بوو. هه ستی راگرت و چاوه کانی گوشین، به وردی سه یریکی هه وشه که ی کرد، تارماییه ک هاته بهر چاوییه وه، نه ختی لێی وردبووو و بینی و لاخیکی به رزه به ستراره ته وه. سه ری سوپما! موچرکیکی ترسناک به له شیا هات. هه ستیکی ئیجگار سه خت و کوشنده له ده روونیا په نگی خواره وه، ئه ملاو ئه ولای به چاو پشکنی. که سی نه دی. چاوی چووه ته وقی سه رییه وه. ئه مه چییه؟ شه یتان هه زار جار به نه علت بی، چۆن ئه بی ئه مه وابی! که ی بووه و که ی ئه بی! چۆن ئه و ژینه هینده دوونه تا پۆژیککی ئاوی به پیری سه ری نیشان بدات! که سیش نا بووکی ئه م که له هه موو فریشته یه کی ئاسمان به لایه وه خاویتر و داوین پاکتر بووه، بووکی ئه م که له گلینه ی چاوی خو ی خوشتری ویستوه له و زیاتری پاراستوه. ئه شی ئه وه نده به دمه ک و بی ئابوو بی تا کاریکی

ئاوا دزیوی لی پرووبدات! قهت خوا بزانی ئەمە ی لی ناوەشیتهوه له پهنا سیبهری مه مۆی نازداری دهر به دهر و ئاواره دا دهس له گه ل پیاویکی دیکه دا تیکه ل بکات.. له کویش؟ ههر له لانه ی بوو کینیدا.. نه، نه.. ئەو به دکارییه له بووکی ئەوا قهت ناوەشیتهوه. خو ئەگەر هیچ ناپاکییه ک له گوړیدا هه بئ، گومانی نییه بووک ئاگای لی نییه و بئ خه تایه.. به لام قور به سه ری، ئەو ناپاکه ی ئیسته وا مالی ئەوانی گلاو کردوو و پۆج بو کوئ ئەبات؟ خو ئەگەر پۆسته می زال بئ و بچینه بن ههوت په ره که ی ئاسمانه وه ئەبئ ونجرونجری بکا و خوینی پیسی فرکات!

به هه شتاو گه رایه وه ژووره که ی خو ی و خه نجه ره ده بانه که ی ره حمه تی هیئا که بو مه مۆی هه لگرتبوو که ی هاته وه بینته وه بهر پشتی و خو ی پیوه بابدات. به ئەسپای دهرگای ژووری بوو که که ی ترازاند و رام! پرووناکی سپیده ی به یان له درزی دهرگا که وه به کزی خو ی کوتایه ژووره وه، له سی ره ی سپیده دا قژی بووکی بینی که له ژیر لچککی لیفه که وه دهرچووبوو، له ته ک ئەوا زه لامیکی زه به لاج بئ ئەوه ی هیچی لیوه دیار بئ له پالیا راکشابوو، پیره دایکی کلۆل له ئایین دهرچوو، هو شی لای خو ی نه ما.. ئاگریک به ربوو ه گیانییه وه وه ختابوو کل و کو ی دابنئ. خوین بهرچاوی گرت، له ساتیکدا هه زار و یه ک بیری جیاواز و سه ده ها وینه ی هه مه ره نگ له می شکی هه ته ره کراویا تیه پهرین. ئاگای له هیچ نه ما، کاتی که خه نجه ری جه وه ره داری به رز کرده وه هینده به زه بر و رق و کینه وه بو سه ر سنگی کابرای پاوه شانند جووله ی له بهر بری.. له گه ل خه نجه ره وه شانندا قیژه یه کی وای لیدا هه موو خانوو که ده نگی دایه وه. بووکی زراو پڑاو دای له زی ره و پا په ری. که چاوی هه لبرزکاو ی به شیوه ی تو قینه ری خه سووی وه ک شی تی که وت و فرکه ی خوینی گه رمی بینی که زاوا له خه لتانی گه شیا شله ی ئەهات ههر ئەوه نده زمانی بوو هاواری کرد (ئهی خاک به سه رم مه مو

گیان) ئینجا زوبانی بەستراو لەخۆچوو.. بەسەرلاشە ی نەرم و شلی بێ گيانی
مەمۆدا کەوتەو.

دایکی کلۆل شیت بوو بە چیاکەوت! لە هەموو دۆل و بەرزاییەکاندا
ئەگەر پراو بە مەمۆی جوانەمەرگ، مەمۆی کوشتە ی دەستی خۆی هەلئەگوت و
پەنجەکانی خۆی ئەکرۆژتن کە ئەو تاوانە ی پێکردبوون!

ئەوانەى نامرن يان مردووہ زیندووہ کہ

کۆبه، ۱۹۸۰/۲/۲۱

گۆرەپانە بەرفرەوانە کہ بەسەر خەلکە کہ دا ھاتبۆوہ یەک، زەلام زەلامی دەسمی، کووچە و کۆلانەکانی ھەرچوارلای گۆرەپانە کەیش توانای بەخۆوہ گرتنی ئەو حەشامەتەیان نەما بوو، کہ وەک شەپۆلێ دەریا، پەیتا پەیتا دەجمینە ئەو ناوہوہ بگرە سەربان و گوێسانەکانیش لە ژێر سەنگی باردا دەلەرزانەوہ، کات دەمەو ئیوارە بوو زەرد و سوور و پەش بە جوریک تیکە لاوی یەکتەری ببوون، چرپە و کسپە و نووزە و لاواندەوہ ئاوا لەتێو قریوہ قریوو و زریکە زریک و ھات و ھاوارا شاردرابوونەوہ، ئەوہی زۆر بە وردی گوئی بوو دەنگەکان ھەلنەخستایە و باش سەرنجی نەدابایە و لە راستەقانی کارەساتە کہ بە ئاگا نەبویە نەیدەزانی شایلوغان و زەماوہ نەدە،

یاخود شین و واوه بیلایه! سەدان دەست بەیە کجاری بەرەو ئاسمان بەرز دەکرانەو و زرمە لە سەدان سەر و سینەدا هەڵدەسیژا. بەسەدان یەخە و بەرۆک دادەپێژان چووو چوووی پێرەوییان لەنیو زرم و هوڤی سنگ کوتان و قژ پنینەو و سەردولکە ی ئافرەتاندا ون دەبوو، فرمیسک و ئارەقە وەک ئەوێ لە کێرکێدان و وزە یە کتریان تاقیدە کردەو. هەر تاو و ناتاو ی کیش و رە یەکی گەرموڵە هوێ بەردەوامبوونی پێدە بەخشین دیمەنی بوو ترسناک، خەماویی، جەرگەر و سامناک، هەموو کەس خوێ لە ئاستیدا بوو نە دەگیرا، پیاو دەبوو لە بەرامبەریدا یان ددان بە خویدا بگریت و سەرچاوەی هوڤ و هەستی بەستیت، یان بیدایەتە قوڵی گریانەو و سەری خوێی بوو هەلگرتا، لوس و باریک بوو دەرچوو. لە نیو ئەو شەپۆلە ی گیانلە بەراند چەندەها پەنجە ی خەماویی بوو لایی درێژ دەکران. چەندان وشە ی پچرپچر و دژ بەیەک دەبیستەن. کابرایەک وەک شتیکی بزرکردبێ، بەهەلە داوان لە نزیک جەماوەرە کەو و ئەمسەر و ئەوسەری گۆرە پانە کە ی دەکرد و بە بۆلە بۆلە بەر خوێە و ورتە ورتی لێو دەهات. (ئەو چ قەوماوە) کابرا دەپرسی، کەس وەرانیکی نە دایەو. لەولاه چەند کە ساتیک تێو ی پامبوون و فسکە فسیکیان بوو، لەناکاوا دەنگیکی گریانای ئافرەتی هاتە بەر گوێ (یان) دەک چاوی خوشک کوێر بێ، برا جوانە مەرگە کەم).

(وێ مەرم بوو بەژن و بالاکەت!) دەنگیکی دی دەینالاند (باوکم پێ بدەن) با تا زوو راپێرین، خودا هەلناگری! دەنگیکی پیاوانە بوو بیسترا. (هە ی بە قوربانی کۆرپە تاقانە کەت بم، برا خێر لەخۆنە دیو کەم) کابرای رەقەلە دیسانە وە پرسی: (ئەرێ ئەو چییە؟ ئەم هەموو خەلکە بوچی و لێرەدا کۆبوونەتەو؟) هەرگیز هیچ وەلامیکی نە درایەو.

(دەک مالتان وێران بێت وەک مالتان وێران کردین. ئە ی خودا هەلینگە ریت).

دهنگی ئافره ته که ی پیشووتر بوو، (ئه ی هاوار پشتم شکا خوایه ئه م
 هه موو زو لم و سته مه هه تاکه ی؟ وه ی باوکه پو... برا شیرنه که م پو)
 چهنده زه لامی دریان به خه لکه که ده دا، زو ر به زه حمه ت خه ریکبوون
 شوین پی خویان بکه نه وه. دهنگیکی گر له ناکاودا نه پراندی (سه ییدی عالم
 حه بییه ن سه له وات) (ئه شه فی عالم پیغه مبه ر سه له وات... قوبه ی پر نوور
 ره سوله ن سه له وات). هه ر زوو به زوو چوار زه لام شانیا ن ده کرد به بن داره
 مه یته که دا و ته کانیان ده دا. قه له بالغیه که وه ک مار جینگله ی ده دا، له هه موو
 لایه که وه بووه زیروهو پ و له خو دان! چهنده ن ئافره ت به ده سو که ی سوور
 و زه رد و چهنده نایش به قژی له مه چه ک ئالیندراودا شین و پو رو یان ده کرد.
 هه رزه کاران، کوپ و کچ، سروودیا ن ده گوت، پیاوانیش ماته مینی دایگرتبوون.
 هه ندیک ده سمال به ده سته وه، تاوه نا تاوی چاوه ئه بله ق و سوور
 هه لگه راوه کانیان پیده سپینه وه. هه ندیکتر سه ریا ن نابوو به ره خو یانه وه،
 توانای سه ر هه لپرینیا ن نه ما بوو... هی دیکه یش هه بوون، تا کو ته را لیرو
 له وی، به جو ریکی تر ره فتریا ن ده کرد... گو رگی برسی ئاسا چاویان به نیو
 کو مه لانی ئافره تاندا ده گیراو هه ر فسکه فسکیان بوو، به لام زو ربه ی هه ره
 زو ری هه شاماته که داماو، خه مبار، دلته زیو، توو ره و به کو ل هه لچوو بوون،
 هه بوون ده گریان، هه بوون کپو بیده نگ. ناخ پر له قین، هه شیا ن بوو
 نه عره ته یان ده گه یشته که شه که لانی فه له ک: داوای تو له و خو نیان ده کرد.
 هه شاماتی نیو گو ره پانه که ورده ورده به ده وری ته رمه که وه ده رژانه
 سه ر شه قامه که و ئه وانی نیو کووچه و سه ربانه کانیش به لیشاو ده جمینه
 مه یدانه که وه.. قه واره ی کو بوونه وه کان تا ده هات ئه ستوورتر ده بوو، دارو به رد
 هه لینه ده گرت.. گو ره پان و کو لانه کان هه ر ئه وه بوو نه ده قلیشه نه وه!
 کابرای ره قه له که دهنگی سلوا ته که به ئاسته م په رده ی گو یچه که کانی
 له رانده وه، سه ریکی دی قاچه له رزو که کانی تاودانه وه و به هه ر چو نی بوو

خۆی گەیاندهوه نزیك كۆره كهوه و ئەمجاره یان به پهستیكهوه له نزیكتترین كهسێ كه تووشی هات پرسیری كرد (ئهری ئهوه كێ ئهمری خوای كردوو؟) وهرام نهبوو. لهوێترانی پرسی: (ئهوه كێ مردوو؟) كابرا خهمناكانه خیسهیهکی لێكرد و نهختی چهپهسا بهلام، هیچی نه دركاند. لهپاشانا لای له برادهرهكهی تهنیشتی كردهوه و به دهنگی گپ وتی (تۆ سهرنجی ئەم ژيانته داوه؟ ئای ههركیز بروام نه ده كرد ژيان ئه ئاوا كۆستی گهورهی تیدا بێت!) هاوهلهكهی چرپاندی به گوێدا (بهلێ، بهلێ) ژيان ههموو خۆشی و ناخۆشییهکی تیدایه! تۆ تهنیا سهرنجی ئەم نهگبهته بده و ئهوجا بۆخۆت بیر له ژيان بکه رهوه پهندی لێوه فێربه. توو خودا به خهپالی كیدا دههات (مام كهريم) پۆژی بهم پۆژه دا بگات! یهكێك به نزیكانهوه پرسی ده كرد گوێی له گفتوگۆكهیان بوو. به سه رسو پمانیکهوه پرسی: (بۆ ئەم مام كهريمه كێه؟) كابرای پێشوو گوتی (ئهمه ئه و كابرا رهقه لهیهیه كه ههروا سه روخوار دهكات و لهم و لهو دهپرسی، ئەم خۆی لێی شیواوه پهنگه ههركیز به خهپالیشدا نهیهت كه مردوو كه كۆره گچكهی خۆیهتی).

ناله و نووزهی ئافرهتان تا دههات ئه و ناوهی تهماوی ده كرد (مام كهريم) بێباكانه لهم و لهوی دهپرسی و وا پێدهچوو زۆریش به تهنگهوه نهبی وهرام ده بیسی یا نه. هه ر له بهرخۆیهوه دهیگوت (جا ئه و هه موو ههراو هۆریایه ی بۆچییه. هه ر پۆژ سه دان كهس ده مرن. ئه دی ئیمهیش هه موو هه ر نامرین! رهنگبێ تا ئیسته من له گه ل ته رمی هه زاران پیرولاودا پۆشیتبیتم.. ژن و پیاو.. هه ژار و دهوله مهنده.. كه چی ئەم به زم و په زمه یان قهت بۆ نه كراوه. چیه، خۆ ئەمه ئیمامی عه لی نییه شه هید کرابیت!). هه مدیس له میردمندالێکی پرسیهوه، کوپم ئه وه كێ ئه مری خوای كردوو؟ میرد منداله كه بۆله یه کی لێوه هات (شه هیدکی نه مره). (مام كهريم) به گورجی دهستی برد بۆ بن گیرفانهوه. وادیار بوو به په رۆشه وه بۆ شتیك

ده گه پرا وه کو به لووت قسه بکات به مینگه مینگ وتی (ئاده ی بینن تا بۆتانی موۆر بکه م. په نجا سال ده بی ههر که سیکی له م گه ره که دا مردبی، بی موۆری من نه نیژراوه). دهستی له باخه لیدا ده رهتایه وه.. هیچی تیدا نه بوو. ئه وانیه ی گو بیستی وشه پچرپچه کانی بوون به دلته نگیه وه سه یریان ده کرد و سه ری خو ینیان بو ده له قاند. (وه یرو، هه یرو.. برا جوانه مه رگه که م رو) چریکه ی ئافره ته که ی پیشووی هاته وه به رگو ی (به راستی تیکۆشه ریکی خو ږاگر بوو) یه کۆ وتی (شه هیده و جیگه ی ناوه ندی به هه شته). ده نگیکی تر، دوانی تر له ولاره به م وشانه یه کتریان ده دواند.

(ده با هه لیگرته وه، بلێ ئاخر له چیت که م بوو؟ بابه هار ببوو هار).

(ئه و ته رزانه چاویان سوور بووه، دنا بو و به خو ینیان ده که ن!)

نه خیر ئه وانیه دانامه زری.. له سه ر ده ریپی خو ینیان دانایشن، وه ک ده لێن و هه رگیز به پله و پایه ی خو ینیان قایل نابن. ده و جا چاره نووسیان ههر ئه مه ده بیته).

له سووچیکی لاتهریکدا دوو بوۆره زه لام له گه ل یه کتریدا به مجۆره کاوژیان ده کرد.

(تۆش باش ئه وانته ده ستنیشان کردوون که زۆر به گه رمی خه لکه که یان جۆشاندوه؟)

(ئه دی چۆن! کاکێ خو م به تاییه ت ئه و چهند ده له سه گه نه گریسانه ی وه کو شه یتان گریان به ردا وه ته گیانی هه مووانه وه. ده بی ئه مانه یش به تووندی سزای خو ینیان وه رگرن).

(بیگومان، بیگومان، به لام، زۆر هو شیار و له سه رخۆبه هه ستمان پینه کریته. نه بادا زه بریکمان لیدریته).

خه لکی تریش، هه ریبه که و له روانگه و هه لویستی تاییه تی خو ینه وه قسه یان ده کرد.

(پالەوانێکی کۆلنەدەر بوو!)

(ئەم نە یەكەمین و نە دوایین كەشیش دەبێ لەم پێگەیەدا پۆشیشتوو!)

(دەبا وای بەخۆی نەکردایە.. کێ پێی کردبوو؟)

(گەل هەرگیز ئەم پۆلە قارەمانانە ی خۆی لەبەر ناکات).

(باشە بۆ کێی کرد؟ کێ گونی بۆ لە خەم دەگریت!)

(بە خوێنی گەشی ئەم جوانەمەرگانە داری ئاواتی گەل سەوز دەبێتوو)

و دێتوو بەر).

(باشە تاكە ی ئەمانە هەر بە دوا ی كۆلای بابردوودا كەوتوون؟)

(دوژمن) گەر بشتوانێ چراوگی ژيانى هەزاران پۆلە ی خەباتگێری ئە ئاوا

بكوژيێتوو، هەرگیز ناتوانی مەشخەلی ژيانى گەلە نەبەز و كۆلنەدەرەكەمان

خامۆش كاتوو!)

ئاپوورە ی تووورە وەك پەوی شارە میروولە روو لە گۆرستانەكە پێچكە ی

بەستبوو:

(دەك خوشكت كوێر بێ برالە، بابە گیان، ئەو كاكێ جوانەمەرگمە.. كورە

جگەرگۆشەكە ی خۆتە بەبێ مائاوايى جیمان دیلی. ئای كۆستی كەوتوو مان..

ئای كۆل و كەساس خۆمان! لەسەرە مەرگیشدا چاویكمان پێ بكەوتایە چی

دەبوو؟) نووزە ی ئافرەتەكە ی پێشوو بوو دەلالایەو. (توخوا خەلكینە لیم

مەگرن. وە ی حەیاتەكەم لەبەر بریت.. داخوا چاوەشینە ئومید لیبراوكانت

چەند گێراپی.. یا چەند بەتەمای دیداریكی باوكی پەككەوتە و برای پشت

شكاوو خوشكى هەناسەسارد و ژنى سەرەقور و كۆرپە ی هەتیوكراو خەزم

و هەفأل و دۆست و ناسیاوكانتدا بووییت! وە ی لال بـم.. دەبێ لەو ساتە

سامناكەدا چیت هاتبێ بەدڵدا، وەختی لە جیاتى هەرچی دلسۆژی بوو

تەنیا دوژمنی دڵ پەق و پیاوكوژەت لەدەورووبەری خۆت بینوو ئاخ لەبەر

ئەم رۆژگارە چەوت و ناھەموارەو! (براینە، پیاوی چابن وەرن ئەم ئافرەتە

بگێرنه وه دواوه و دووریان بخه نه وه. خوا هه ئاگریت، وا خۆیانان کوشت).
 پیاوێکی به سالداجوو دهنگی چهند زهلامیکی دا. (مام که ریم) وهک ئه وهی
 تروسکایهک له مێشکیدا درهوشابیتته وه وهکو شتێکی په نهان له دره وونیدا
 خهریکی سه رهه لڤانه وه بوو پیت.. زهرده خه نه یه کی خه ماوی لیه له رزۆکه
 ره شهه لگه پراوه کانی له یهک ترازاند بوون. ههر به ده م پرسیار و لیتۆژینه وهی
 سه رپیندا، وهک ورینه بکات له بهر خۆیه وه بۆ له بۆل ده یگوت:

(جا ئه مه ی پیناوی. ئه ی بۆ کوره کی منیش ئه مه یان بۆچ نه کرد! خۆ
 ئه میش لاوی بوو بۆ هاوتا. مرد.. نا.. نا.. نه مردوو وه کی مردوو؟ بابه وه لا
 مردوو.. چۆن نه مردوو؟

(ئه ی گویا کوانی بۆ چهند وه خته هه یچ دهنگ و پهنگی نییه؟) وشه کای
 زۆر به گرانی بۆ درده په رینران. به ئاوازیک وهک ئه وهی له لووتیه وه بیتته
 ده ری!

دواکات، پیش ئه وهی کۆمه لی پیاوان پێچی شه قامه که قووتیان بدات..
 دهنگی ئافره تان هه مديسان ئه و نیوه نده ی هه ژانده وه. له تهک گرمه گرمی
 سنگ کوتان و له خۆدان و قژرینه وه دا دهنگی کی پر سۆزی له قۆرگدا خنکاو
 بیسترا. ده یگوت:

(توخودا به هیمنی ته سلیم به خاکی بکه ن. ئه ی خاکی نیشتمان ئه وا
 پۆله یه کی جگه رسۆزی دیکه شت بوو به میوانت، ده توخوا تۆیش به نه رمی
 بیگه ر باوه شته وه، خۆ ئه م گیانی خۆی له پیناوی تۆدا به ختکردوو!) خه لک
 و خوا له گۆرستانه وه به ره و شاره بچکۆلانه کی دامینی چیا سه رکه شه کانه وه
 ده گه رانه وه شار. به پوا له ت کپ و خامۆش.. له ناخیشدا قوڵی ده دا.
 به رپگاو ده دوو که س به مجۆره و تووژیان بوو:

گۆر هه لکه ن: (به راستی لاویکی شوخ و نازدار بوو!)

مردوو شوو: (به لام قهت نه مده زانی بنیاده م ئه ئاوا به جوانی ده مریت،

به سهر تاته شوڤه كه وه بىنيم، هه چهند شوين په ته كهى ئاشكرا به ژير
 گه رده نيه وه ديار بوو خوئينى گه شى تيوه زابوو. خومئاسا شين هه لگه پابوو،
 به لام بزه يه ك ليوه كانى ليكترازانبوون. وه ك له خه ودا پييكه نى ئه ئاوا بوو!
 له نيو كو لانه كاندا، هه رزه كاران كپيى شاره زامداره كه يان له جه رگه
 تاريكىدا بهم سرووده په تانده وه.

پيى ناوى بو شه هيدى وه تهن شيوهن و گرین
 نامرن، ئه وان وا له دلى ميلله تا ئه ژين!.

کۆیه ۱۹۸۰/۲/۲۱

چاوه پروانی

له کۆیه، ۱۹۸۸ نووسراوه.

له گۆڤاری رامان، ژماره ۲۴ ی سالی ۱۹۹۸ بڵاوکراوه تهوه.

به یان تازه گزنگی دابوو، تیشکی خۆر دهم و چاوی لوتکهی (باواجی) پاک پاک شتبوو، هه رچی ته پوتۆزی خۆله په ژووی شهوگاری به شانوملییه وه بوو دایته کاندبوو، خۆره تاو به په نجه زیڕینه کانی خه ریکی شانه کردنی پرچ و نه گریجهی داروباری لێره واره که ی ئه و تۆقه له یه بوو. تاکوته رای دانیشتوانی شاره خنجیلانه که ی دامینی ئه و قه دپاله یش پیلووی خه والوویان هه لگۆفی بوو، به دوا ی پنداویستییه کانی گوزه رانا جی و بانه فیتک و شیداره کانیان له سه ر بانه کان جیها لیبوون و لێره وله وی پهرته وازه و هه ریه ک به عه ودایی مه به ستیکه وه خه ریکبوون، پۆژه که ئه گه رچی په رده ی په شی تاریکییه که ی دادریبوو، به لام نه یتوانی بوو ئه و په رده که ی تر که خۆی له گیانی خه لکه که وه

هالاندبوو بڕه‌وینیتیه‌وه.. په‌رده‌ی ئه‌و ترس و دڵه‌کویتییه‌ی ده‌میک سال بوو خه‌وی شه‌وانی له‌چاوانیان تۆراندبوو، ئاسووده‌گی و هیمنی له‌ فه‌ره‌ه‌نگی زینده‌گی ئه‌و نیوه‌دا س‌رپیوووه و گه‌مه‌ی گه‌مه‌ ئاسایی ته‌نانه‌ت به‌ منداڵه‌ ورده‌کانیش هه‌رام کردبوو، دیوه‌زمه‌یه‌ک بوو به‌سه‌ر سنگی هه‌مووانه‌وه پاكشابوو! ئه‌م له‌ ژێر سه‌ه‌نگی کۆمه‌له‌که‌یدا نووشتابۆوه و نقه‌ نقی لێوه‌ده‌هات.

چاوه‌کانی له‌به‌ره‌خۆیه‌وه پ‌یگه‌که‌یان سه‌ح ده‌کرده‌وه و له‌نیو جوگه‌له‌که‌دا شوینی له‌باریان بۆ پ‌ییه‌کانی ده‌ست‌نیشان ده‌کرد. په‌نج‌یک‌ی زۆریدا و ئه‌وه‌نده‌ی ه‌ی‌زوتوانای تیا‌دا ما‌بوو خست‌نیه‌کارو به‌خه‌رجیدان، چه‌ند جا‌ران قاچی هه‌له‌زی، چه‌ند جا‌ری‌ک‌یش له‌ قورولیته‌که‌دا چه‌قی.. چه‌ند که‌په‌ت وه‌ختابوو ته‌وژمی ئاوه‌که‌ رایقه‌نین و به‌ کۆله‌وه‌ بیدا به‌ دار و به‌ردا. ئه‌م وره‌ی هه‌ر به‌رنه‌دا، ده‌نگ‌یک‌ی له‌وانه‌ به‌ه‌ی‌زتر له‌ ناخیه‌وه‌ هاواری لێده‌کرد، هه‌ستی‌کی له‌وانه‌ قوول‌تر پ‌الی پ‌یوه‌ده‌نا. کۆله‌گه‌یه‌کی له‌وانه‌ گشتیان قایمه‌تر پ‌الپشتی ده‌کرد و نه‌یده‌ه‌یشت هه‌ره‌س ب‌ینیت.. بیری ده‌کرده‌وه ژن و منداڵه‌کانی زۆر به‌ په‌رۆشه‌وه له‌ کۆلیتی په‌زه‌که‌ی ئه‌وبه‌ر چه‌مه‌که‌وه‌ سک هه‌له‌گوشن و له‌ (چاوه‌پوانیی) گه‌رانه‌وه‌ی ئه‌مدا تاس ده‌یانباته‌وه.. ئه‌م بۆ خۆی ئه‌م به‌یانیه‌ تیروپ‌ری خواردوو، تینوگورپ‌یک‌ی چاکی تیا‌دا گه‌راوه.. ئه‌و تلیانه ته‌ماته‌یه‌ی رۆژی پ‌یشت ه‌ینابوو‌یه‌ بازا‌ره‌وه‌ بۆ دوکانه‌که‌ی (قادرغه) ئه‌م به‌یانیه‌ پاره‌که‌ی وه‌رگرتبوو. وه‌ختی به‌به‌رده‌می دوکانه‌که‌ی (وه‌ستا‌عه‌لی) دا گوزه‌ری کرد بۆنی سی و جگه‌ر می‌شکی کاس کرد و له‌ دلی خۆیدا گوتی: (له‌می‌ژه‌ تامیم نه‌کردوو، کورپه‌ ئه‌حه، هه‌ی نامه‌ردت نه‌که‌ن.. وه‌ره‌ ئیم‌رۆ با بیکه‌ین به‌ جه‌ژن، خوا ده‌زانن سبه‌ی چی ده‌بیت!) به‌بی سیو دوو ل‌یک‌کردن بۆ ژووره‌وه‌ ملی نا س‌ن شیش جگه‌ری خو‌ش و به‌تامی به‌ دوو کولپ‌ره‌ی گه‌رمه‌وه‌ هه‌للۆشی و س‌ن نه‌فه‌ری سه‌فه‌ریشیان بۆ پ‌یچایه‌وه له‌ دلی خۆیدا

وتی "ئەمەیش بو ئەوان".

لە ژێر قورسایى باره گرانه کهیدا لەبەر بەره کانی دژی قورولیتەو گابەر دکانى نێو پرووبارە چەمووشە کهدا، بەهیاو شادمانیە کهوہ بیری لە خیزانە کهی دەکردهو و هەندى دی بەوہ دلى دەگەشایەوہ که ئەوان چەند بەم (داوہتەى) ئەم بەختیار و سوپاسگو دەبن. تروسکەى بەختەوہ ریی و حەسانەوہ لە شەوہ زەنگى دەروونیدا دەبریسکایەوہ و پرشنگى دەدا.

تەکانیکى دیکەیدا و لە چەمە خوڤە کهیەوہ پەرییەوہ. ماندویتی پشتە کۆلە کهى لیکردبوو کەپکە شاخیک و هەر ئەوہ بوو لە ژیریدا نەدەپلشایەوہ.. ئاخیکى سەردى هەلکیشا و بەبى ویستی خوێ چرپاندی (هەزار پەحمەت لیتی کەرەشین!) ئەمەى وتوو ئارەقەى نێوچەوانى بەلاجانگ و سەروربو و پەيوەستەکانیدا دەهاتە خوار و بە کزەباى ئەو سەبەینە سەحەرییە فێنک دەبوو. دیسانەوہ لە دلى خویدا بەراوردی دەکرد (کەرەشین بۆمان وەک باوک و برا وابوو، کۆلەگەى پشتمان بو.. دارى دەستمان بو، باروبەر و کۆل هەلگرمان بو. لەوہتەى ئەو شەوہوہ که درایە بەر لێزمەى گوللەبارانەوہ بەبى هیچ تاوانیک بە ناھەق شەھید کرا ئیمە پەکمان کەوتوو و دەستوپیمان بەستراو و.. ئەمەتا بارە کهى (ئەو) بو (من) ماوہتەوہ..

ئەحمەد ئەئاوا لەناخەوہ دەینالاند.. بەدەم سکالاوہ قاچەشە کەتەکانى بەدواى خویدا راڤەکیشان.. بى ئاگا لەوہى (ئەوان) لەولاوہ مشتومریان بوو یەکیکیان دەیگوت (بزانه بزانه نەگرسە چۆن ناپاکیکە بزانه چتوباریکی بۆیان لەخۆبارکردوو، ئاخۆ دەبى چیان پێراسپاردبیت! ئاخەر خویرایى نییە بەم سەبەینە زووہ لەم شوینە چۆلەدا پەلەپەلیەتى و تەنانەت ئاورپنکیش ناداتەوہ! ئەویتریان گوتى (بەخوا برواناکەم هیچى لە هیچا بىت. دەشئ خواوہنى ئەو باخە بىت و بو مالى خوێ بگەریتەوہ.. یەکەمیان وتى (نەخیر

له ماله وه (سه فین) به دایکی ده گووت ”دابه گیان تو بلیت باو کم له بیرى نه چیت دیوانه که ی (حاجی قادر) م له گه ل خویدا بو بښته وه؟“ له وه رامدا دایکی گوتی: ”به خوا کوږه شرینه که م زه حمه ت، چونکه هه رچه ند که پړوی هاوارم کرد و پیم وت وا بزائم گوئی لینه بوو، خو ت ده زانی له وه ته ی ده سترپژه که ی که ئه و یجاری له بن گویدا کرد بوویان، گوئی به ته وا وه تی گرانو وه و هه موو شت ناستی؟

ئەم بە نەقەق و بە خۆشییەكەو، پووو مال له بنبارە گرانەكەیهو
تەكانی دەدا و هەنگاوی ورد و لەسەرخۆی دەهاویشتن. بارە قورسەكە هەمدیس
(پەحمەتی) یەكە ی بەیاد كردهو. لە تەكیدا ئەمجارەیان بیر و ئەندیشە ی
دوووتر بریانكرد (كوێخالە) ی بێكەس و بەستەزمانی كەوتەو یاد كە بە
سەموون فرۆشییەو گوزەران ی خۆی دابین دەكرد. ماوێەك پێشوتر سەر
لە بەیانییەك مەلا بانگیاندا بوو (كوێخالە) بەتەقەتەق عەرەبانەكە ی دەستی
پال پێو دەنا و، بە دەم گۆران ی گوتەو- سا ئایا بو ترس لەخو دەركردن
بوو بئ، یا خود بو خۆپێناسندن بوو بئ، سەرەوخوار بەرەو بازاری شارە
نیمجە خامۆشەكەو دەهاتە خوار. چەكدارە (حەرامزادەكان) لەو نێكانەدا

له بۆسه دابوون، به بی دهننگدان عهربانه و پالنه ره که یان دایه بهر ده سترپیژی گولله وه. ده رحال نه دهنگی (کابرا) ماو نه خرخرهی (عاره بانه که شی) کشوماتیه که ئه و نیوه ندهی داگرته وه، تاماوه یه کیش جگه له هه په هه پی چهند سه گیگ، هیج دهنگیگ نه ده بیسترا (ئه حمده) به و بیره وه رییه زۆر ناره حهت بوو. دلی به جاری گوشترا.. خه مویه ژاره بالیان به سه رداگرت و تاماوه یه که و پروکاس بوو. ئاگای ته نانهت له هه نگاوه کانی خوشیه وه نه مابوو، لیکی ده دایه وه مروڤ بۆ چه کی دروست کردوو! له میشکی خویدا به هه موو باریکدا وه ریچه رخاندا تا سه ره نجام گه یشته ئه و پایه وه که (چه که) هه ر نه بویه چاکتر بوو، چونکه ئه وه نده خراپه کاری پی پیکراوه و په چه له کی مروڤی پی له نیوبراوه و دژی خودی مروڤ خویه وه به کاره یی نراوه نیو ئه وه نده بۆ سوود و له بهر ژه وه ندیی ئاده میزادا نه بووه! دواپی په ژاره ی ئه وه ییش بوو هه موو شه ویک تا دره نگانئ به هۆو به بی هۆ.. له ختو خورایی به زم و په زم و ئاهه نگی ته قوتوق ساز ده کریت و ئاسمانی شار به جوریک گر ده دریت وه که له به ره ی هه ره پی شه وه ی جه نگیکی کوشنده دابیئت ئاوه هایه! (ئه م) ئالووده ی ئه و لیکدانه وه و سه رقالی ئه و چه شنه ئه ندیشه و بۆچوونانه ی بوو که له پر ماریک له ژیر پییدا ده ریپه ری و (ئه حمده) له ناکاوییدا پاجله کی به بی ویستی خوی پشته کو له که ی فریداو به دوا ی ماره که دا که وته غاردان. (ئه وان) که له وکاته دا دیسانه وه دهنگیاندا بووه و هاواریان لیکردبوو خوی بدا به ده ستیانه وه و بوه ستیت، نه یانه یشت ئه مجاره له چنگیانا ده رچیت و خوی رزگار بکات.

یه کراست دایانه بهر ده سترپیژی کلاشینکو فیه کانیانه وه و به زه و بیانه وه نووساند و یه کسه ر له چه ند چرکه یه که دا گه یشته سه ر لاشه کونکون کراوه که یه وه. پاش ئه وه ی هیچی ئه وتویان پی نه دۆزییه وه که بۆی ده گه پان باره که یان هه لپشت دییان (قشپل و زبل) ی ئاژهل بوو، ساته وه ختئ ئاومید بوون و

حه په سان.

دووهميان به ترسیكهوه گوتی: نه مگوت هیچ نییه! نه و جا چ بکهین؟
یه که میان به ساردییه که یه وه زۆر له سه رخۆ وه لامي دایه وه ”چبووه خو ئه مه
یه که م که س نییه و دواکه سیش ناییت. تۆ بۆ ئه وه نده ساکار و نه فامیت؟
ناکا له وه بترسیت وا بزانیته یه کیکی بیگونا همان کوشتووه! ئه دی ئه م
تۆیشه به ره و ناو و جگه ره ت نه بینیه وه؟ په فیه که ی به ده م پۆشته وه
(به لئ، دیومه. ئه و جا ئه مه چییه؟ یه که میان به زه رده خه نه یه کی ته وس
ئامیزه وه وتی ”ئه مه به لگه یه کی ئا شکر او پروونه، ئه مه گرنگترین به لگه ی
باوه پیکراوی گومان لینه کراوه که ئه وه ی کوشتو ومانه نه ک هه ر تاوانبار،
بگه ر تاوانکار یکی زۆر خه ته ر و تر سنا کیشه! ئه دی ئه م کتیه شت نه بینیه
که له بنی باخه لیدا هه شاریدا بوو؟“ دووهمیان تارا ده یه ک ترس و دوو دلی
له رو خساریا ده خو یند رایه وه، له گه ل هه نگا وه ئیناناندا له ناخیه وه ده یووت
”تر حیو، به خوا ته ر وانیه!“

وه ختیکیش خه لک و خودا به سه ر لاشه ی بیگیا نی په قه ه لاتوودا راگه یشتن
پارچه کاغه زیکی په ری دیوانه که یان دۆزیه وه به باخه لی کورته که
خو یناوییه که یه وه نووسا بوو، ئه م دپه ر شیع ره یان تیا دا خو ینده وه که
نووسا بوو:

”له بهر حیزه به خو ینی و ناته با یی له ژیری حیزی حیزان بووینه دۆشه گ!“

کۆیه ۱۹۸۸

تییینی: (۱) ئه وه بان زاده ی خه یال نییه، پروودا وێکی راسته قینه یه و ئیستا گۆره که ی (کوێخاله)
به ده سته ی (جاشه کان) به ناحه ق کوژراو، له بن داره که ی (که نده کوخ) ی زیک به سه رچا وه ی
(حه مامۆک) له دامینی شاخی (سه رکه شی) (باوا جی) دایه!

چیرۆک بۆ مندا لان

ورچ و مه یموون

گوڤاری (کاروان) ژماره ۱۹ نیسانی ۱۹۸۴

مناله خو شه ویسته کان:

هه بوو.. نه بوو کهس له خوا گه وره تر نه بوو، کهس له پیغه مبه ر
خو شه ویست تر نه بوو، کهس له درۆزن روو په شتر نه بوو، ده گپ نه وه ده لین: له
زه مانپکی کۆندا ولاتی هه بوو مه یموونی تیادا ده ژیان، جیگایه کی زۆر جوان
و دلگه ر و به پیت بوو، پر بوو له رووبار و کانیاو و باخو باخات و دار
و دره ختی میوه جاتی جوړ به جوړ.. ئاوی سازگار، هه وای فیتک، کویتستان
بوو به هه شتی سه رزه مین خو ی بوو، مه یموونه کان به کامه رانی و شادییه وه،
بی گری و گوڵ و ته نگ و چه له مه تیایدا پوژگار یان ده برده سه ر و هیچ
خه میکیان نه بوو، له ولایشه وه نزیك ولاته که یان ده شتیکی گهرمه سیږی بی

پیت و بهرەكەت ھەبوو ورجی تیا دا دەژیان. ولاتی ورجەكان دەمیک بوو
 هیشک و برینگ ھەلگەزەبوو، بەجۆری بە چنگە چرێ و بەھەزار دەردی سەر
 نەبوا یە خۆراک و بژیوی پۆژانە ی تیا دا بەرچنگ نەدەخرا. بۆیە ھەرسەكان
 ھێندە لەپول واز و بێ ھێز ببوون ھەر ئەو تەگانیان بە بەرھەو مابوو،
 وارێكەوت پۆژیکیان برسییەتی و تێنووەتی وای لە ورجێک کرد سەری خۆی
 ھەلگەری و برۆ تا گەیشتە مەلەبەندی مەیموونەكان. کە چاوی بەو شوینە
 کەوت چی بینی، ھەر وەختابوو لە تاوانا شی و ھار بیت! کەوتە قەپال
 گرتن و مشە کردن.. لەو ھەر.. لەو ھەر.. ھەتا ورگی ئاوسا، تا کو چوارپەلی
 رەپ نەبوون لە ھەل لووشین نەکەوت. کاتی ئیوارە بەمشەمش و لرفە لرف
 گەرایەو. ھاو ھەلکانی بەرھەو پیری ھاتن و لە دەوریدا کۆبوونەو، لێ ھاتنە
 پرسیار و سەرزەنشتیان کرد چونکە زۆریان خەم لێخواردبوو کە بێ سەر
 شوین پۆشتبوو. کەس نەیزانیوو چی بەسەرداھاتبوو، ورجەیش بە ھەوس و
 فیزیكەو چی دیوو چی خواردبوو، بە مینگە مینگ بۆی گێرانەو. ھەموو
 شاگەشکە کردن ئەم ھەوا ھەلگەیشتەو سەرۆکی ورجەكان. سەرۆک ناردی
 بە شوینی داو سۆراخی ھەوا ھەلکە ی لێکرد. مام ورج بەنازو فیزەو بۆی
 باسکرد و تێگەیاندا کە ئەو شوینە چ بەھەشتیکە بۆخۆی.
 منالە خۆشەویستەكان:

سەرۆک ناردی پیاوماقوول و ریش سپی ورجانی کۆکردنەو و کەوتنە پرس
 و را دەرپرین، بریاریاندا ھێرش بەرنە سەر ئەو بەھەشتەو داگیری بکەن.
 چونکە چەندان سالە مەیموون ئەو بەھەشتە دەخۆن. ئیتر نۆرە ی ئەوانە
 لەمەولا بیکەنە چایەری خۆیان. بۆ گوا یە خوا ھەر بە مەیموونانی داو؟
 ئە ی ورج مافی ژبان و خۆشگوزەرانان نییە؟

سوپای ورجان شەونخوونان کرد و شەو لە ناکاودا ھەلپانکوتایە سەر
 ولاتی مەیموونان و لەشکری مەیموونانان شکاند و ولاتەکانیان داگیر کرد،

مهیموون له خاکی خۆیاندا دهر کران پهراگه نده و پهرش و بلا بوون و که تنه هه نده ران. ورچی داگیرکەر که تنه ئاسوودهی و خوشییکه وه له خه ویشدا ههرگیز خه و نیان پێوه نه بینییوو، ئیتر تیرۆته سه ل بوون. هیزیان وه به رها ته وه و ملیان تا ده هات ئه ستور ده بوو.

مناله خو شه ویسته کان:

مهیموونی ئاواره ی دووره ولاتیش ژینیان لی تالکراو له و خا که وشک و گهرمه سی ره دا دۆزه خیان بو داخرابوو. پۆژ به پۆژ له روگه پ ده بوون و بی هیزی و بی زاری سوار ی ملیان ده بوو.. ههر ئه وه تا نووزه یان له به ردامابوو، پۆژیکیان دونیادیته و قسه زانه کان چوونه لای سه رکرده که یان و سکالای حال ی په شیوی خۆیان یان لاکردو گو تیان ئه گهر بیتو چاره سه ریه کی دهر دی خۆیان نه که ن ئه وای بیگومان تیکرا له ناو ده چن و کاریان ته وای ده بی. پیره مهیموونی به سال اچووی دانا نه ختی فکری کرده وه و ئه نجا رووی کرده پش سپیه کان و گو تی ئیه هه قتان به سه ر دانه بی، ته نیا چیتان لی داوا ده که م ئه نجامی بدن و هیچی تر. گو تیان: فه رموو ههر چی تو ئه مر ده که یت سه رمان له پیته و سه روک گو تی: ده باشه ئیم شه و سی چوار یکتان له گه لمد وهرن و مبه نه وه نیشتمانه داگیرکرا وه که مان و له وئ هه نده م لیده ن. هه تا له په لوپۆم ده یه خن، ئه و جا به جیم بیلن و بگه پینه وه بو ئیره. سی شه وی تر. به بی ترس هه مووتان بگه پینه وه نیشتمانی ئازاد کرا و به به هه شتی دیرین شاد و گوشاد ببه وه. له سه ر ئه وه پیککه و تن ههر ئه و شه وه یش به پیککه و تن. گه یشته سنووری دارستانه که ی پشوو یان و سه روک داوای لیکردن شلوکو تی بکه ن. به لām ئه وان روویان نه هات و ده ستیان نه چوو ئه و ناماقو و لیه بکه ن. پیره مهیموون گو تی: چیتان پیده لیم ههر ئه وه یه. ئه گهر دلسۆزی گه ل و نیشتمانی خۆتان ئه وه ده بی به قسه م بکه ن. که دیتیان چاریان نییه هه لسان به هه رسی چواریان سه روکی خۆیان یان و دارکاری کرد هیچ کیه کی ساخی نه ما و ئیجگاری

له په لوبۆكهوت. ئینجا به چاوی فرمیسكاوییهوه به هه نسکی گریانیهوه داوای بهخشین و دوعاخوازیان لیکرد و له یهزدان پارانهوه بیپاریزی سهریخا و لاشه ی نیوه گیانیان لهوئی جیهیلآو گه رانهوه ههوارگهی خۆیان.

جا مناله خۆشهویستهکان، بهیانیی لهگهڵ گزنگی خۆردا، که گیانله بهران لهخه و هۆشیاربوونهوه و جوولهیان تیکهوت و ههریه که بۆ لای بۆ لهوه پ و مژومۆر به و ناوه دا پهرش و بلبوونهوه، ورچکیان گوئی له نووزه نووز و ناله نال بوو، ههستی راگرت و سهرنجی دا، به رهو لای ناله ناله کهوه چوو، دی ئهوا پیره مهیموونیککی کۆنه سال له سهردهم لئی کهوتوووه له گیانه لادایه. لیوهی نزیک بۆوه و دواندی، مهیموون تکای لیکرد بیاته لای پاشای خۆیان و گوئی کهوا شتیکی گزنگی پییه تی. خه بهر گه یشتهوه سهرۆکی ورچهکان و ئه میش فه رمانی دا مهیموونه ی بۆ بهن، ورچ هاتن مهیموونیان هه لگرت و بردیانه دیوه خان، له بهردهم سهرۆکدا دایانه زهوی، سهرۆک داوای لیکردن ته نیایان به جی یلن، ورچ دیوه خانیان چۆل کرد، ئه نجا سهرۆک له پیره مهیموون هاته دهنگ و پرس: تو چ کارهیت و لی ره دا چی ده کهیت و، بۆ ئاوات به سهرهاتوووه؟ مهیموون به نووزه یکهوه گوئی: گه وره م منیش پاشای مهیموونانم، له سهر ئیوه وام به سهرهاتوووه ورچ پرسى: چۆن؟ مهیموون وتی: مهیموونه کان هاتنه لام و داوایان لیکردم په لاماری ئیوه به دین و ئه م ولاته ی له مه پ خۆمانتان لى بسه نینهوه.. منیش ئه ری م له گه ل نه دان و گوتم ورچیش برای ئیمه ن.. ئیمه ش چه ندان سال بوو ئه م ولاته مان ده خوارد، بام ئه وانیش چه ند سالی بیخۆن، چه ندی کردیان و کۆشایان پێگه م پینه دان و له گه لیاندا نه هاته رایى.. جا لی م هه لگه رانهوه و گومانیان کرد که من نۆکه ر و سیخوپی ئیوه بم. له بهر ئه وه له سهرۆکایه تیان یه خستم و هه ندیهان لی دام ههروه ختابوو بشمکوژن. ئه نجا میان هی نا هه تا سنووری ولاتی ئیوه رایانکیشام و لهوئی فریانیاندام و گوئیان: ماده م تو سیخو پ و پی او ی ورچه

داگیرکه ره کانی ده بئ بچیته وه لای ئاگا کانت و له ویدا بژیت، به و نیاز هیش که ئیوه بئگومان ده مکوژن و ده مخۆن، ئه مه به سه ره هاتی من. گه وره م ئه مه شتان پئ بئیم، گه وره م ئیستی هه رچی مه یموونی له دنیا دا هه ن کۆبوونه وه ته وه و یه کیان گرتو وه و له شکر یان کردو وه. خه ریکن له م زوانه دا به سه رتاند دابده ن، پیره ورچ نه ختی بیرى کردو وه ئه نجا باشه، جا به ئیمه ده وین؟ مه یموونی شل و کوتکرا و گوتی: سه ره ورم له بهر ئه وه که ژماره یان ئیجگار زۆره هه موو قسه یان یه که و پیلانه که شیان ئه وه یه که به شه و هه لی کوته سه رتان و پئگه تان نه ده ن به خو بکه ون و به رگری خو تان بکه ن.. بۆیه وابزانم ده رده ستان دین و په ریشانتان ده که ن. پیره هه ره س پرسى، باشه ئه ی چار چییه؟ مه یموونی زامدار وتی به پای من تاکه پئگا ئه وه یه که ئیوه ده س پئشخه ری بکه ن و به رله وانه وه به سه ریاندا بده ن و پیلانه که یان لی پووچه ل بکه نه وه ده نا کارت ان کرا وه و حیسابتان ته وا وه، مام ورچ ریش سپی و پیا و ماقوولانی کۆکردنه وه و حیکایه ته که ی بۆ گێرانه وه و داوا ی راویژی لیکردن. له پاش گفتوگۆ و رانی شاندان هه موو پر یاریان له سه ر ئه وه دا که ده ستپشخه ری بکه ن و په لاماری مه یموونه کان بده ن به رله وه ی ئه مان بینه سه ر یانه وه جا مام ورچ پرووی کرده مه یموون و گوتی: باشه ئیستی مه یموونه کان له کو ی دان؟ پیره مه یموون توژی داماو له پاشان گوتی گه وره م، ئه مان له شوینیکی نه ئیدا کۆبوونه ته وه و خه ریکی خو سازدان، جیگا که یان سه خت و په نه انه، ورچ گوتی ده باشه به پئشمانکه وه و پئنماییمان بکه. مه یموون گوتی: قوربان خو ت ده یزانی من که لکی رویشتم نه ما وه مام ورچ وتی: باشه هه ل ت ده گرین مه یموون وتی زۆر چاکه، به لام بۆ ئه وه ی کاره که مان ئاشکرا نه بئ و مه یموونه کان پیمان نه زانن، ده بئ هه ر به شه و برۆین و پوژانه ش خو ما بشارینه وه، مام ورچ گوتی چۆنت لابه شه وا ده که یین.

مناله خو شه ویسته کان: با درێژه ی پئنه ده یین که ئیواره دا هات گشت

ورچه‌كان گردبونه‌وه پیره مه‌یموونیان سواری پشتی ورچیکی مل قه‌وی کرد و بوه پێش‌ه‌ویان.

له‌شكر به‌دوايه‌وه به‌ره‌و وڵاتی مه‌یموونان به‌رێ كه‌وتن. ئه‌و شه‌وه تا به‌یانی پیره مه‌یموون به‌رێگایه‌کی سه‌ختی دژوار و هه‌راز و نشیو و هه‌له‌ت و په‌له‌تی دابردن كه‌ له‌وه پێش زینده‌وه‌ری پيادا نه‌پۆشیستبوو.

كه‌ پۆژه‌ه‌لات گه‌یشتنه شوێنێکی چۆلی گه‌رم و كه‌م ئاوه‌وه پیره مه‌یموون گوتی، ده‌بێ ئیم‌پرو تا ئیوارێ لێره‌دا خۆمان هه‌شار بده‌ین، ورچ هه‌مووی هیلاك و برسی و تینوو بوون ئه‌و پۆژه له‌وێ مۆل بوون بۆ ئیوارێ سه‌ره‌له‌نوێ كه‌وته‌وه‌ پێ و ملی هه‌ردوو هه‌لدێر و شاخی هه‌زار به‌هه‌زاری پێگرتنه‌وه، ورچ زۆر شه‌كت و ماندوبووون له‌ مه‌یموونیان پرسى: ئه‌وه‌چى بوو هه‌ر نه‌گه‌یشتین؟ هه‌ی مأل خراپ ئه‌وه بۆ كۆیمان ده‌به‌یت؟ ئه‌میش ده‌یگوت ئارامتان ببێ، ئارام چاكه‌ هێنده‌ی نه‌ماوه ئه‌ی نه‌مگوت شوێنه‌كه‌یان دوور و سه‌خته؟ به‌و جووره مه‌یموونی كۆنه‌سأل پێ گوركێی پێده‌کردن و كام شوین سه‌خت و ناله‌بار بوو به‌ویدا ده‌بردن. هه‌موویان وه‌رس بووبوون ژماره‌یه‌کی زۆریان له‌ رێگادا جێمان و ده‌ریان نه‌ده‌برد. چه‌ندانیان له‌برسانا كه‌وتن و ژماره‌یه‌کی زۆریشیان له‌به‌ر بێ ئاوی له‌ تینوتیان خنكان.. چه‌ندانیشیان له‌ شاخدا هه‌لدێران و راست بوونه‌ویان بۆ نه‌بوو سه‌رتان نه‌یه‌شیتم، له‌ پۆژی سییه‌مدا پیره مه‌یموونی دانا پاشماوه‌ی له‌شكری شه‌كه‌ت و وزه له‌به‌ر برپاوی ورچانی گه‌یاندده‌ ده‌شتێکی بیابانی گه‌رمه‌سێری هێشك و برینگ. نه‌ ته‌پایی تپادا بوو نه‌ ده‌نكه‌ خۆراكێك، هێشتا پۆژ پمبی به‌رز نه‌بوو بۆوه كه‌ ئه‌و ئاوه كووره‌ی هه‌مام ئاسای گه‌رم داها‌ت ته‌نیا تاكه‌سییه‌ریك له‌و ئاوه‌دا نه‌بوو خۆی تپادا مات بده‌ن. به‌رد و زیخ و خۆل وه‌ك ته‌نوور سوور داگه‌رابوون، پاشای ورچه‌كان زمانی دوو بست شوپ بپوه‌وه له‌ پیره مه‌یموونی پرسى: ئه‌وه كوا له‌شكری مه‌یموونان له‌ كۆیه؟ تۆ چیت به‌ ئیمه

کرد و بۆ کویت هیئاوین هه ی نه گبهت؟ ئهوا له شکره که ی منت له ناوبرد و ئه وه ی که ماوه ته وه یش تا ئیواره قهت یه کیکی به ساخی لی دهر باز نابیت؟ پیره مه یموون به شادومانییه وه دهستیکی به ده م و چاوی خۆیدا هیئا و شوکرانه ی خودای کرد و به پیکه نین و به قینه وه گوتی: ئه ی خاکتان به سه ر! گو ی بگره مام ورچی گه مژهل و بی می شک، ئیوه به زۆرداری ی و به ناهه ق و ولاتی ئیمه تان داگیرکرد، داد و مافتان پشیل کرد. ئیمه تان له نیشتمانی خۆماندا وه ده رناین و بی مآل په راگهنده ی ههنده رانتان کردین. منیش که سه روک و دلسۆزی هۆزه که ی خۆم بووم پریارمدا ههر تۆله تان لی بسپیمه وه. نیشتمانی خۆمان له ئیوه ی داگیرکه ر و زۆردار پاک بکه ینه وه، به لام ئیوه زۆرده ست و به هیز و ئیمه یش بیکه س و که م ده ست بووین، ده مزانی به شه ر و شوړ ده رقه تی ئیوه نه ده هاتین، ده بوو به هۆش و به ته کبیر به ئامانج بکه ین و ملتان پی که چ بکه ین و چۆکتان پی دابده ین، جا ئه م پلانهم دانا بۆ ئه و مه به سه ته پیروژه وه که به چاوی خۆتان دیتان چۆنم جیه جی کرد. ئیستاش هه تا ئیواری نه من نه که س له ئیوه له م گهرمه سیردها به گیان نامینی مه یموونه کانیش ههر ئیمشه و سه ربه ست و ئازاد به شادی ده گه رپنه وه هه وارگه ی باب و باپیران.. ئیوه ش ههرچیم لیده که ن بیکه ن و باکم نییه من بۆ ئه مه سه ری خۆم داناوه. به م جوړه مناله خۆشه ویسته کان سه روکی مه یموونه کان، سه ری خۆی له پیناوی سه رفرازی و سه ربه خۆی نیشتمان و ئازادی و کامه رانی گه له که یدا به خشی بۆ ئه م ئامانجه پیروژه له م ریگایه وه خۆی کرده قۆچی قوربانی.. مه یموونه کانیش که گه رانه وه خاکی ئازادکراویانه وه په یکه ریکی جوان و نایابیان بۆ سه رکرده مه زنه که یان دروستکرد له پاداشتی ئه و جواغه ردی و فیداکارییه وه هه تا مابوون ههر به ریز و نه وازشه وه یادیان ده کرده وه.

تییینی: ناوه روکی ئه م چیرۆکه م له شاعیری مه زن (کاک عه ونی) م بیستووه.

گورنە تەلە

لە فۆلكلورى كوردىمانەو

نووسەرى نوۆ ژمارە (۲۹) ئابى (۲۰۰۵)

مندالە خنجیلانە پوچ سووکەکان، دەمەوۆ لە خەرمانى بەپىزى فۆلكلۆرەو
هەرە دەولەمەندە کەمانەو هەقايەتتىكى خوۆش و بەتامتان بوۆ بگپرمەو.
رەنگبى هەندىکتان بپرسن داخو (فۆلكلۆر) چى بى! بەلئى فۆلكلۆر ئەو
سامانى لە بن نەهاتووەى کەلتوور و دابونەرىت و وێژەو هونەرەى کە
پیشنىامان بوۆ ئیمەيان جیهىشتووە و پشتاوپشت لەباب و باپىراغانەو بوۆمان
ماوەتەو و دەماودەم پیمان گەيشتووە. ئەو کەلەپوورەى کە مۆلكى تىکپراى گەل
و نەتەوێه و هېچ کەسئى بەتەنها خاوەنى نىيەو ناوى دانەر يان نووسەرىشى
هەرگىز نەبىستراو و نەزانراو.

جگەرگۆشە نازىزەکان، کاتى ئیمەيش وەکو ئىستای ئىوێ خۆشەويست

مندال بووین، باری ژیان و گوزهرامان تا بلئی جوداواز بوو، ئەوساکە ی زۆربە ی زۆری خانووە کائمان کۆن و چکۆلە و قورپنەبوون، عارده کە ی لەجیاتى کاشیى و شتایگەر و چیمەنتۆ گلێنە و خۆلەپووت بوو، بن میچ و سایدتەو سەربان لە دارى خۆمالی دروست کرابوون، قەندیلە و فانۆس، کارەبامان بوون. هاوینان لە جیاتى (تیرکۆندیشن و ئیرکولەر وپانک) بە باوەشیڤ خۆمان فیڤک دەکردهو و لەجیى (یەخچال و بەفرکەرە) شەربە و گۆزە و کووپەمان هەبوون و بۆ زستانیش ئاگردان و زۆپای دار و گەرمیان دەکردینەو. شەوچەریشمان هەر (میوژ و گویز و لەتکە هەرمى یا سیو و تووی وشک و هەنجیری خۆشکراو و قەسپ و خۆما) بوو. بۆ قەنەفە و سیسەم و دۆشەگی ئیسفەنج لباد و بەرەو مافوور رایەخمان بوون و دانیشتمان لە عەرد یا لەسەر سەکو دەبوو، خۆراکی سەرەکیمان (ساوەر و ماش و نیسکینە و نوک و کەشک و دۆینە و داندۆک) بوو، کەچی پلاو و برنج و قبوولی هەر (جەژن لەسەر جەژن) بوون، ماستاو و دۆ، بییسی و کۆکامان بوو. لە جیى (پادیو و تەلەفزیوون و ئەتاری و سەتەلایت) یش ئەوا لاوک و حەیران و بەیت و بەند و سەربورده و حەکایەتى خۆش خۆشمان بوون کە دەنگخۆش و بەیتبیژ و قسەزان و حەکایەتخووان کۆری مەجلیسی شەوانەیان پى گەرم دەکردن، یانەخۆ داپیران وەک لایەلایە منداڵانیان پێدەخەواندن! جا شەویکی ساردی زستانە بە رۆج ئاگردانە گەرمەکەو لە نیو شەڕ نوینەکەمدا لەسەر سەک لیى پاکشابووم و نەقەم لەخۆمەو بەریوو. هەموو هەست و هۆشم بەلای داپیرمەو بوو کە وەک پێشە ی هەموو شەویکی بە دەستیک و ردە وردە پشتمی دەخوراند و پەیتا پەیتاش حەقايەتى بۆ دەکردم، سەرتان نەیه شیڤم، نەنکم وەکو هەمیشە دەستی بە گیرانەوێ چیرۆکەکە ی کرد و گوتى: پۆلە گوێ بگرە:

”هەبوو، نەبوو چ لە خواى گەورە مەزنتەر نەبوو، کەس لە پیڤەمبەرى ئاخىر زەمان خۆشەویستەر نەبوو، کەسیش لە بەندە ی درۆزن پروورەشتەر نەبوو، پیرەمێردیک وەختى خۆى میواڤان دەبوو ئەم حەقايەتە ی بۆ کردین و گوتى:

ده گێرنه وه ده لێن له زمانیکى کۆندا، له داوینى شاخیکى بۆند و سه رکه شدا شاروچکه یه کى ئاوه دانى خنجیلانه هه بوو. چیا که زۆر به دارو بارو جهنگه لāن بوو، ئیوارانى هاوینه زوو سییه رى له شاروچکه که ده کرد و به شنه ی شه مایکى نه رم و سازگار شارو ده وره به ره که ی فی نک ده کرده وه، خه لکى شاره که تیکرپایان خزم و که سوکارى یه کترى بوون، ته با و پیکویه ک بوون، یه کتریان خو شده ویست و له هه ر شتیکدا یارمه تی یه کیانده دا. له خو شى و ناخو شیدا (له شین و شایى ده سه ته وایى) هاوبه ش و خه مخۆرى یه کبوون، هه ربۆیه هه موویان شاد و کامه ران گه له ک به به خته وه رى ده ژيان! ئه وه به رو بوومه ی له ناوچه که وه چنگیان ده که وت قه ناعه تیان پیده کرد و له هه چیان که م نه بوو، ده ستوده م پاک، دوور له رق و کینه و گومان و ته ماحى و دلپىسى، درۆ و دوورپۆى و ناپاکى و دوژمنایه تیان هه ر نه ده زانى، له به ر ئه وه نه یانده زانى خه م مالى له کوپیه و هه میشه وه ک برا ده ژيان. پۆله کانم، ئاسمانى و لاتمان له وه سه رده مانهدا له ئیستى شین و سافتر بوو، هه ردوچیا کان به لیرو چروپتر بوون. کشتیار و جووتیاره کان به گاسنى خو مایى وه رد و زه وییان ده کیلان، تراکتۆرى جووتکردمان (گو ی درێژ و هیستر و گاجووت) بوو، سه پان به داس و قه یناخ دره ویان ده کرد و به جه نه چر و گیره ده غلیان ده کو تایه وه و به شه نه ی داره کاودانیان لیک جو ی ده کرده وه و خه رمانیان سوور ده کردن. پۆشاکمان شالى و شه په ک و له باتى پالتوپه سه ته ک و کوره جه و فېرنجى و که په نه ک بوون و له برى قۆنده ره ش کلاش و یه مه نى سوور و کاره کى (کاله ک) سه ر به گو لینگه ی ئاوریشم له پى ده کران، براهه تی هاوسپیه تی، خزمایه تی و دو ستایه تی پر به هیز بوون و گیانى هه ره وه زى و زباره و ده سه ته وایى به سه ر هه رشتیکیترا دا زāl بوو، درۆ و فرتوفیل و قۆلپرىن و به درپه وشتى و ته ماکارى ی له ئارادا نه بوون. گه وه ره بچووکیان خو شده ویستن و گچکه پیزی گه ورانیان ده گرت و هه رگیز له قسه و راویژيانا ده رنه ده چوون. داراو هه بوو یارمه تی نه بووانیان ده دان. که شى زستانان ئه وه نده سه خت و ته پروتووشى ده بوو، هینده ی به فر تیده کرد هاتووچۆ

نەدەماو، کەس ئەم مأل و ئەوماڵی بۆ نەدەکرا مەگەر بەسەرباناندا بوايە، لەو کاتانەشدا خێزان لەبەر ئاگرداندا کۆریان دەبەستن و شەوانە تیکدەقرژان و باپیرە، یان داپیرە هەقايەت و سەربوردە ی خۆش و بەتام و پەر سوودیان دەگێرايەووە لەپاشانا هەموویان بەسەریەکەووە لەژێر لیفە شپەکەدا لێی پادەکشان! هەتا شەویکیان لەناکاودا بۆ یەکەمین جار تووشی کارەساتیکی سامناکی چاوەروان نەکراو هاتن کە لەناخەووە هەموو دانیشتوانانی شارەکە ی هەژاند و دپۆزەمە ی رەزاگرانی خەم و پەژارە بالی پەشی بەسەر دڵ و دەروونیانەووە بزە ی بەسەر لیوانەووە نەهیشت و ترووسکای پروناکی لەبیرو میتشکیاندا کۆژاندەووە. ئەووەبوو دەستە یەک لەمنداڵانی شار ئەو شەووە تا بەیانیی نەگەرانیووە بۆ مألەکانیان. هەندێ خەلکی شارکردیان و کۆشان هیچ سەروسۆراخیکیان بۆ نەکران و لە هیچ لایەکدا هەوآل و شوینەواریکیان لێیانەووە چنگ نەکەوتن. هەربۆیەش دایک و باوکان براو برازا و خوشک و خوارزاو مام و ماموژن و ئاموژا، خال و پلک و پوورزا، دەروجیرانان و گشت خەلکی شار خەمبار و دلتەنگ بوون، ماته می و پەژارە دایگرتبوون، ئەو شەووە خەو نەچوووە چاوانی هیچ کەسێکەووە و بەنائۆمییدی رۆژیان کردەووە. ئەمە با لێرەدا بووەستی. لەولاشەووە با بزانی ن منداڵەکان لە کوێ بوون و چیان لێقەومابوو! ئەو رۆژە منداڵە وردیلە دلخۆشەکان بەبێ پرس و ئاگایی دایابیانیووە لەنیوخۆیاندا راوتەگبیریان کردبوو، لێرەبوون بۆ چیلکە کۆکردنەووە بچنە جەنگەلەکە ی بناری چیاکە ی دەرەووە ی شارەووە. لەویدا دوای گەرانی و سوورانی و دارو چیلکە کۆکردنەووە شەکەت و ماندوو دەبن و شەویان بەسەردا دیت و پێیان لێ بزر دەبێ. هەرچەن دەکەن نازانن چ بکەن و بۆ کوێ بچن، ترسیکی زۆریان لێدەنیشیت. شپرزە دەبن و سەری دنیا یان لێ دیتەووە یەک. هەرە ساواکانیان دەس بەگریان دەکەن. ئەوانی تر سام و پەژارە دایاندەگری و لە ترسانا زمانیان دەشکی. هەرراشترەکان دان بەخۆیاندا دەگرن و دەکەونە راوتەگبیر! وەختی دەبینن لە دوورەووە ئاگریک دیارە و لەلایەکی

دیکه شهوه گوئیان له چه په چه پی سه گان ده بیټ. ئهوسا ده که ونه پاریژ و
یه کیکیان ده پرسیت، ده لئ "به تروسکه تروسکی ئاگر برۆین، یان به وه په وه پری
سه گ؟ زۆربه یان ده لئین "وه لا با به تروسکه ئاگر برۆین، ئاوه دانی تریشه"
هه موو ده لئین "باشه" و به ره و ئاگره که وه مل ده نین. هه ره و ده پۆن و هه ره و ده پۆن
و هه ره و ده پۆن هه تا له ئاگره که وه نزیک ده که ونه وه، که ته ماشا ده که ن چ بینن!
ده بینن پیره ژنه دیوی چوارمه شقی له بهر ئاگره که و لئ پی پالکه وتوو، مه مکی
راسته ی خستۆته سه ره شانی چه پی و مه مکی چه په ی هاویشتۆته سه ره شانی
راسته یه وه. ئه وه نده ناشیرین و په زاقورس و دزیو بوو وه ختابوو له خوشیا نا
بال بگری. له دلی خویدا وتی "ئه وا نیجیر به پیی خو ی بۆم هاتوو وه بۆ
خو راکی یه ک هه فته م گوشتی ته رونه رم و ناسک مسوگر بووه". گورجی هه ستا
به پیریانه وه چوو، به خیره اتنیکی گهرمی لیکردن. مندا له کان چه په سابوون، ترس
زمانی به ستبوون، نقه یان لئوه نه هات، چوون له بهر ئاگره که وه لئ دانیشتن.
هه ره یه که وه له دلی خویدا هه زار شتی به خه یالدا ده هاتن. به لام به هو ی شه که تی
و برسییه تی زۆره وه، که پیره دیو نانی ده رخواردان و جیی بۆ داخستن هه نده ی
نه برد پیلوو هه کانیان سست بوون و خه و بالی ئه فسووناوی خو ی به سه ریاندا
هه لکیشا و ئاگه یان له مه حموودی بی زه وال نه ما! به لام له ناویاندا کوپکی
ژیکه له و پیتۆل هه بوو په ی به نیاز و مه به سستی دله دیوه که بردبوو. ده یزانی
(ئه و ماسته بی موو نییه) بۆیه بریاریدا به هیه ج جوړیک نه خه ویټ و هه تا پۆژ
ده بیته وه هه ره ئیشکچی هاوه له کانی بیټ، کاتییک مندا له کان هه ست و چرپه یان
له بهر بر، پیره ژنه دیو مرخی لئ خوشکردن و بانگی کرد "هو مندا لینه، کئ
خه وتوو و کئ نه خه وتوو؟ به گورجی مناله ژیره وریاکه هاته وه رام و گو تی
"وه لا دایره گیان هه مووی نووستوون و به س (گوپنه ته له) نه بی نه نووستوه"
دیوه زۆر توپه بوو گو تی "گوپنه ته له، ئه ی تو بۆ ناخه ویت؟" ئه م وتی: "وه لا
دایکم فیری کردووم تا تیر تیر بریشکه نه خۆم ناخه وم" دیوه هه لسا چوو یه ک

کۆتک تۆ و شووتی و گۆله به پۆژهی برژاوی بۆ هینا. گۆرپه ته له دهنگ دهنگ و له سه ره خو ده یخوارد هه تا کاته که ی پێوه بکوژی و شه وه که به سه رببات، هه رکه ته واوی کرد خو ی ماتکرده وه و دێوه خه نی بوو، ئه وساکه به ئه سپایی و به چرپه گوتی ”مندالینه کئ خه وتوه، کئ نه خه وتوو؟“ هه مدیس گۆرپه ته له وه رامی دایه وه و گوتی: ”وه لا داپیره گیان، دایکم وای فیرکردووم و هه موو شه و تا به سه رهد و بیژینگ ئاووم بۆ نه هینئ خه وم لێناکه ویت!“ پیره دێو به ناچاریی و بیزاریی هه سه رهد و بیژینگ هه لگرت و به ره و کانیاوه که ی ئه و به رێ ملی نا. پری کردن له ئاو و به په له په ل گه رایه وه و وه لئ، که گه یشته وه ماله وه تنۆک چیه ئاویان تیدا نه ما بوو، چه ندان جاری تر به و شیوه یه چوو ه سه رکانی و گه رایه وه. ئه و جا به گۆرپه ته له ی گوت ”هه ی سه گه، ئاخیر چۆن ئاو به سه رهد و بیژینگ دیت؟ گۆرپه ته له یش له سه ره خو پێی گوت ”وه لا هه ی داپیره گیان، دایکم هه موو کونه کانی سه رهد و بیژینگه که ی به قور ده گرتن و پر له ئاو ده یه پێنانه وه، دێوه پتت لێدا به شه قی ده برد و هینده تووره ببوو نه یده زانی چ بکات، ناچار به قسه ی گۆرپه ته له گه رایه وه بۆ ره ش و سپی ده هات لێک جودا بکری نه وه. گۆرجی گۆرپه ته له به خو که وت و منداله کانی له خه وه هه لساندن و به په له پرووژی دارو چیلکه یان به سه ریه کدا که له که کرد. چی بزگور و پێخه ف هه بوون هه موویان پیدادان و خویان ئاماده کردو به فه رمانی گۆرپه ته له به پێچه وانیه ی رووکاری کانیاوه که وه به ماته مات و بئ خشه و چرپه، وه ک تیر به ره و شار بۆی ده رچوون. کاتیک به دره نگه وه ده له دێو به بیژینگه ئاوه وه هاته وه، هه ر له دوورا هاواری کرد ”منالینه کئ خه وتوو، کئ نه خه وتوو؟“ که هیه و رامیکی نه هاته به رگوئ له خو شیا نا شاگه شکه بوو، سه رهد و بیژنگی به ئاوه وه توپ تیه لدان، که رتکه چیا ئاسا خو ی پمانده سه ر گیشه ی دارو چیلکه که دا به خه یالی مناله نه رمونیانه کانه وه، قرچه قرچی دارو چیلکه ئه و ناوه ی پرکرد. وه ختا بوو هه موو په راسووه کانی تیک بشکین، ده ستی کرده ناله نال و بۆله بۆل و جنیودان،

زوو به فیله که یانی زانی و وه کو هار که وته گه ران و پشکین به شوینیاندا. له
حه ژمه تانا دهستی خووی دهشکانده وه و به کۆله مست له سهرو پۆته لاکێ خووی
دهدا و به نه عه رته ی ترسناک ئه و ناوه ی ده هه ژاندا!

منداله خۆشه و یسته کان له ولایشه وه دایک و باوک و خزم و کهسانی گورنه ته له
و هاوه له کانی هه ر له گه له گزنگی به یانه وه به هه له داوان له شار ده رچوبوون بۆ
سو راختی جگه رگۆشه کانیان و له نزیک دارستانه که وه له گه له منداله بزربووه کانیاندا
پیکتری شاد و گوشاد بوونه وه و شایه قهانی به هه قیان هینا و فرمی سکی شادی
له چاوانیان داباری. دوا ی ماچکردن و دل دانه وه و پازونیاز و گله و گازهنده یه کی زۆر،
پۆله مناله هه ته ره بووه کان به ئینیاندا بۆ هه تا هه تایێ جارێک تر هه له یه کی
دیکه ی ئاوه ها هه رگیز دووباره نه که نه وه و به بی پرس و راو ئاگاداری ی و
ره زامه ندیی دایک و باوکیانه وه بۆ هه چ لایه ک نه پۆن و دوورنه که ونه وه. ئه و جا
له سه رتاسه ری شاره که دا بوو به جه ژن و شادی و سه رجه م دانیشه تانه کان سه ر
له نوێ گه شانه وه و کردیان به شای و هه له په رکێی په شبه له ک. منیش ها ته وه و
کاله کم دپاو هیچم پینه بپا.

به لام ها ورپێ ئازیزه کانم، مناله خۆشه و یسته کان، لیتانی ناشارمه وه چی بی
له ئیوه نه ئینی بیت! بپروا بکه ن هیشتا دایره م دوا وشه کانی ته وا و نه کردبوون
که من خه ویکی قوول بردمیه وه و هه تا چیشه نگاوی پۆژی دواتر خه به رم
نه بووه و ئاگام له دنیا نه ما!

شانۆنامە

“دز بوو!”

کۆیه ۱۹۵۸/۶/۱۰

دزی ئاشکرایه، دهردیکی سامناکی ناهه مواریی کۆمه لایه تییه و دز له پله یه کی هه ره نزم و بێریزیایه له ناو گهل و ئه نجامیکی ره شی پر مهینه تی سووکی و چرووکی و حه یا چوون و دهر به ده ری باوه شی بۆ گرتۆته وه.. دزیش یه ک ره نگ نییه و زۆر چه شنی هه یه و دز له گه لی شیوه دا خۆی ئه نوێنی، ئه مه وی لێره دا وێنه ی جوۆره دزیک بگرین که خه ریکه وه ک ئه ژده ها ژه هری کوشنده ی له تیوانی گه نجه کا ئانا ئه پێژێ و ئه یه وی ت ته مه لی و پشت به ردان و برۆای به خو نه مان و سستی له هه ول و کۆشه شا کۆلدانیان فێرکا و تووشی چاره ره شی و دهر ده سه ری و خه فه ت و ره نجه رو یی مایه پووچی و دواړۆژیکی ته نگوتال و پر مه ترسییان بکات.

دزىيى لەخۆ كۆردن، دزىيى لەمامۆستا كۆردن، دزى لە قوتابخانە و زانىن و زانستى وتەقەلەي خەلک و كۆمەل كۆردن، ئا ئەم ھەموو كارە چەوتوو خوارە و ئەم تاوانە گەورە و بى فەرانەيە كە لە وشەي ”قۆپيە“ دا پىچراون! ”قۆپيە كۆردن“ پەشتىكى زۆر ناشيرىنە، خووي دز و درۆزن و بى مېشك و نابەكار و ترسنۆك و تەمەل و تەوەزەلانە، لام وايەھىچ جياوازيەكى ئەوتۆي نىيە لەگەل تاوانە ھەرە دلبەرەكانى كۆمەلەيەتى، تەنيا مەگەر ئەو نەبى كە خۆي سەرچاوەي زۆربەي ئەم گوناھ و تاوانانەيە و سەردەستەي ھەمووشيانە، بەتايەيتى بۆ كۆردەواري، چونكە ميللەتى كۆرد ئىمپروكە پىگەيەكى سەخت و دوور و پىر دىرك و دالى لە پىشە و بۆ پىرىنى و گەيشتن بە ئامانجە پىرۆزەكانى پىشتى بە ھەول و كۆششى لاوەكان بەستوو. چاوەنوارە كە پۆلەكانى قۆل و بازووي لى ھەلماين بە چەكى ھۆش و زانىن و خووي بەرز و ئازايەتى و چىست و چالاكى يىنە بەربارى خەبات، نەك خوو بەدەنە ”قۆپيە“ و پىگەي راستەقىنە ون كەن، ھەر لە يەكەم قوناخا بىەخن و دوژمنان بەگەل خوشكەن!

جا قۆپيە و قۆپيە كۆردن وەنەبى ھەر كارپىكى خراپ بكاتە سەر ئەم كەسەي پىي ھەلئەستى و بەس، بگرە پەگى گەل ئەھەژىنى و ژيانى كۆمەلەيەتى ئەلەزرىنى و ئەبىتە ھۆي دواكەوتن و نەخويندەواري و ھەژاري و پۆژي پووناكى راستى بە تەمىكى پەش و تاريك ئەپۆشى!

”په رده ئه کریته وه“

کات (شهوی تاقیکردنه وهی دواپی سأل)

شوین: (له ژووریک خنجلانهی به ئه له تریک پرووناکا) چالاک له سه ر
میژیکا دانیشتووه، چهند په راوی و کاغه ز و پیئووس و نامیلکه ی له به رده مایه
له ناکاو گوپی له دهنگی ده رگا ئه بی و ئه چیته ده ره وه، ده رگا ئه کاته وه و
شیرکو یه ته ژووره وه).

شیرکو:

شه و باش چالاک.

چالاک:

شهوت خۆشتر، فهرموو ژووره وه، به خوا باش بوو هاتی شیرکو،
ده میکه چاوه نوارتم، به لکه ئهم شهو خۆمان ئاماده و پر چه ک
ئه که یین بو به یانی. (ئه چنه ژووره وه، به رامبه ر یه ک دائه نیشن).

شیرکو:

(چاوئیک به سه ر میزه کا ئه گیرئ) وا دیاره چالاک پشتی
(شکسپیرت) شکاندوو.

چالاک (به پیکه نینه وه):

به خوا ئه گهر من پشتی شکسپیرم شکاندبئ، (لويس پاستوریش)
وهک پالنه وان چوار میخه ی کیشاوم، له ولا می شکم ده ناختم
له ملا ده رئه په ریئت، نازانم چی بکه م؟

شیرکو:

های له برات نه که وئ! چۆن وا ئه بی! لويس پاستور داریکی
ههنده به رز نییه ده ست نه یگاتئ!

چالاک:

کاکه گیان ناخر تیی ناگه م چۆن ئهم کتیبه یان بو داناوی،

بوچ ئېمە زوبانى ئىنگلىزى ئەخوينىن يا كىميا و فیزیا و
پزىشكى ئاژەل؟

شېركۆ:

باشە ئەى مامۇستا ھەمووى بۆنەكردىنە ئاو و دۆ و تېى
گەياندىن؟

چالاک:

(بە فېزەوہ) برا، ئاخىر من لە کوئى و (کرىستەلايزىشن و فارمن
تېشن و سپۆنتىنەس جېنەرىشن) لە کوئى؟

شېركۆ:

ئەى گوايە بە تەماى چىت؟

چالاک (بەپېكەننەوہ):

ھەرۈەك جارەن، پارچە پىسۈولەى بچووك و نووسىنىكى ورد و
(قۆپىيە بۆر!).

شېركۆ:

قسە قسەى لى ئەيىتەوہ، داخوا ئىمپرو لە دەرسى عارەبىدا
چۆن بوويت؟

چالاک:

چۆن بووبىم! وەلامى پرسىارىكم لەسەر قۆپىيەكە نەخش کرد،
يەكى تىرىش لەولاولەملا، نەختىكىش خۆم ئەمزانى، ئىتر
پەنجايىيەكم مسۆگەر کردووە.

شېركۆ (بەپەرۆشەوہ):

ھاوپرىى خۆشەويست، وەرە مەردى خواى بە ئاموژگارى برات
كە واز لەم بەدكارىيە بېنە، چاوت لەو پىشە پىسە نەبىت،
بخوینە باشترە.

چالاک:

(به تهوسه وه) ئه نجا من ئه و مېشك و هو شه ی تو له كوئ
يېنم تا به راستی بخوینم!

شیرکو:

بوچ، گوايا تو مېشكت نيه! ئه ی ئه و كه لله زله كای تيايه؟
نه به خوا، ئه م وشانه هيچيان راست نينه، تو ئه گهر يېت و
له جياتی ئه م هه موو ورد نوسينه وه و نه خش و كون و قوژبن
پرکردنه وه، كاتی خوئ به خویندنه وه و ئه زبه ركردن رابویری،
يېگومان زور سوود ئه بينی و له ماوه يه كا ئه توانی بی ترس
بچيته هه ر تاقیکردنه وه يه ك و له هه ر فه رمانیكا سه ركه ويت،
خو ئه گهر هه ميشه چاو له راستی بپوشي و خوئ نه زان
كه يت له ئه نجا ما هه رده م مايه پووچ و په شيما ن ئه بيت.

چالاک:

شیرکو وا به م رېگه سانايه گه يشتمه پۆلی پېنجه م، كه سی
نه مرئ هه نده نه ماوه، ئه م پله يه ش ئه برين و پرگاريما ن
ئه بيت.

شیرکو (به داماو ييه كه وه):

كه سی كاکی ئاخه مه ترسی گه وره ئه مړويه، پۆلی پېنجه م
شتیكي كه م نيه، قوئاخیکي سه خت و گرنگه، دوو پيانه،
چاره نووسی ژيانی قوتابيه و دواړوژي دیاری ئه كات، پيوسته به
هه موو هيژ و تواناوه پاريزگاری بكهين، نه رخی بزاین و به
فېرۆ له دهستی نه دهين، جا ئاشكرايه (قوپيه كردن) هه موو
وه ختيك مه ترسی لی ئه كری وپره له سه ر ئیشه و تهنگ و
چه له مه، مه ردوم ئه خاته دله كوته و ته له زگه و ته گه ره وه، كه

گیراش، ئەوا پەنج و پارە و تەمەنی سالتیک بوو بە کا و درایە دەم باوە!

چالاک (لە مەراقان ھەلئەسی و سەر لە پەنجەرە ئەباتە دەرەو و بانگی خوشکی ئەکات) کەژال، کەژال! (لە خوارەو دەنگیکی ناسک وەلام ئەداتەو).

کەژال:

بەلێ کاکە گیان، چی ئەفەرموویت؟

چالاک:

خوشکم ئەگەر چایەو قاوہ ئامادەییە بۆمان بێنە سەرەو.

کەژال (بەزوبانیکی نەرم و شەینەو):

بەلێ کاکە، وا بۆتانی تۆ ئەکەم.

(چالاک ئەگەر پێتەو ھێبە کە ی خۆی و پرووبە پرووی شیرکۆ دانەنیشی).

شیرکۆ:

کاک چالاک لەخۆت مەگۆرە و مەخلەتێ، گریمان ھەرگیز قۆپەت لەدەست نەگیرا و تا سەر بەم پێگە چەوتەیا چوویت و دوایین خۆیندنا ھێنا، ئەنجام ئەبیت بە چی؟ با بلیین پارێزەر! وای خاک بەسەر ئەم لێ قەوماوہ مالۆیرانە ی تۆ لە دادگای پشتیوانی ئەکەیت! گومانم نییە، ئەگەر خۆشی بی تاوان بێت، تۆ بە قسە خواروخیچ و پارێزگارییە نەزانانە کەت گوناحبار و دووچار ی کۆسپ و سزا و بەندیخانەشی ئەکەیت!

چالاک (بەکزییەو):

خۆم ناکەم بە پارێزەر.

شیرکۆ (گۆیی ناداتی):

یا ئەبیت بە ئەندازیار، خۆ ھەر پرد و پێگا و بانو خانوویەکی

تۆ سه ره رشتی بکهیت، ئه بی پيش ته و او بوونی دوعای بو
بخوینی.

چالاک (به بۆله بۆل):

من له کوئ و ئه ندازیاری له کوئ؟

شیرکۆ (سه رنجی قسه کانی چالاک نادات):

یان به پزیشکی ده رئه چیت؟ وهی داد و بیداد له چنگ ئه و
ده رمان نووسین و تیمارکردنه ی پپی هه لئه ستیت، خو له
هه مووی ساناتر، ئه گهر ره ش به ختیک ده ردی ریخۆله کویره ی
بوو، ئه و راسته وخۆ ده رمانی سک چوونی پی ئه کپی و
پاسپۆرتی چوونه گۆرستانی ئه ده یته ده ست!

چالاک (په ست ئه بی):

شیرکۆ واز له م فیشاله بیته، که ی قه پالی وا زلم وه شاندوو؟

شیرکۆ: (دریژه به وتاره که ی ئه دا):

یا له ریگایه کی کورت و ساناوه چنگ له هه موو چه نگیک گیر
ئه که ویت و ئه چیته قوتا بخانه یه ک بو منال فیرکردن، وای قورم
به سه ر، تو خوا ئه گهر پیم نه لیت بزانه م چیت نیازه فیریان
که یت وچۆن و چه ند؟ یا ئه گهر خوا کردی قوتا بییه کی ژیر و
بلیمه ت پرسیاریکی کرد و خویشته وه لاله که یت نه زانی، چی
ئه که یت و چۆن دا بیینی ئه که یت؟ یا شتیکی هه له و خواری
له میشکا ده ئاخنی، یا سوور هه لئه گهر پی و ئه له رزیت و دل پر
ئه بیت و ئه وه ی به سه رو گوێلاکی ئه م به سه زمانه ی که هه موو
تاوانه که ی ئه وه یه به دل ئه یه و پی راستی فیر بیت؟ (خورپه له
ده رگاوه یه ت، که ژال دوو پیاله چا ئه هیئتته ژووره وه و له سه ر
میژه کا له به رده میانی دا ئه نن و روو ئه کاته شیرکۆ ئیواره باش

کاک شیرکۆ.

شیرکۆ:

ئىواره باش، خوشکه به ریزه کهم، چۆنیت که ژال خان، چاکی شوکر؟

که ژال:

سو پاسی ههستی برایه تیت ئە کهم کاک شیرکۆ، داخوا چۆن له کاکم ئە گهیت و چی لى پائەبینى؟
شیرکۆ (به خەندەیه کی کزه وه پروو ئە کاته چالاک):
ئومید ئە کهم به دلى خۆمان بى و سه رکه ویت.

که ژال:

خوا خوشت کا و له زارت بنوورپ شیرکۆ گيان، تکایه ئاگاداری بکه ن و دلنایم که به هیممه تی برایه تیتان بگاته ئاوات (ئه چیته ده ره وه). (شیرکۆ و چالاک چا ئە خۆنه وه و ماوه یه کی کورت بیده نگ ئە بن. دواى شیرکۆ ئەم کربوونه ئە پچرپینى و ئە لى).

شیرکۆ:

بام چالاک گيان ئە نجا نه ختیک (لويس پاستور) بخوینینه وه.

چالاک (به شه رمه وه):

به خوا برا تازه خویندنه وه بۆ من هیچ به هیچ ناکات، تۆ واز له من بینه و کاتى خۆت به هۆى منه وه مه کوژوه، لهم رایه م هه ر یه که مان به فرمانى خۆیه وه، تۆ به خویندنه وه و تێگه یشن، منیش به نه خشه که مه وه خه ریک بین، ئە گه ر تائىسته پشتم تى کردبى و په نام به قۆپیه بووبى، ئە وا به م دره نگ وه ختیه ش چارم ناکرى و له م ده قه ده رناچم.
(شیرکۆ، ناچار کړ ئە بى و ده ست ئە کاته خویندنه وه، چالاک به ورد

نووسینه وه دزیی خه ریک ئه بیّت، تا کات درهنگ ئه بی و خه و سه ریان تی
 ئه کات.)

شیرکۆ (سه ریکی کاتژمیر ئه کا):

ئای برا خو و شه و شر بوو، زۆرم خه ویه ت، چالاک گیان
 ئه گه ر پئی هه بی ئه مه وئی برۆم.
 چالاک (ماندوو بوون و بیه یزی له ده نگیا ده رئه که وئی):
 فهرموو، فهرموو گیانه که م شه و باش.
 (تا به رده رگا له گه لی ئه چپت و به رپئی ئه کا).

چالاک:

ئومید ئه که م خه ویکی خوش بکه یت و خه ونی خاس بدینیت.

شیرکۆ:

منیش ئه خوازم له و مه ترسی و رێگه چه وته ده رباز بیت و
 به یانی له تاقیکردنه وه دا سه رکه ویت.
 (چالاک ده رگا دائه خا و ئه چپته وه ژووری، پاش ماوه یه کی که م خه و
 ئه یباته وه و ئه که وپته پر خه پر خه وه).

(په رده).

پەردەى دووهم

بۆ بەيانى لى ھۆلى تاقىكردنە ۋەدا ھەر قوتابىيەك لى شوينى خۆى
 دانيشتوۋە. مامۇستا ھەلسۆرپنە رانى تاقىكردنە ۋە پەرى پرسیارە كانىان بەسەرا
 بەش ئەكەن و لى جىگەى خۆيان بى دەنگ ئەۋەستى.
 (قوتابىيە كان ھەر يەكە و بە گویرەى توانا و بىريان ئەكەنە خويندە ۋە
 و نووسىنى ۋەلامە كانىان، شىركۆ پرسیارە كانى بەلاۋە سانايە و پرووى گەش و
 دلخۆشكەر ھەر تاۋە نا تاۋىك سەيرىكى چالاک ئەكا و لەمەراقا پەست
 ئەبى كە ئەبىنى چالاک دۆش داماوە و تىك تىك ئارەقەى ترس و شەرم و
 ناچارى دەئەكا).

(دواى ماۋەيەكى كەم دەنگى مامۇستايەك ئەبىستى).

مامۇستا (بەھىۋاشى):

چالاک سەيرى ئەۋلاۋ ئەملا مەكە!

چالاک پرو ئەكەتە پىشەۋە و دەست ھەئەپرى:

مامۇستا.. مامۇستا.. مامۇستا!

مامۇستا (بەساردىي):

چىت ئەۋىت؟

چالاک (سوور ھەئەگەپرى):

مامۇستا..

(مامۇستا ئەگاتە لاي، چالاک دەنگى نزم ئەكەتەۋە).

مامۇستا ئەم وشەيە ماناي چىيە؟

مامۇستا (بەتەۋسەۋە):

پرسیارکردن نىيە و منىش ئىنگىلىزى باش نازانم!

(مامۇستا ئەگەپىتەۋە جىگەى خۆى، ھەندەى پىناچى دەنگى مامۇستايەكى

تريەت، بە توندى ئەقىزىنى).

مامۆستای دووهم:

چالاک! ئیتر به سیه تی، ئەمه دوا جارە، چیتەر پەلە ی قۆپیه و دزی
 بکەیت، خۆتی تیا ئە چیت. هەل سە، هەل سە، بچۆرە سەر ئە و
 تەختە دوور و بەولایه وه و بە تەنیا دانیشه.
 (چالاک بە دلشکاو ی ئەگوازیتە وه).
 (هۆل کش و مات و بێ چرپە یه. لەناکاو دەنگیک ی سامناک وه ک هه وه ره
 تری شقه ئە گرمین ی و شوینە که ئە هه ژین ی:
 مامۆستای سییم (بە هه موو هیژ و توانایه وه):
 چالاک، هیچ نە بزویت، ئا بێنە ئەم پارچە پسووله یه م بدیه و
 و پینووسه که ت دان ی و بچۆ دەر وه.
 چالاک (هه موو لەشی ئە له رزی):
 بۆچ مامۆستا، چیم کردو وه؟
 مامۆستا (بە تورە ییه وه):
 پیت ئە لیم قۆپیه که ت بێنە و برۆ!
 (مامۆستا کانی تر لە سه ریا کۆ ئە بنه وه و پەشیوی پەیدا ئە بێ).
 چالاک (بە شه رمه زاریه وه):
 مامۆستا کان، ئە مجارە ش بمبه خشن.
 سه روکی هۆلە که (بە دلته نگیه وه)
 کوپم، تازه کار لە کار ترازا! دزیه که ت ئاشکرا بوو، چوار پینج جار
 مامۆستا کانت ئاگاداریان کردی و لیت بوردن، چەند جاریش
 ئامۆژگاریان کردی و گویت نە دان ی.
 (دە فته ری چالاک ئە ستین ی و بە رە نگیکی سوور نیشانه یه کی راست و
 چه پی له سه ر ئە کا و له ژیریا به تیپی زل زل ئە نووسی: (قۆپیه و دزی)
 و پسووله که شی به ده رزیه وه پیوه قایم ئە کات، خۆشی له گەل مامۆستا که

ناویان لەسەر مۆر ئەکەن. چالاک بە کۆلی گریان و فرمیسکی قەتیس ماو، چاویکی خویناوی پر قین و مەینەتی بە مامۆستا و قوتابی و هۆلەکەدا ئەگێرێ و بەزۆرداری خوێ ئەکیشیتە دەرەو. ئەم خەلکە هەمووی سام ئەیانگرێ و بە پەرۆشی دەستیان لەنووسین پەق ئەبێت، تا دەنگی شاقاوی چالاک لە هەنگاوه نارێکە شیواوه کانی نامینێ و خویشی لە چاویان ون ئەبێت. تەنانەت شیرکۆش کە ئەم ئەنجامە چالاکێ هەمیشە لەبەرچاوبوو، زۆر پەرۆش و پەشوکاوه، نازانی چی بکا و چی بلی، لە پاستیا تا ماوێهکی ئەتاسێ و ناتوانێ هیچ وشەیهک دەربرێ. ئەنجا پروو ئەکاتە سەرۆکی مامۆستایان و بە خەم و داخهوه لێی ئەپرسی).

شیرکۆ:

توخوا مامۆستا ئەبێ ئەنجامی ئەم کارەساتە بو چالاک چی بێت؟

سەرۆکی مامۆستاگان (بەدل پراویی)

ئەنجامی کورم، ئەنجامی پەنجەرپۆیی و لەدەسچوونی پەنج و تەمەنی سالیکی دوور و درێژە.

(شیرکۆ لە داخان ناتوانێ چیتز بنووسێ، هەلئەستێ و بەدلتهنگی دەفتەرەکە ئەداتە دەست مامۆستا و بە کزیی هۆلەکە جێ ئەهیلێ).

(پەردە).

(په رده ی سیهه م)

به شی یه که م له دوا ی مانگیک

کات: پاش نیوه پۆیه

شوین: ناو باخچه ی مالی ئاهه نگه

”دهسته یه که له ئافره تان به جلوه برگ و خشلی هه مه جووری کوردی
پازانه ته وه، خه نده و پیکه نینی له ده میانا ون نابیی، کامه رانی و شادمانی
له پروویانه وه ئه دره وشیتته وه، به بۆنه ی سه رکه وتن و به یه که م ده رچوونی
ئاهه نگه وه، ئاهه نگیکی نایابی خنجیلانه ی خو مالی ئه گیرن. له سه ر ئاوازی..
”نه شمیل کچه کورد یاری وه فادار.. چاوکال خوین شیرین، ناسک و
نازدار“. چۆپی شیخانی ئه که ن، ئاهه نگ به پروویه کی گه ش و پاکه وه به ناویانا
دی و ئه چیی و خزمه تیان ئه کا. له کو تاییی چۆپیه که دا دائه نیشنه وه و چایه و
میوه ئه خوون و ئه که ونه گفتوگو و پیکه نین.“.

په رژین (یه کئی له دهسته خوشکانی ئاهه نگ):

تۆ خوا ئاهه نگ گیان ئه ی بۆ ئاوازتان بانگ نه کردووه؟

ئاهه نگ: (تۆزی گرژ ئه بی)

به خوا په رژین خان، بانگم کرد و سئ جاریشم به شوینا
ناردووه. به لام چی بکه م نه هات و به شدارمان نه بوو.

په رژین: (له سه رخووه)

چی بکه یین؟ سووچی خو ی بوو. ئه مه یه ئه نجامی دزی و
(قۆپیه) کردن. چه ند جارمان پی ئه وت به تاییه تی تۆ چه ند
که رت ئامۆژگاریت ئه کرد و ئه م ئه نجامه په شه یه ت ئه هیئایه
به رچاوی، که چی به گوئی نه کردین و وازی له و په وشته به ده
هه ر نه هیئا!

ئاهه نگ: (به کزی)

ئەمەش لەچارەرەشی و بەختی کەچی خۆی و خیزانە لى
قەوماوە کە یەتسى.

پەرژىن: (نەختى ئەبوزىتەوہ).

ئىتر ئەوہى چوو چوو، با لەسەرچووانا نەچىن، تازە داد نادات!
پىي ناوى ئەمەندەش خۆمانى پىوہ خەرىک کەىن و ھەندەى
خەمى لى بخۆىن، ئىمسال ئەوا رۆىشت، ئومىد ئەکەىن بۆ
سالى داھاتوو پەندى لى وەربرى و نەچىتە سەر ئەو رى و
شوینە زىانبەخشەوہ. ھەلسە.

(پروو ئەکاتە دەستەى کىژان).

ھەلسن دەى خوشکان، با شایىہ کى سى پىيەش دابەستىن.
”ھەموو دەستى يەک ئەگرن و لەسەر ئاوازی تايبەتى ھەلپەرکى ئەکەن“.

(پەردە).

بەشى دووھم

ھەمان كاتە

شوپن: لە مالى ئاواز

”ئاواز بى دەنگ دانىشتوو، خەم و پەژارە لە پرويا ئاشكرا ديارە، لە نزيكەو دەيىكى خەريكى دورمانە، لە ناكاو گەلاويزى دەستە خوشكى ديتە ژوورەو و دەست ئەكا بە قسان“

گەلاويز: (پرو ئەكاتە ئاواز)

ئاواز، تۆ بۆ نەچوويتە سەر ئاھەنگەكەي ”ئاھەنگ“ى

دەستەخوشكت؟ ئيمرۆ سى جار ناردى بەشوئيتەو؟

ئاواز (بە توورەيەكەو):

ئەوجا تۆ چيت پيدايە؟ ئاھەنگ سەرکەوتوو و لەخوشيدايە،

من بۆچى بچم؟

گەلاويز:

ئاخر ئاوا جوان بوو كە تۆيش بچيت و لەخوشيهكەيانا

بەشدار بيت.

ئاواز: (بە پەنگىكى زەردەو)

خوشكم بەخوا بەدل لە ئاھەنگەكەيا بەشدارم، بەلام ئەوھى

پاستى بى، پروم نەبوو بچم.

دایكى ئاواز: (بە تەوسەو):

ئەنجا خاتوون جەنابت كەي پروت ئەمەندە تەنك بوو؟ كەي

وا شەرمن بوويت؟

ئاواز: (لەبەرخۆيەو)

دەي، دەي، ئەتۆش.

دایكى ئاواز: (بەلاساگردنەو)

ئەدى، دەى.. دەى تۆش! راست ئەكەى! ئەدى ئەگەر ئەمەندە
 پروت قايم ئەئەبوو، تۆيش بەگوئى ئاھەنگت ئەكرد و ئەتخوئند
 و وەك ئەو دەرئەچوویت و ئیمەش ئەحەساینەوہ..! بەلام كچم،
 پرووى چى و شەرمى چى؟ چى پەكت پىكەوتووه! ئاخىر ئەمەيش
 ناوچەوان رەشى خۆمانە.. دەنا خۆ تۆ پىش لەو خەلكە كەمتر
 نى.

ئاواز هېچ وشەى بۆ نايە و ھەنسكى گريان گەرووى ئەگرى و سەرى
 لەبەرخۆ ئەنى و بە ھەردوو دەست چاوەكانى دائەپۆشى. بەلام ھەر چەندى
 ئەكا خۆى بۆ ناگىرئىت و ناچار ئەداتە پرمەى گرینەوہ. دايكى گەلاوئىژ، بە
 دلتەنگى سەيرى ئەكەن و بى دەنگ ئەبن و لە پاشانا خەرىكى دلدانەوہى
 ئەبن.. وردە وردە پەردەكە دائەدرئەوہ.

شیت

ههولێر، ۱۹۵۶/۱۲/۲۰

سه ره تا

له م سه ده ی بیسته ما، له م کاته که ئاده میزاد توانی هیزی ئه تۆم بدۆزیته وه
و به ئاره زووی خوۆی بۆ بوژانه وه و کامه رانی یا بۆ وێران کردن و له ناو بردنی
مرۆفایه تی به کاری بێنی، له م ده ورانه که میله تانی گیتی بۆ پێشه وه ههنگاو
ئه به ن و بهرگی ته مبه لێ و نه زانی و نه خوینده واری کۆن ئه دپن، له م زه مانه که
به شی زۆری گه لانی دنیا وازیان له درۆ و ده له سه و فرت و فیل و بیرو باوه پری
کۆنه په رستی هیناوه، زۆر به په رۆشی ئه لیم له م وه خته ناسک و ته له زگه یه
نه ته وه ی ئیمه له خه وی هه زار ساله ی پرخه ئه کات، به شی زۆری میله تی
کورد له گێژاوی نه خوینده واری و هه ژاری و نه خوشیا خنکاوه، باوه پری به درۆی

بېجى و گەلى شتى سەير و چەوتى تر ھەيە، تازە ئەيانەوئى نەخۆشى بە نووشتە و كشتەك و ودعا چاك بېتەو، دلىيانە كە جنووكەو شەيتان ھەيە و شىخ ئەتوانى گفتوگويان لەگەلدا بكات و شىت لە چەنگيان درىنى. زۆر تەمبەلى پىچك ئەستوورى گەلورى مل كۆلەگە ھەن لە دز و درۆزن، بەولاولە چىتر نىيە، كە نەختىك (كەسك) ئەكەنە سەر، دارى جامبازى ئەگرە دەست، پىشى پان و پەرچەمى پەر لە ئەسپى، بەرئەدەنەو بەناوى شىخ و ھىممەتى شىخ و جاخى شىخ خەلكى نەزانى بەستەزمان تەفرە ئەدەن و پارە و پوليان لى بەرئەدەنەو، نووشتەيان بۆ ئەكەن و لەناوشار و دىيەكانا ئەگەرپىن گەلى كەسى بى تاوان بە خۆپايى لە ژىر زەبرى دار ئەكوژن، گۆيا شىتن بە لىدان ناوان ئەلەن، ئەمانە شىخ نىنە! نەخىر شىخەكان لەمانە دوورن، شىخى بەپراستى دوژمنى ئەم تەرەزە كەسانەيە. شىخى پراستەقەين لەمانە ھەك گورگ لە خويىنى يوسف بى خەتايە. ئەمانە سەگى ھارن، مارى ژەھردارن، كرمى گەلى نەخۆشى كۆمەلەتەيمانن. پىويستە بە ھەموو توانايەكى بەرھەلستى و بەرھەركانى بكرىن.

شىت

بۆ شانۆ نووسراو

”ئازاد و پووشۆ كۆرى مام عەولان، برا گەورە، ئازاد، گەنجىكى شوخ و شەنگ، زانا، ئازا، رەوشت باش، چوارشانەى تىك چەقيووە، پووشۆ تازە لە بەھارى ژىنا نەونەمام منالەكى لاوچاك، ئىسك سووك، مەند و قسەخۆشە، تەنيا لە تەمەنى ھەشت سالىا تووشى نەخۆشەك بوو.

مام عەولای باوكيان پياوێكى ھەژارى دەستكورتى، نەخوێندەوارى دیندارە، ھەمىنى خێزانى ئافرەتێكى داوێن پاکی بە ھەيا و نامووسە، مێشكى پەرە لە برپاى بەجنوكە و شەيتان و گياندارى نەبىنراو كە ئەتوانن دەست لە كارى ئادەمیزادا بەدن.

په رده ی یه کهم

به شی یه کهم

شوین: ژووریککی تهنگی شیدار له خانوویه کی کونا

کات: دوا ی نیوه شه و

”هه مین خهوی له چاوا شکاوه تهوه و به شپرزهی له پووشو هه لئووترکاوه و دلۆپی گهرمی فرمیسکی له سه ر کولمه کانا وه ستاوه، پووشو له ناو جیگه یا ماتو و بئ هه سته، چرایه کی کزی دووکه لاون. نیشانه یه که ژووره که زور تاریک نییه! مام عه ولّا و ئازاد له م به ره وه به جلوجۆر خویان پیچاوه و پرخه پرخی خهویانه.“

هه مین ”به گریانه وه“:

ئوڤ! خوییه به خراپه ی خۆمان له گه ل نه کهیت، به ره حمی خۆت هه مانه خشیت.

مام عه ولّا پائه چه نئ و سه یری هه مین ئه کا،

ها ئافره ت! چیه ما دیسانه وه ده ست پان کردۆته وه و له یه زدان ئه پارێتته وه؟

هه مین ”به تووندی“

بوچ ئه ی گوايه هانا بو کئ به رم؟ له م زیاتر که س هه یه شایانی په رستن بێت؟

مام عه ولّا ”تۆزئ گرژ ئه بێت“:

خوا نه خواسته (حورمئ) مه به سم ئه م باسه نییه، به لئ، بێگومان هه ریه ک په روه رده گار هه یه که ئه بئ هه موو زیندوو و مردوو کړنۆشی بو بکه ن، و چاوه نواری خێر و به خشین بن. هه ر له مار و مێروو، دار و به رد، ده عبا و درنده و جانه وه ر تا ئاده میزاد هه موو یه ک کردگاریان هه یه و به س! ته نیا نزانم

بۆچ بەم نیوہشەوہ درەنگە و بئى وەختە نووکە نووک ئەکەیت
 ئەشکى چاۋ ئەبارىنى؟
 ھەمىن "بەسۆزى گریانەوہ"
 ئاخ! پیاوہ کە پووشۆ زۆر نەخۆشە.
 مام عەولّا بە "شیاۋى":
 چى؟ چى؟ نەخۆشە؟ وانا توشى دەردە کە بووہتەوہ؟
 ھەمىن "ھەناسەيەکى سارد لە دەروونیا يەتەدەر"
 ئا.. ئا ئى ھم.. اھوو ھووھو (قسەى بۆناکرى).
 مام عەولّا "بە کزى":

ئافرەت نەختى لەسەرخۆبە، ھەرچى خوا بىکا ھەر ئەو باشە،
 مەگرىہ با تووشى ناشکورى نەبين، ھەلسە دوعاى خىرى بۆ
 بکە لەمە باشترە، با خواوہندى گەورە (غەزەمان) لى نەگرى.
 ھەمىن "ھەندى کر ئەبىت" باوکى پووشۆ لە مام عەولّا نزىک ئەبىتەوہ
 بۆچ ئازاد لەخەوا راست ناکەيتەوہو بە شوين شىخ کاکەيا
 بنىرىت؟ زوو کە مەردى خوابە کورە پووشۆ زۆر پەرىشانە؟
 مام عەولّا بىر ئەکاتەوہ:

ئاخىر ئافرەت بەم دەمو دەستە شىخ کاکە بۆ خاترى جەنايمان
 خۆى لە خەوى شىرىن ناکات! ئارام بگرە، بەيانى سەر لە
 زوو کە چوومە نوێژکردن لەگەڵ خۆما ئەى ھىنم، لەم پۆژەوہ
 شىخ ھاتووتە ئەم شارە ھەر لەمزگەوتى گەرەکی خۆمان نوێژ
 ئەکات.

ھەمىن:

بەخوا پیاوہ کە لە چاکە و دىندارى و و جاخزادەيى باسى ئەکەن،
 ئەلین شىت و ھارى لە ژێردەستا چاک ئەبىت، ئۆ ھەممەتى

شیخ له هانامان بیّت، خوییه، خوییه پی و قهدهمی خیر بیّت!

مام عهولا:

ئافرهت، پشت به خوا بهسته، ئینشالا پووشو بهشی خۆمانه،
تۆش ئاماده به سهماوه ره که ئیمپرو جۆش دهو بزانه ئه گهر هیچ
پروونمان له مالا ههیه، ئهوا چهند زرۆبی و ناسکه نانیک بو
شیخ سازده.. (ئهچیته دهرهوه).

هه مین ”ئهچیته وه لای پووشو، به دل سووتاوی تهماشای ئه کا و دووباره
گهواله ی ئهشکی چاوی یه ته خوار“.

خوییه بو خاتری گهرهیی خۆت و خۆشه ویستی پیغه مبهری
ئاخری زه مان، چاره یه کی ئه م به سته زمانه بکه ییت، خوییه
مه رگم پیش مه رگی که ویت. خوییه، بو خاتری کاک ئه حمه دی
شیخ شیفای بده ییت.

په رده.

بەشی دووهم

”رۆژھەلاتە، ھەمین لەبەر قۆریە و سەماوەر دانیشتوو، زرووبی و ناسکەنان لەسەر دیلکیک پێچراون، ئازاد بە خەمباری لە سووچیکا بیر ئەکاتەو، پووشۆ لە ناو جیگا کەوتوو، شیخ کاکە بەخۆ و سەرو کەزی و داردەستی لەگەڵ مام عەولایەنە ژوورەو. ھەمین پرووی نەختی ئەپۆشی و لەگەڵ ئازاد لەبەریان ھەلئەستن.“

شیخ کاکە ”پاش ئەمە ی تەماشایەکی ھەمین و ئازاد و خواردنەکانی ئەکات.“

خوشکەم مەترسە ”ئینشالا“ بە ھەول و قووەتی خوا و بە ھیممەتی جەددی باوک و باپیرم، ئیستە چاکی ئەکەمەو و لەم بەلایە پرزگاری ئەبیت!

ھەمین ”بەشەرمەو“

وێی بەقوربانی و جاخت بم، یا شیخ! ھەر بەتەمای پەرەردەگار خوا ئەزانێ کە ئیمە چەند پشتیمان بەوجاختان قایمە، ھەمی خوا لە زارت بنۆریت، وا خۆمان (تەسلیمی) خۆتو و جاخت کرد، ئەنجا ئارەزوی خۆتە! شیخ کاکە ”سەرو میزەری پێک ئەخات“ بە پشتیوانی یەزدانی گەورە، ھەر ئیستە چارە ی ئەکەم. ئا لەگەنە ئاوێک بێنە.

مام عەولای بەرپێز لێنانەو،

قوربان یا شیخ فەرموون با جارێ نان بخوین، ئەنجا! شیخ کاکە ”بەتەوسەو“ باش، باش راست ئەکا با نانەکە لە گوێرێ ھەلگیرێ ئەوسا سانایە.

”نان ئەخۆن. کە تەواو بوون ھەمین ھەندیک ئاو ئەکاتە لەگەن لە پیش شیخی دائەنیت، شیخ کاکە بە ئاوەکا ئەنۆرێ، چەند ”نایەتیک“ ئەخوینێ

و دوعا ئەکا، زیك زیك پهیدا ئەبیت، شیخ (ئەگرژیتەوه) بە زوبانیکی
نەبیسراو فسکه فسک ئەکا، ئەنجا پروو ئەکاتە خیزانەکە.
شیخ کاکە ”بەگرژی“:

مام عەولاً ئەوا (استیخارەم) بۆ پووشۆ گرتەوه، (لەمە چیتەرەکانم،
بانگ کرد و لایم پرسین، یەکیکیان وتی: پووشۆ ئاوی گەرمی
پژتووه و (بسم الله) ی نەکردووه، کۆرەکە ی سووتاندووه، ئەنجا
ئەبێ بەهەر جوړیک پووشۆ ئاوی ئەم (لەمە چیتەر)ەمان پێیدا،
ئەوسا ناوێکە ئەنووسم و ئەیخەمە ناو ئاگر، کە سووتا پووشۆ
دەرباز ئەبیت و خودا شیفای ئەنیریت.
مام عەولاً و هەمین و ئازاد سەرسوپماون، زاریان بەش بۆتەوهو زوبانیان
بەستراوه.

مام عەولاً نەختیک یەتەوه سەرخۆ،
ئەنجا قوربان چی ئەفەرموویت؟
شیخ کاکە:

پێویستە ئەم ژوورە بۆم و پووشۆ و لەمە چیتەرەکان چۆل کەن.
(ئەوان ئەچنە دەرەوه)

شیخ کاکە ”روو لە پووشۆ ئەکا“
پووشۆ، کورم مەترسە من شیخ کاکەم، شای ئینسان و
ئەجندانم، ئاوی ئەم جنۆکەم دەری کە ئازارت ئەدا، تا لە ژیر
چنگیت دەریبنم.

پووشۆ ”بەشیواوی چاوی ئەکاتەوه و ئەنواریتە شیخ“
ئاوی چیهو ئەجندە ی چی یا شیخ؟ من کەسیان ناناام.

شیخ کاکە ”چاوی لێ سوور ئەکاتەوه“
پیت ئەلایم مەترسە، من بیگانە نیمە، جلهوی جنۆکانت

وا لە دەستمایه، بَلّی بزانی کامه یانه وا گرفتاری ئەم دەردە

کردوویت؟

پووشۆ "ئەترسی":

بەسەری تۆ یا شیخ لەمانە ئاگادار نیمه، بۆچ گوايه من

شیتم؟

شیخ کاکه "پەست ئەبیت و دەست ئەداتە حەیزەران":

نە، تۆ شیت نیت، من شیتم، وا نییه؟ راستە من شیتم، من

بە داران لە پووشۆ ئەدات، ئەنجا ناوان بَلّی دە، ئەگەر ناوان

نەیهزیت لە ژێردارا ئەتکوژم.

پووشۆ "هاوار ئەکا"

بەخوای یا شیخ چ ناوان نازانم، ئاخر چی بَلّیم؟

شیخ کاکه "هەر زیاتر پەست ئەبیت و دارکاری ئەکا"

هەتیوی حەرامزادە شیت وشوور یا ناوان ئەلّی یا جارێکی

تر بەساخی چاوت بەدایک و باوکت ناکه ویتەوه. هەر ئیستە

گیانت دەرئەهینم.

پووشۆ (هەموو لەش هاپاوه، لە داخان چریکهی ئەچیتە تاقی ئاسمان،

هیچ هۆش و ئاگای لە خو نەماوه، لە ئیش و ئازارا چەند وشەیهکی بـ

مانا دەر ئەبریت).

ئاخ! ئۆف! شیت! شیخ! جنۆکه.. سوژن.. دەرزی.. درێشه.. ناو..

شیخ کاکه "گەش ئەبیتەوه":

ئادە، دە کورم، ناوهکانی تریش، مەترسه بزانی کێ ماوه؟

پووشۆ "بیهۆشه"

هەر هاوار ئەکات.

لەدەرەوه ئازاد گوێی لە هاوار و فیغانی پووشۆیه، زۆر دلتەنگ و پەست

ئەبى، ئارەزوو ئەكات بچىتە ژوورەو و خەمى خۆى بەشىخا پرىژى، دايك
وباوكى پىگەى نادەن، ئەلیم ئەوا پووشۆ لەگەل جنۆكان شەر ئەكا و شىخ
(لەمەچىترەكان داركارى ئەكا).

پووشۆ:

ئەى ھاوار.. ئاخ.. داخ.. واى..

”لەخۆ ئەچىت“.

شىخ لە پسوولەيك ئەنووسىت (سووزن، دەرزی، درىشه، ئاخ، داخ..)
عەولا و ھەمین بانگ ئەكاتە ژوورەو:

وھرن، وھرن مزگىنى بىت و لەم تەنگوچە لەمەيا پزگار بوون.

ھەمین ”بەلخۆشى“

توو خوا يا شىخ ”پەر ئەبىتە دامىنى و لچكە كەواى ماچ
ئەكات“ وەى بە قوربانىت بم، وەى لەبەر و جاخت گەپریم، تو
خوا چۆن؟

شىخ كاكە ”پى ئەكەنىت“

پىنج (لەمەچىتر) پووشۆيان دەرەست كەربوو، واناويانم
نووسىو ەلەبەرچاوى پۆشو ئەيان سووتىنم، ئەنجا پووشۆ ھەتا
ھەتايە لە داويان دەرەباز ئەبىت.

”شىخ كاكە پسوولەكە ئەخاتە ئاگردانەكەو (سەرقلەمانەى) خۆى
وھرئەگرى و ئەچىتە دەرەو، ھەمین و ئازاد بو لای پووشۆ ئەچن، دەست
بە ھاوار ھاوار و گریە و لەخۆدان ئەكەن. مام عەولا ماتوو بى دەنگ و
سەرسامە، تەماشايان ئەكا و لە ھىچ ناگات..

(په رده ی دووهم)

شوین: له چایخانه یه کا

کات: دوا ی نیوه پوژه

ئازاد به ته نیا دانیشتووه، دلته نگ و خه مباره.

نه وزاد ”به گورجی یه ته ژووره وه“

ها ئازاد، چیه دیسان له گۆمی بیرکردنه و مه له ئه که یت

بوچ وا غه مگینی؟

ئازاد ”به هیواشی“

به سه ری تو، هاوړی خوشه ویست، خوشم نازانم تووشی چی

بوومه!

نه وزاد ”به پیکه نینه وه،

ئای له من نه که وئ، برام گوئ مه ده ری، هیچ ته گه ره یه ک

نییه به سه رنه چیت، وه ره جانم واز بینه، له به هاری ژینا خوت

دوو چاری ده ری خه مناکی بیرکردنه وه مه که، دنیا ئه مه ناهینئ،

هه مووی پینج و دوو پوژیکه و ئه برپته وه. هه لسه، هه لسه با

برپینه سه ر شایی وا ”دلاوه ری“ براده رمان ژن ئه هینئ و ئاهه نگ

و چوپی ئه گیرئ.. ها! ها! ها! چه ند خوشه پیاو له م ته مه نه یا

بووکی بو به رن. ها! ها! ها! (پینته که نئ).

ئازاد ”به دامای“

برا نه وزاد، ئه زانی له چی بیر ئه که مه وه؟!

نه وزاد ”به هه وه س“

بیگومان نه.

ئازاد ”ئه گر ژیتته وه“.

نیازم وایه کاریک به ”شیخ کاکه“ بکه م با به دهواری شری

نه کردییت!

نهوزاد "به پرسیارهوه"

شیخ کاکه؟ ئا.. بۆچ.. چۆن؟

ئازاد "به ئاخهوه"

ئهی نازانی "شیخ کاکه" پووشوی برا بچووکمی له ژیر زهبری دارا کووشت؟ "هه ناسهیه کی درێژهه ئه کیشی" ئهی به ناوی "شییت و له ناو بردن" له شی ناسکوشلکی به کوتان هه نجن هه نجن نه کرد؟ ئهی گویا پووشو بۆچی کۆچی دوا یی کرد، به خوا هه نده نه ساغ نه بوو که بهم ئه نجامه بگات، خو ئه گهر پزیشک تیماری بکردایه بی شک به ئاسانی چاک ئه بوو، "ماوه یه کی بیده نگ ئه بی له پاشان ئاخیک هه لدینى". ئوف پاره! چۆن بوونت هۆی ژین و نه بوونت هۆی مردنه؟ لهم زه مانه پیس و چه وته دا هه رچی (پوولیکی نه بییت پوولییک ناهینى) ئاخ زانین، چۆن ده ست نه که وتنت هه زاران باوک و دایکی وه ک هی من تووشی نه گبه تی و جه رگ سو تان ئه کات؟

نهوزاد "بیر ئه کاته وه"

باشه ئه نجا گویا چی ئه که ییت؟

ئازاد "هه ئه ستی و ئه روا"

پۆیستی به وتن ناکات، دوا یه خو ت ئه زانی چی ئه که م، "نهوزاد له جیگه ی خویا سست ئه بی، واقی و پرماوه، سه یری ئازاد ئه کا تا له پیش چاوی ون ئه بییت".

پەردەى سىيەم

بەشى يەكەم

لە مالى مام عەولّا

هەمىن ”بەنووكەنووك“

پياوھەكە! پووشۆى جەوانەمەرگ بە نەونەمامى چەمايەو و
هېشك بوو، وا ئازادىش دايكى لەبەرى گەپى، تووشى ئەم
دەردە پيسە ترسناكە بوو ”ئەنووزىتەو“ خاويە ھاوارە، يارەبى
نەبىتە ناشكورى ئەمى تەرت بۆخۆت بىردەو ئەمەمان بۆ
بپارىزى.

مام عەولّا:

ئازاد كوپم، چىتە كەسى باوكت؟

ئازاد ”خۆى نەزان ئەكا“

بپرو (شىخ كاكە)م بۆ يىنە! دەرمانى دەردم لە دەست ئەوايە.

مام عەولّا ”بەناچارى“

بەرخم.. ئاخىر شىخ كاكە.

ئازاد ”گفتوگو لەگەل خۆى ئەكا“

ئەى بەلاگىرت بىم، ئەدى.. قوربان ئەمزانى ھەر تۆ چارەى ئەم
دەردە سەرىيەم ئەكەيت.. يا شىخ، يا شىخ، مەرپۆ.. چاوەكەم..
توخوا ئەگەر بچىت..

هەمىن ”لەسەرەخۆ“

باوكى ئازاد، خىرت ئەگاتى، ئازابە شىخ يىنە. كورە قىروسىيا
ھەرچى چوو چوو، ئەمى ترمان چوو، بەلكە ئەوھەمان ئەبى..
ئۆف.. ئى ھى.. ئى ھى.. ئى ھى..

مام عەولّا ”بەناەدلى“

باشه ئافرهت، وا ئه چم، په نامان به یه زدان.
(ئه چیتته دهره وه)

(به شی دووهم)
(ههر له مائی مام عهولا- پاش دوو سهعات)
ئازاد "به کزی"

یا شیخ قووربانی و جاخت. تۆزى دَل نهرم به، ئهم "له مه
چیترا نه" زۆرت لى ئه ترسن، وا لیم ئه پارینه وه که نه هیلم زۆر
ئازاریان بدهیت...
شیخ کاکه "به هه وهس"

ئای چۆن! قوربان به سهر ئیسته تۆله ی تویان لى ئه ستینم. ئا
بهس ناویانم بدهرى.
ئازاد "ئه پاریتته وه":

قوربان یا شیخ، ئه مانه ههر ژێرده ستی جه نابتانن، له راست
تۆدا جولانه وه یان نییه، له بهر دلى من ئه مجاره بیان به خشه.
شیخ کاکه:

باشه، ئه نجا چییان لیم ئه وى؟ چۆن دَلنیا ئه بن؟
ئازاد "به نووزه نووز"

شیخ، له پيشا دارده سته کهت فریده، له پاشان تا گومان بر
بن، خو حه دیشم نییه به لام "له مه چیتره کان" ئاره زوو ئه کهن،
ئه گهر پیت ناخۆش نه بییت، له ریی خوا با ده سته کانت به م
په ته به ستم، تا مه ترسیان نه مینى.
شیخ کاکه: "سه رى ئه سوورین"

ئاخر هه تیو ئه مه چۆن ئه بییت؟

ئازاد ”به وريايي“

يا شېخ گيان، خو ئەمە لە گەورەيى خۆتانه و هيچ زيانى
نېيە.

شېخ كاكە ”دەستى بۆ درېژ ئەكا“:

باشە كورم، و ائەمەش ئەكەم تەنيا بەم سەگانه بۆلّى جاريكى
تر نەخلەتېن پەنجە لەپەنجەم بدەن.

ئازاد ”بەهەوەس دەستى شېخ تووند تووند شەتەك“ ئەدا:

قوربان چەد و رايان ئەكەوئەت؟

شېخ كاكە ”بەهيواشى“

ئەنجا مەترسە، بەرخم، دەى وەك شيران ناوى ئەم بەدانەم پى
بۆلّى.

ئازاد ”دەست ئەداتە دارى، شېخ چاوەكانى سوور هەلّەگەرېن“

ئازاد مەترسە، تۆ ناوان بۆلّى.

شېخ كاكە ”لەترسان ئەشيوى و لە هيچ ناگات“

دانشە كورم، دانشە ئەم ترسە بەردە، لەسەرخۆبە، زووكە
ناوان بۆلّى.

ئازاد ”بەسەريا ئەنەپرېنئى“

خېرا ناوان بۆلّى، ناشېخى شېتووشوور، ”يا ناوان بۆلّى، يا
دونىاي پروون جاريكى تر بە چاوى خۆت نابىيەو“ شېخ
ئەداتە بەردار.

شېخ كاكە ”ئەقېژېنئى“:

كوپە تۆ شېت بوويت؟ ئەوە چى ئەكەيت، ئاي، ئاي وامەكە،
ئەى ھاوار، ئاخ، ئۆخ، كوپە بەسە.

(ئازاد هەندەى داركووت ئەكات هەموو پى و كىنى خۆى پيا ئەپرېژئەت،

شیخ ئەكهوئیه هاوار هاوار و چریكاندن).

ئازاد "به دلخووشی"

هه ی مهلعونی ئاوه گل چۆن تو به دهستی پیست پووشوی
داماوی قوربه سهری برات کوشتم، منیش گیانی ناپاکی
بوگه نیت ئەنیرمه دۆزهخ، بهره.. بهره، بهره باشته نهک وهک
سهگی نیمگیر ههر پۆژه یهکیک زامدار که ی و جهرگی خه لک
بسووتینی.

(شیخ ههر هاوار ئەکا، هه موو له شی گورواوه).

هه مین "له بهر ده رگا له ده ره وه"

پیاوه که، ئەم هاوار هاواره دلم ئەگووشی، جاره که ی تریش
ئەم هاوار هاواره ئەهات. کورپه ئەمه بی سوور نییه.

مام عه ولّا:

ئافرهت ئەمه دیسانه وه جهنگی شیخ و ئازاده له گه ل
(جنۆکه کان) دا.

(هاوار هاواری و ناله فیغان ئەگاته بهری ئاسمان)

هه مین:

به خوا شه ری شیخ بی یا هی شهیتان، من خۆم بو راگیر
ناکری..

"له ناکاو ده رگا ئەکاته وه سهر گازه ی پشتی و ئەحه په سی، که شیخ چاوی
به ده رگی کراوه ئەكهوئیت وهک گورگی هار هه لپه کراو به دهستی به ستراو
ده رته په ری و پائه کا، ئازاد له دوایا ئەبه زئی، به لام دایک و باوکی به شیواوی
ئهیگرن، شیخ ئەگاته کو لانه و ههر پائه کا، مناله وردکه ی گه رهک چاویان
پی ئەكهوئیت، وا ئەزانن شیته و به فوفو و هه لا هه لا ئەكهونه شوینی.
ههرکه سی تووشی یهت به شیته ئەژمی ری و په له ی گرته ی ئەکات. شیخ

کهوای لی ئه بیته بال و ههر فرتکه لی ئه دا و ههنگاوئ به دوو ئه کا تا
له شار ده رته چئ و له چاوا گووم ئه بیته، خه لکه کان به واقعی وریان سهیری
یه کدی ئه کهن و له جیگهی خویانا کر ئه بن.

(پهرده).

رزگاری

هه ولتر، ۱۹۵۹

به شدارانی ئەم چیرۆکه:

۱. پیره باب ۲. سمه ۳. هه مین ۴. جاسماغه ۵. نۆکه ر ۶. وتارییژ ۷. کۆمه لانی
خه لک.

په رده ی یه که م

به شی یه که م

کات: زوستانه.

شوین: ”کۆزیتی پیره باب“

پیره باب:

پیره میردیکی پشت چه ماوه ی به سال اچووی لیکه وتوو، له

کونجیکی کۆنە کە لاوەی سارد دالە سەر لە تەلەبادی کاکە و تەووە.

هەمین:

کێژێکی جوانکی لانە ی ئادگار پێکی لە تەمەنی دوانزە سالی،
بە لایەو نیشتۆتەو.

باوک:

ئاخ لەبەر گەردونی چە پگەر! (بە کۆکەو) پۆلە هەمین، زۆرم
سەرما، قەت بزانی چارە سەر پێکم لێ ناکە ی!

هەمین: (بە دلتەنگی)

دەک کوێر بێ زەمانە ی دوون! خوا نەبوونی و هەژاری بگرێ،
باوکە گیان، نازانم چی بکەم! بە خوا دلۆپی نەوت گومان
نابەم، خۆشت ئاگاداری. بێکە دارێکمان لە مالا نییە. (کە چە
پالتۆیەکی شەری و نەجر و پیناوی لەبەر خۆیا دائەکەنێ و بۆ
باوکی درێژ ئەکات) فەرموو گەورەم، ئەمە لەخۆت وەرپێچە
بە لکو نەختی هەست بە گەرمایی ئەکەیت.

پیرە باب (وەریناگرێ):

نا نا کێژۆلە ی خۆشەویستم، گۆل خۆنچە دوانزە بە هارییە کەم،
من ژینی تالم بە سەربرد و چیم لە چیا نەماوە. خۆم ئەم
ژینە مەرگە یەم هەردەم لە مردن سەخت و گرانتەر، لەم
جیهانە تەنگو تاریکییە بێ فەرەدا ئێو نەبێ چیم ماوە؟

هەمین: (فرمیسک لە چاویا ئەگەرێ)

باوکە گیان.. توخوا ئەم قسانە مەکە.

پیرە باب:

ئازیزە کەم، بە خوا لەبەر تو و سمە ی برا پەش بەختە کەت
نەبایە چاوم بەم چەرمە سەرییەو نە ئەبوو! لە کردگاریش

تەنيا ئەمە ئەخوام كە ئىوهم بۆ بپارىزى و بە چاوى خۆم لە
 پوژىكى ئازادا بتان بىنم!
 ھەمىن (بەھەنسكى گریانەوہ):
 خوا كەرىمە!

(سمە بە چەند پارچە نائىكەوہ لە تۆرىكى چلكنى پىناويا دىتە ژوورەوہ).

سمە:

بابە گيان چۆن بوويت.

باوك:

ئىشەللا باش ئەيىن، بەرخم وەرە بزانم چىت بۆ خوشكى
 نەشمىلەى داوین پاكى لە ژىن بى بەش و پىرەباوكى چاوكزى
 داربەدەستى خۆتا ھىناوہ؟

سمە (يەستە):

بەخوا بابە جىھانىكى سەخت و نالەبارە، كوپرە خۆ دلى ئەو
 خەلكە وەك بەردى بن گۆم ئاوا پەقە و پەش ھەلگەپراوہ!
 بۆ ھەچ مالىك ئەپۆم (ھىچ حازر نىيە) دەرگا دائەخەنەوہ،
 ھەندىكىش گالتەم پى ئەكەن و ئەلپىن بچۆ بۆ لای نوورى
 سەعید! بەخىوت كات. نازانم ئەمە چىيە و ئەو (نورى سەعید)

ە كىيە؟

باوك (گرژ ئەبى):

خوا يارمان بى كۆرپە ساوايەكەم، قەى ناكات ئومىدەوارم خوا دەرگايەكمان
 لى بكاتەوہ. (پروو ئەكاتە ھەمىن) وەرە ھەمىن، كچم با قاوہلتىيەك بكەين.
 پىكەوہ ھەر سىيان پۆخە نانە پەق و ئەستورك ئەقرتىن، لە پاشانا
 پىرەباب پروو ئەكاتە ئاسمان و دەستەكانى بەرز ئەكاتەوہ و ئەلى:

باوك:

ئۆف خوايە! دەنا مەرگی ئەم دوو شەتڵە نەمامانەم نەبینم،
خوایە بیکەى بە خاترى خۆشەویستی خۆت ئەم وەزەه
نالەبارەیه بگۆریت و تەختوتاراجى زولم و زۆدارى بپروخینى،
خوایە هەقى ئەم بەستەزمانەم بۆ بسینیتەوه!

(پەردە)

- بەشى دووهم -

پیرەباب لەگەڵ هەمین لە کۆریتا هەلتوو ترکاو، لە پڕیکا سمە ئەکا بە
ژوو رەوه.

سمە:

رۆژتان باش!

باوک (بە پیکەنینهوه)

رۆژت باشتەر جەرگی شیرینم، ئا وەرە بزانی ئەم بەزم و زرمەیه
لە کوێ فیربوویت؟

سمە (بەگەشی):

کۆرە چۆن، ئەبێ من ئەو هەموو هاوڕێ و برادەرانی هەیه
ئەوان هەر رۆژە شتیکم فیر ئەکەن.

باوک:

باشە باشە کەسى بابى، زۆر حەز ئەکەم لە تەک دۆستى
دڵسۆز و رەوشت پاكا پەيوەندى پەيدا بکەیت. بەرخم، دونیا
هەتا هەتایە هەروا نابیت و هەر وەک لە کوردەواریدا ئەلین
”جووجەلە تا ئەمرى هەر لە ژێر سەبەتەدا نامینیتەوه!“
هيوادارم ئیوهش پۆژیکى پڕشنگدارتان ببی، (لەپاش بى دەنگ

بوونیککی کورت) ئای سمه، بیژه بزانه دهنگوباس چیه و چیت
له هه گبه دایه؟

سمه: (به خه نده وه)

به خوا باوه گیان، هیچ خوشیه کی تو (نه ختی مهند ئه بی). ئا..
به خوا راست ئه که ییت بابه گیان، چاک بوو به یادت هینامه وه،
ئیمپرو به لای مائی جاسماغه دا تپه پریم، له بهر ده رگا که خوئی
وه ستابوو، بانگی کردم، ده فلسیشی پیدام و گوتی به باوکت
بلی "هه تا ئیره بیت".

پیره باب: (راشه مینێ و ئه که ویتته لیکدانه وه یه کی قوول).

کورم جاسماغه نه یوت چیم له باوکتا ئه وئی؟

سمه (خیرا):

نه به خوا ههر ئه مهنده ی وت و به س.

پیره باب هه ئه ستی جلوه رگه شه ره که ی ئه کاته بهر و دارده سه که ی
هه ئه گری و له سه ره خو ئه چیتته ده ره وه و پری مائی جاسماغه ئه گریته بهر.
پاش ماوه یه که ئه کاته خانوو که، نوکه ری په لی ئه گری و ئه ییاته دیوه خانه،
جاسماغه له سه ر لا ته ختی که وه دانیش تووه و رادیو که ی کردۆته وه و جگه ره
ئه کیشی.

نوکه ر (به پریز گرتنیککی زۆر که زیاتر له ترس ئه کا دیته ژووره وه):

ئاغه م سه لامهت بی، ئه وا پیره باب هاتوو ه.

جاسماغه: (به سه ری لووت)

با بیتته ژووره وه.

(نوکه ر ئه پروات و پیره باب یه ته ژووره وه).

پیره باب (بهله رزه وه):

سه لامون عه لیکم.

جاسماغه (هه ر له جیگه ی خوڤیه وه) (عیك السلام)

فه رموو دانیشه.

پیره باب (پاش پامانیک)

له دووره وه دائه نیشی، جاسماغه جگه ره یه کی بو ئه هاوێت.

جاسماغه (دوای ماوه یه ک بیده نگی):

ئه زانی بو ناردووومه به شوینتا!

پیره باب (زاری به ش ئه بیته وه):

نه به خوا ئاغهم سه لامهت بی، خیره ئینشالا.

جاسماغه (ناوچه وانی گرژ ئه کا):

تو بی کهس و هه ژاری، منیش هه ز ئه کهم یارمه تیت بدهم.

ئه لین کهه تیویکت هه یه ها ئه وا ئهم ده دیناره بوخوت بی

و چه تیوه کهت بنیره بو مان! با ئیوهش گوزه رانتان باش بی و

ئه ویش بوخوی له مالی ئیمه دا به کاره کهری به سه سیته وه.

پیره باب (دلی خوڤه ئه کات):

ئاخر.. ئاخر.. ئاخر پاشام هه مین پرووناکی چاومه و له جیی

دایک و باوک و دین و دونیامه، چلۆن؟

جاسماغه:

کورپه خوت بی هوش مه که، چیه وه، خله فاوی! (له به رخویه وه)

نازانم ئهم په شوورووته ناکهس به چانه بوچ وازوو ئه خله فین و

له خوڤان بایی ئه بن؟

(پروو ئه کاته پیره باب):

یانی چی پیره، خو نیازی په نجا دیناریش ناکهیت؟

پیره باب: (به داماوی)

نه به خوا میرم! چ هدد و وارم ئه کهوی ئهم ناماقولیه بکهه!
 به لام قوربان به خوا.. به خوا نازانم.
 جاسماغه (به تورپی قسه ی پی ئه بری):
 کوره چیره ی مه ده ری و چه نه ی لی مه ده، چیه وه خو پهریت
 له مالا نییه؟
 پیره باب: (به دلشکاوی)

نه خیر، نه خیر، قوربان نه پهریم هیه و نه مه لیکه (زین)
 نه نیا چه تیویکی پیسی په لووسی چلکنی بی که سوهه ژاری
 به ده ختی لیقه و مای زور لیکراو نه بی.. ئه مه ش چاک بزانه،
 ئه گهر له برسانا بتلیمه وه، له سه رمانا ره ق هه لیم و له جیاتی
 خوراک پیست و ئیسقانی خوم بخوین ئینجا له هه موو
 سامانه کهت زیاتره، به هه موو سه روه ته کهت ناتوانی هه مین
 له من بکریت و بیرى چه وتی تاوانباری کچ فروشتنم بخه یته
 می شکه وه.. با پاره و پوولی دنیا هه ر بو ئیوه بی و هه ژاری
 و ده رده سه ری و لیقه و مان و مالویرانی گشتی بو ئیمه مانان
 بیت.. ئیتر بمینن به خیر، (کو توپر هه لئه ستی و به په ستی و به
 بی هیزی ئه چیته ده ره وه، جاسماغه له رق و کینه و هه لچوونی
 ده روونیا ئه چه په سی و هیچی بو نایه، جگه ره که ی ده ستی
 ونجر ئه کا و فرپی ئه دات).

په رده ی دووهم

به شی یه که م

دوای شه ش مانگ، چوارده ی گه لاویژی سالی ۱۹۵۸
(پیره باب له ماله وه یه له گه ل هه مینا گفتوگو ئه کات)

پیره باب:

گیانه شیرینه که م، پۆله ی بیکه سی پاک ی بیگه ردم هه مین گیان،
من و له هه لدیری ژینا گلۆر ئه به وه، ته نا یه ک که سه رم
له دلایه که به چاوی خۆم ئه و پۆژه م نه دی ئیوه ی هه ژار
و هاوبه شی دهر د و خه متانیانی تیا گه شه دار و بوژاوه بیت،
ئه و موژده یه م نه بیسی که دوژمنان و زینده به چالکه رانمان
له ناوبه رین و تۆله ی خوینی هه زاره های وه ک ئیمه مانانین لئ
بکریته وه.

(سمه به راکردن دپته ژووره وه)

سمه:

به ده نگیکی زۆر به رزه وه: مزگینی بئ، مزگینی باوکه گیان،
مزگینی بئ چه تیو هه قه! ها! ها! موژده، موژده، پیره ی
دونیادیده و هه مه ی خونه ی نه پشکوتوو! هه یه ای های.
(له خوشیانا هه لته په ری و پئ ئه که نئ و شه ق ئه دا له خویا و ئه چریکینی)
پیره باب: (واقی ورمه وه):

کوره چپته سمه؟ هه تیو شیت بوویت، سمه؟

سمه: (دهستی ئه کاته ملی هه مین و ئه وی تر ئه خاته دهستی باوکیه وه):

مزگینی بئ له گه ل موژده بئ له گه ل، موژده بئ له ئیو له
من، له داروبه رد و ده عبا و درونده! جه ژنتان پیروز، وا دنیا
گوڤا! (پیره باب و هه مین ئه حه په سین).

پیره باب:

هیواش که کورم، با بزانی چ بووه و چی قهوماوه؟!

سمه: (رایان ئه کیشیتته دهره وه):

ده وهرن گوئی بگرن، وهرن سهیرکهن، وهرن وهرنه دهره وه و بزانی
چی ههیه و چی پرویداوه! (له دهره وه خه لکیکی ئیجگار زۆر
کۆبوونه ته وه و خۆپیشاندانیکی گه وه ره له شه قامه که دا تی
ئه پری. هه موویان سوور هه لگه راون، ده سیان بو ئاسمان بهرز
بوته وه هاوار ئه کهن، لاویکی گهنم پهنگ له سه ر بهر زاییه کا
وه ستاوه و نامه یه کی له ده ستیا به ئه یخوینیتته وه و ئه لی):

وتارخوینهر: (به ده نگیکی گهرم و به تین و بهرزه وه):

ئه ی خه لکی تیکۆشه ری کوردستان، موژده تان لی بی، وا
سو پای ئازاد و قاره مانى عیراق، به پشتیوانی هیز و کۆمه له
دلسۆزه کانی گه له وه، له م پۆژه پیرۆزه دا، چوارده ی ته ممووزی
نه مری سالی ۱۹۵۸ به چاونوقانییک وه ک شیر پاپه ری و ته خت
و تاراجی پژی می کۆنه په رستانه ی زولم و زۆری شایه تی و سه ر
به ئیمپریالیزمی بیگانه ی ریشه کیش کرد و گه ل و نیشتمانی
خۆشه ویستی له دیلایه تی و بهندیواری و زۆر و سته ما پزگار کرد
و کۆماریکی کۆریه ی ئازادی دامه زراند که له سیبه ریا ئه بی
هه موو چینه نیشتمانییه کان به سه ینه وه و کامه رانی و سه ره به ستی
و برایه تی له مه یانیا گه شه بکات..

(چه پله) (پاش چه پله لیدانیکی زۆر و هاتو هاوار یه کتکی تر هاواری

کرد).

ئه ی نیشتمانه په ره ره کان، موژده بی، وا شوړشی پیرۆزمان زۆداری و
چه وسانه وه و ده ستریزی و پیلانگیږی و هوئی شه ره له لگیرساندن

لە پۆژھەڵاتی ناوھەراستا تەفروتونا کرد، لاشە ی خایەن و
میللەت فرۆشە بێ شەپەفەکانی لە شەقامەکانی پایتەختا وەک
سەگی تۆپینزاو پراکیشا و جلەوی میللەتی نایە دەست پۆلە
جگەر سۆزەکانیەو و پستی نۆکەر و داتا شراوەکانی شکاند. ئیتەر
جەژنتان پیرۆزبێ! موژدە ی ئازادی و سەربەستی و بەختیاری و
کامەرانیان ئەدەینی، ئە ی چینی ھەژار ئیمپرو جەژنی ئیوہیە،
جەژنی گەلە، جەژنی ھەموو ئەندامیکی پاک و بەشەپەفە، ئیتەر
بو پێشەوہ.. لەرێگای گەیشتن بە ئامانجە پیرۆزەکانتان. ھەر
بژی بۆ یەتە نەپساوہ ی کورد و عەرەب.

خەڵکە کە:

بژی، بژی، بژی..

دەستی ئەکرێتەو بە چەپلەرێزان و ھاوار کردن، خەڵکە کە وردە بە
شەقامە کەدا ئەپوون و پاشماوہ یەکی زۆر لە کۆریتی پیرەباب دوور ئەکەوئەوہ
و لەو سەری شەقامە کەدا ون ئەبن. پیرەباب و سمەو ھەمین بە گوشادی و
سەرسورمانیکەوہ حەپەساون و سەیری یەکتەری ئەکەن و پێ ئەکەن، ئەنجا
پیرەباب دەستیان لە مل ئەکا و بە جووت ناوچاوانیان ماچ ئەکا و چەند
فرمیسکیک بە روومەتە چرچەکانیا دیتە خوار و پەردە دائەدرێتەوہ.

پەردە.

به شی دووهم

پاش چه ند مانگیک

(سمه و هه مین و پیره باب له ماله وهن. سمه له دیمهن و پروویا وا دیاره که ئیسته هاتوو ته وه ماله وه).

سمه: (به خه نده ییه که وه):

بابه مزگینی یی!

پیره باب: (به هه ستیکی باو کانه وه):

چییه و دیسان سمه گیان!؟

سمه:

باو که ئیمرو بانگیان راهیشت که کۆماری کۆرپه ی
خۆشه ویستمان داوای له گهل کردوو دهستی یارمه تی بو
خوشک و هه ژاره کانیان درێژ بکه ن و هه تا وه کو ئهم نه گبه تی
و چه ره سه رییه له بنه په تا چار ئه که ن ئه وا جاره کی هه فته ی
یاریده دان و باربو کردنی زوستانی هه ژار و لیقه و ماوان پیک
ئه هینن.

پیره باب: (به خه نده ییه که وه):

ئی، چۆن؟

سمه:

واتا هه رکه سه به پیی توانا و ئاره زووی خۆیه وه پاره و شتوومه ک
ئه به خشی و به سه ر ئیمه و هاو تا کانی دابه ش ئه که ن.

پیره باب: (به پیکه نینه وه):

کوپه هه ر بژی جه مهو رییه ت، به خوا خه لکه که ش دل و
ده روونیان گۆراوه و به په حم و دل نه رم بوون. به راستی ئه و
پۆژه ی زۆر به گه رمییه وه چاوه پوانی بووم ئه وا هاته دی و هه ر

بەخێر بێت، وا ئێمەش لە سایەى جەمھورییەتەو لە سەرما و
 سۆلەى زوستانى ئەمسال پرگەر ئەبین، ئێتر وەرن با پێکمانەو
 ھەر ھاوار کەین و بڵێین: ھەر بژیت جەمھوریەت.
 سمە و ھەمین: (پەر بەدل)

بژیت، بژیت، با بژیت!

پیرەباب و ھەمین:

بژیت.. با بژیت.. بابژیت!

ھەمین: (بە دەنگى ناسک و بەسۆزەو):

بژیت ئاشتى لە جیھانا.

سمە و پیرەباب (دەستى یەك ئەگرن و ھەر سیان ئەگێرنەو).

بژی، با بژیت. با بژی.. بژیت..

(پەردە)

وانیه، به لام با وا بئی!

پیشکەش بهو بووک و زاوا دلسۆزانه بئی که له پێگای دلداریی و خوشه ویستیانا ههزاره ها کۆسپ و تهگه رهیان برپوه و له ژینی خێزانیانا زۆره ها "به کرۆکه" نه به زین!

په رده ی یه کهم

شوین: ژووریک له مائی نوره دین ئاغا

کات: ئیواره یه کی سه رده می پاییزه.

ئاغاژن کراسیکی رهشی گۆل سپی و کهوایه کی خامه یه کی مۆر له بهرا و سه رو کلاویکی زیڕ به چۆچه و کرمۆکه و بلبه وه له سهرا، بازن و گۆ له مه چه کا و جووته حجیله ک له پێدا، له نزیك ده رگاوه نیشته بهر سه ماوه ری هه شتی و خه ریکی چایی و قاوه کردنه. گۆلآله، کچی گه و ره ی له ده سته چۆپییه وه دانیشته وه، کیژیکی بالابه رزی قه د باریک و په رچه م رهشی چاو به له که. که می زه ردایی سپات له پرووی سپی و بیگه ردیا هینده نیگا شیرین

و دڭگري کردووہ بہ وینہی پڙی گەش ئەدرەوشیتەوہ. کراسیکی ئاودامین تەنکی لەبەراییە و سوخمەییەکی گۆل گۆلی بریقەداری بەسەر کردووہ و گۆلەبەرۆکیکی پێوہ دوورواوہ، لە تەنیشتیەوہ گەلاوێژی دەستەخوشکی دانیشتووہ کە لەتەک مائی پووریا بە میوانی هاتوون. لەو بەرەوہ پوورە فاتمەخان و شانازی کچی و خونچەیی هاوسییان دانیشتوون. هەموویان جل و بەرگی کوردی هەمەرەنگیان لەبەراییە. لە دەستە پراستی ئاغازنەوہ، لەسەر میژیکا رادیوییەک بە بەرگیکی سپی نەخشیئراوا داپۆشراوہ، پەنجەرەکان کراونەتەوہ و پەردەکان هەڵدراونەتەوہ.. کزەباییەکی فینک دیتە ژوورەوہ.

ئاغازن: (بەرۆوخۆشی و بەدەم قاوہ تیکردنا)

وہی، فاتمەخان یاخوایەخیریین، بەسەری پیغەمبەر هیندە یادی ئیوہمان ئەکرد هەر ئەمانوت ئەوہ ئەبێ بۆ دیار نەبن؟
توخوایە پۆلە (پوو ئەکاتە گۆلآلە) لەم پۆژانە چەند باسما
کردوون؟

گۆلآلە: (بە خەندەییەکەوہ)

یاخوایەخیریین سەرچاوان، وەہی ئەرێ بەخوایەچاومان هەر بەرپۆتەتان بوو. دایکەم هەردەم ناوتانی لەسەر زارا بوو..
فاتمەخان: (ئەگرزیتەوہ):

خوایەتیکى نەدا، یاخوایە خدری زیندە، ئیمەش ئەو چەند پۆژە هەر پێوہ بووین سەریکتان لێ بەدەین، بەلام رێک نە ئەکەوت و رێک نە ئەکەوت.

گۆلآلە: (دواى ئەمە کە قاویان لەبەر دائەنێ و چوکلاتیان پیشکەش ئەکا، بەخەندەوہ)

رەنگە پۆژێ هەر خەریکی تەون و نەخش و دوورمان بووبن!

شاناز: (لێوی خۆی وەرئەگیرێ)

ئە..وو - ئەدىي.

فاتمە خان: (هەلئە داتى)

نا بە خواي، كچم، لە كوئى؟ (پاش كېر بوونىك) ئەدى ئەو

رەنگە ھەر دانىشن خويان بەو شتانەو ھەريەك كەن!

گەلاوئىژ (بە بىزەو)

ئەوجا كى ئىمپرو خوى بەو تەرحە شتانەو ماندوو ئەكا؟

گولالە: (بە پىكە نىنەو)

ئىنجا بو؟ گوايا چى تيا بەستەيە؟

فاتمە خان (فەنجانەكە ئەخاتەو سەر ژىرەكەي - بە گورجى)

رۆلە، بەخوا ھىچ.. خۆزىا ئىستە پىمان ھەبوايە پىمان بىكرايە..

بەلام ئەلىنى چى؟ ئەرى خەلكى ئەم زەمانەيە ھەندە بايى

بوونە و لە خويان گۆراون نەبىتەو!

شاناز: (بە فېزەو)

ئەنجا ئەو بەو ئەمە لە خۆگۆرانە! ئەو نەخش و دورمانەي تۆ

دە پۆزى پىو ھەريەك ئەبى بە (مەكىنە) ھەمووى بە دىنارىك

پىك دى و زۆر لە دەستكار باشتر و پووختە تریشە.

فاتمە خان (بە كزىيەو)

ئاخر نازانى، بەرخم، ھەتا ئەو دىنارە پەيدا ئەكرى.

ئاغازن: (ئەيەوى باسەكە بگۆرئ)

ئىستە پىتان نەوتىن ئەو ماوئەيە بو ديار نەبوون؟

فاتمە خان (نەختى گەش ئەبىتەو)

ئەمەي راستى بى، ئاغازن، خۆتان ئەيزانن، لەم پۆزانەدا،

ماشەللا، ميوانىي ئەمەندە لەباو ئەگەر ھەر ئىوارەيەك بو

مالىك و شەويش بو شويئىكى تر بچىت ئەو ئەنجا بە

تەواوی پئی پاناگەیت و بەر ھەمووان ھەر ناکەویت.. زۆران
دۆست و ناسیاوی وەک ئیوہ ئاوا گلەیی ئەکەن.

ئاغازن: (بەتەوسەوہ)

ئا.. دە باشە، باش. وا دیارە زۆر ئەگەرین!

فاتمە خان (بئی باک):

کچی بۆ ناگەرین؟ ئەدی چییە؟ تۆخوا دونیا ھەندە ئەھینن
خۆتی بۆ لە کونی ژوورەوہ بشاریتەوہ و بایەکیشت لئ نەدا؟
ئەرئ بە (حەزەرەتی غەوس) ئەگەر لەبەر منالەکان و باوکی
شاناز نەبوايە، بە قیسی شەوانیش بەمال نەئەکەوتمەوہ.

شاناز (بەشەرەوہ)

وہ پڕۆ، کچی دایە!

فاتمە خان: (بەتەوسەوہ):

کچی دەدی دەی، کچم خۆچ عەییە و شوورەبی نییە، لەوہ
خۆشتر ھەییە بۆت دەست بدا، ھەمیشە خزم و کەس و دۆست
و دراوسێی خۆت بەسەر بکەیتەوہ و ھەر پڕۆژە لە مائیکا، لەگەڵ
جۆرە کەسێکا بەیەکەوہ پای بوین.

گەلاوێژ: (بە دەنگێکی قەلەوا)

کچی، بەخوا پوورم راستە، ئەدی چییە ھەر خۆت ھەپس
کەیت؟ ھەندە لە مالمەوہ خەلک ھەر ئیستاش ھەلدین.

ئاغازن: (بەماناوە)

بەتایبەتی بۆ کچی عازەب، ئەگەر..

(گولالە فەنجانەکان کۆ ئەکاتەوہ لای دایکی دایان ئەنن).

فاتمە خان (سەرپێکی شاناز و کچەکانی تر ئەکا):

ئەگەر گەورە کچ خۆی کرد بە مچیوری مالمەوہ، ئەوا وەک

ئەو گۈلە گەشە ناسك و بۆندارەى لە چۆل و بیا بانیكا وایە
كە سیس ئەبى و هەلئەوهرى بى ئەوهرى هیچ كەس بیینی یا
بۆنى بكات.

خونچه (كە تا ئیستا بیدەنگ بوو لەپر):

ئەمە راستە فاتمە خان، بەلام كۆر و جیحلی ئەم زەمانە ئەمەندە
چاو لەدەر و بى شەرمن كە ..

گەلاوێژ (بە پێكەنینەو)

ژنیش بە ناشكوری نالیم هەندە بە قسەو قسەرۆكن.

خونچه (تەواوى ئەكا):

كچى عازەب خۆ پەنگ نییە هەر خۆی بەدەر خات!

شاناز: (دواى كەربوونیک)

راستە بابە ئەو خەلكە وا نەگۆراو خۆش بێتەو، هەرچی
هەیه ئەو دەمى داچەریو و یەك بەست زمانى دەرھیناوه!

ئاغازن: (چای تى ئەكا):

چۆن؟ تیناگەم، ئەبى شتیک قەوماى!

گەلاوێژ (سەیریکی خونچه ئەكا):

كچى ئەدى خونچهى بەستە زمان چى كەردبوو ئەو هەموو
دەهۆلەیان بوو كوتە؟

گولالە (چایان بوو دائەنى و كیک و بسكویت پیشكەش ئەكا و ئەگەر پێتەو

شوینى خۆی دائەنیشی):

ئەرى بەراست، ئەو چى بوو؟ ئیمەش شتیکی ئاوامان بەرگوى
كەوت؟

گەلاوێژ:

واى لێتاتوو كچى عازەب، بگەرە داىكى گەورە كچیش بوو

مالئىكا نەچن كوپى عازەبىيان ھەبى.

ئاغازن:

ئىي، ئەنجا ئەو ھەچۈن بوو؟

شاناز: (بىسكويىت ئەخا):

ئەي دىنيان بە درۆ پىر نەكرد گوايە خونچە ھەزى لە

(ھەسەنەفەندى) كىردوۋە؟

خونچە (بەگىزىيەۋە):

ۋەي پىروويان پەش بى، پى! چ ھەدد و پايەكيان ئەكەۋى.

ئاغازن:

ئەو ھەسەنەفەندىيە كىيە؟

فائەخا: (بە فيزەۋە):

كچى ھەسەنەفەندى كوپى يا رابى. كو، ناي ناسيت؟

ئاغازن: (لەسەرەخۆ)

چ كارەيە؟

خونچە (بەتەۋسەۋە):

كچى خوركى لىكەۋى كەچە ئەفەندىلۆكەيە، چيە؟ موعەلىمى

گوندانە. ئەنجا ئەو چيە توخوا ھەتەلەك بىزى بى ھەر

باسيشى بىكات!

گولالە (نەختى گىزە):

ئەنجا موعەلىمى گوندان بۆ (كەچە ئەفەندىلۆكەيە؟)

فائەخا (بەتەۋسەۋە):

نە بەخا كچم بۆ؟ چونكە مانگى مستە پارەيەك ۋەرئەگىرى؟

كەچە بى و كەچە نەبى، بەخا چ عەبىي نىيە و بەختەم چاك،

چاكە.

ئاغازن:

باشه، ئهجا ئه و بهند و بالۆره يه له چيه وه هات؟

شاناز (پارچه کيکي له ده ستايه، ئه يخوا):

ره شیده فەندی ژنی ئه گواسته وه، سی پۆژ و سی شه وان
 ئاهه نگی و شایی و په شبه له ک بوو. جاريکیان له چۆپیه کهدا
 هه سه نه فەندی ئه چیته دهستی خونه وه.

خونچه (هه ئه داتی):

ئاخر په شیده فەندی خزمی خۆمانه، ئه بیته ئامۆزای خانە ی
 کچی پوو ری خالۆژنم.

فاتمه خان (به گورجی)

خزمیکی ئیجگار نزیك

(پارچه کيکي ئه خوا).

ئاغازن:

ئەری خانە ئیسته چۆنه و له چیدایه، خونچه خان؟

خونچه:

زۆر باشه. ماشه لا به رومالیکی هه یه چاوی کویری پی پروون
 ئه بیته وه. دوو هوۆده ی سپی، یه کیکی پر له ته خت و قه نه فه،
 ئه وی تریان پر له پایاخ و مافووری کاشانه، هه یوان و که له گی
 و هه وشه یه کی گه و ره، ئه و هه موو شتوومه که شیان هه یه هه یچ
 شتیکی تازه ده رناچی که نه یکن.

گولاله:

ئەنجا ئه وه چۆن ده ری ئه هیئی، خو مووچه ی میرده که ی
 هه نه ده نییه؟

فاتمە خان (هەلئەداتى):

رۆلە، بۆ دەرى ناھيىنى؟ خو پارە نادات. ھەموو شتى ئەمپرۆ
نەبووھتە (قيست)؟

ئاغازن:

ئەي ئەم (قيست) ھ پارەي پى ناوئى؟

گولالە:

چۆن پارەي پىويست نىيە؟ ۋەختا بلىم دوو قات ئەۋەستى.

فاتمە خان:

راستە، بەلام ئىستەش ھەر قازانجە. كوا مانگ بە مانگ
شتىكى كەم بدەيت كە ھەر پىۋەيشى ديار نابى و كوا
ھەموو پارەكە لەسەريەك بژمىريت؟

شاناز (بەناز):

ھەرچۆنىيىت ئەگەر قەرد و ئەگەر نەخت، خانە خوا دەرگاي
لىكردۆتەۋە و لە خوشيدايە.

ئاغازن:

ئۆھ لىيى تىك نەچى، بە كاك ئەحمەدى شىخ زۆر ھەزم كرد
چونكە خانە ئىجگار ئافرەتتىكى باش و بىدەنگ و خزم دۆستە.

فاتمە خان (بەتەۋسەۋە):

كچى كوا لە خوشيدايە كچم؟ ئەمە كەي خوشى وا ئەبى؟
بەو قورئانەي بە خەلات بۆ پىغەمبەر ھاتۆتە خوار، ھەندە
ۋشك و قرچۆكە ھەر ناجوولتتەۋە نەكا برسىيىت. بۆ پۆزى
سەر بە مالپىكا ئەكا، يا سەد كەس پرووى تى ئەكا پوولپىكى لى
ھەلئەۋەرى! پف! تخوا بەمانەش ئەلپىن (ژن)! بۆ چما منالەكانى
خوى تىر ئەكا، يا مىردەكەي خوى پى خزمەت ئەكرىت؟

گولاله (سهری سورماوه):

ئەنجا کەس مالى خۆى بەشیوەتەو؟ دوایی، بخوا، نەخوا کە
خراپە و زیانی بو کەس نەبى، كى چى پىدايه؟
فاتمه خان: (ئەگرژتەو):

وہى توخوا گولاله خان، ئەمە چۆن وا ئەلیت! پەکوو ئەى مالى
دونیا ئەگەر بو دونیا نەبى بوچی باشە؟
گەلاوێژ (لیوی خۆى با ئەدا):

هەر وەك ئەلین (مالى نەخۆرى بو چەكمە بۆرى).

خونچە (بە فیزەو):

توخوا ئەگەر باسى ئەو تەرزانە بکەن! خو خزمى خۆمیشە،
بەلام ئەو نەدیتکە و ناکەس بەچانە کەى مالى خویان بە
قورگا ئەچى، وەكى خیریکیان لى ئەبینى؟ ئۆھ، بە قوربانى
خوابم، ئەو تەحرانەش ئەکاتە خاوەن مال و مێرد!

گەلاوێژ (بە گەرمى):

ئەشە دەم بالە!

خونچە (دریژەى پى ئەدا):

ئەجا ئەو چاوپانانە خویان هەیه هەتا چاکەیان پى بکرى.
برۆ سەیرى ئەو بەرمالەیان بکە بزانی قەت هیچی لەسەر
هیچایە؟ بەم زادەى ئەکمان کردوو، هەندە تەمبەل و تسخنە
ئەوہى بۆى دیتەو مالهەش پى بە عەمایەت نایە. حەرام
بى (لیوی خۆى وەرئەگیرى). ئەو پاشۆل بە میزانە نازانم چۆن
لەمال و مێردان ئەحەوینەو؟ ئۆھ، لەبەر ئەو پیاوانەش کە
بەم (ژنۆکانە) رازى ئەبن!؟

فاتمه خان (بە ساردی)

پۆلە، ئەمانە بەختوبالیان قایمە. لەدەست عەبداندا نیە، خوا
بەختی ئەستوور کردوون.
گولالە (لە مەراقانا ئەگرژیتەو):

ئێستا تۆ بی خوا، ئەو بەستەزمانە لەمالی خۆیا، ئەگەر
خراپە ی کەسی نەبی، ئیوە بۆ پەست ئەبن و دلای خۆتان
پیوە تەنگ ئەکەن؟
فاتمە خان (بەفیزەو):

پەح! ئەوجا پۆلە، بۆ خەمی لی ئەخۆین! ئیمە چاکە و
مرووەتی ئەوەمان ئەوێت، ئەلێین بەلکە نەختی کاری تی ئەکا
و بۆخۆی ئەبی بە "ژن" ئەگینا، هەلا هەلائیت، چما بێزمان
ئەهینێ هەر ناویشی بێنین؟
ئاغازن: (پێتەکەن):

ئێستە ئەمە ی پێ ناوی! با بێنەو سەر باسەکە ی خۆمان، ئیی،
خونچە خان، ئینجا ئەو پۆژە ی چوونە سەر شای پەشیدەفەندی؟
خونچە (هەناسە یەک هەلئەکیشی):

ئەنجا ئەو پۆژە (پوو ئەکاتە گولالە) ئەو نەبوو هاتم زێرەکانی
تۆم خواستەو؟
گولالە (بەهەو سەو):

ئەو پۆژە کە (گەردەنە و گۆبەرۆک و عاشق بەند و پشتیە کەمت)
خواستەو؟
خونچە (نەختی بەشەرمەو):

ئە، ئەو پۆژە لەگەڵ خالۆژنم و کچەکانی گەرە کمانا چووین بۆ
سەر شای پەشیدەفەندی. شایبە کە لە ژن و لە پیاو مۆنجە ی
ئەهات! ئاخەر پەشەلەک بوو. ئیمەش تەپیکمان پێدادا. بە

پښکەوت من که وځمه دهستی حهسه نه فەندی (به حه زره تی
 په سول الله) هه تا نه ش هاتینه دهره وه ههر نه مزانی له
 ده ست کیش دام؟

(گولاله ئیستکانه کان ئه هینیته وه لای دایکی، دائه نیشه وه).

ئاغازن: (به گهرمی)

ئیی! ئه نجا ئه مه چی تیا به سته یه؟

شاناز: (به خیرایی)

دوای ئه و پوژه سی چوار جاریش چوو ته مائی حه سه نه فەندی.

خونچه (به توپه یی):

دوو جار، دوو.

شاناز (به توندی):

سی جار.

خونچه (په سته):

ئهری ئه وه بو هه نده نه باوه پرن؟ ئاخه ههر ئاوا شتی
 بچووک گه وره ئه که ن. (به دهنگیکی بهرز) ده نا به (غهوسی
 خاکی به غدا) له و پوژه وه دوو جار زیاتر چاوم به و ماله
 نه که و تووه ته وه! ده ی

(ئاغازن چایی تیه کا و گولاله دیسانه وه بۆیانی دائه نی و ئه گهریته وه

شوینه که ی).

ئاغازن:

ئێ ههر ئه مه نده؟

گه لاویژ (به ماناوه):

ئهری به خوای، ئاغازن، ههر ئه مه نده چهند جاریکیش به
 زمانی سووتاوی لای چهند که سیکا باسی حه سه نه فەندی کردوو

و گوتوویەتی کورپیکی باش و گفتولوفت خۆشەو لاییکی قۆز و
بە دلە!

خونچە (ئاخیک هەلئە کیشی):

ئەنجا توخوا ئەمە چی تیاپە؟ (پاش کربوونیک): ئەری وەللا
ئێستاش ئەلیم بە برام بی کورپیکی هەندە باش و قسە خۆش
و بەدلە، هەندە پیاوێ نەبێتەو. ئەو پۆژە ی هەتا پۆشتووین
ئەو هەر بەخێرهاتنی کردووین و گوتوویە "بەخێریین، سەری
هەردووچاوم، گەورەتان کردین" لە دوایدا ناردووویەتی ئەو
هەموو میوەجاتە ی بۆ کربوون و چەند جار بەدایکی وتوو
کە بۆ ئێوارەش (ئیزمان) نەدات.

فاتمە خان (پیاڵە ئەخاتەو سەر ژێرەکی):

بابە، خوا لیم هەلناگری، کورپیکی باش و زۆر بەدلە.

گەلاوێژ:

وەی ئەری ئەها بە هەقی خوای ئەوەندە کورپیکی چاوتێرە
نەبێتەو. ئەو پۆژە لە بەغداوێ هاتبوو، ئەو هەموو
شتووێکە ی بەدیاری بۆ دایک و خوشکەکانی و بە قیسی
بوو کە شووشە و پەپەجانشی بۆ خوارزاکانی هێنابوو.

شاناز (بەتەوسەو):

دینم هەقە وایە، خەلک بۆ خوا بلێ، حەسەنەفەندی وەک
ئەو ئەفەندی کۆکە دان لە سنگ هاتوانە نییە کە کەس خیری
پوولەکیان لێوێ نابینی.

گولالە (دلخۆش نییە):

کام ئەفەندی دان لە سنگ هاتوو؟

شاناز (بە حیلکە حیلکەو):

کچى، با کهس نا باسی مامۆستا قادری خۆمان بکهین.
 گولاله (پائنه چه نى. به نهرمى)
 مامۆستا قادر کتیه؟

شاناز:

پوورزای گه لاویژ.
 گولاله (به دهنگى به سۆز):
 ئى! نهجا مامۆستا قادر دان له سنگ هاتووه؟

شاناز:

هوو! ئهرى بهو پيغه مبه رهی هه ند وشک و قرچۆکه هه تا
 هه ندی دی. ئه مه گه لاویژى پوورزای، سه دجار چوو پته شار و
 مه مله که تان، چما جارێکیان کراسی، پشته که وایه ک، سه عاتیک
 و یا جووته سۆلکی بو هیناوه؟ قهت سه ره مانگیک (پینج
 دیناریکی) له ده ست ناوه؟ لای خۆی مودی ری سانه ویه و
 مسته پاره یه کی وه رنه گری.
 ئاغازن (به ته وه وه):

چۆن، گه لاویژ خان، پوورزات هیچت بو ناکا؟ کوو، توخوا
 پاره شت ناداتی؟
 گه لاویژ (به بیزه وه):

پاح! نا به خوایه ی ئاغازن، کچی له کوئى ئه و ته رزانه چیان
 لى هه لئه وه ری؟
 خونچه (به ته وه وه):

هه رناوه ناو نه بی یه کدوو دیناری ئه داتی.

گه لاویژ (بن باک):

ئەنجا ئەو چىيە؟ بە سى مانگ جاريك ئەگەر بە ھەزار
نارى ەلى و بە زۆر دوو سى دىنارى لى بسىنم. ئەمە لەجياتى
ئەو ەى ھەموو سەرھەمانگىك ھىچ نەبا ھەر نىو ەى معاشەكەى
لە مستى من بکردابايە.

گولالە (بە ماناوە):

ئەى باوكت گەلاوئىژخان؟ (ئىستكانەكان كۆئەكاتەو ە لەگەل
سەماوەرەكە بەلايان ئەنئىتە سووچىكەو ە).

گەلاوئىژ (بە پىكەننەو ە):

ئەنجا باوك باوكە و پوورزا پوورزاىە، ست گولالە، ئى
ھەردووكانىش ديارە و جيايە.

ئاغازن: (لەبەرخۆيەو ە):

ئەى باشە، ئەو پارەيەى چى لى ئەكا؟

فائەخان (بە توندى):

چى لى ئەكا؟ ئەو ەى ئەيكاتە دەمى باوك و باو ەژن و زړ
خوشك و براكانىەو ە و ئەو ەى ئەمىنئىتەو ەش كەس نازانى لە
كوئى تەقەتى ئەكات؟ ئىستارەنگە ھەندى جوو ەكى ھەبى!

گولالە (بە گوشادى):

كەواتە يارمەتى باوك و مالەو ەيان ئەدات!

فائەخان (بە گرژى):

حەو و! ئەرى بە (خدرى زىندە) بو ئەوان ەك ھىچ كەس
نەپماو ە! پىرۆزە و منالەكانى لافى ئاغاىان لى ئەدەن! كچى
خو پوولكىيان پىو ە ھىشتوو ە و لەبەر ئەوان قادرفەندى
ھەتا ئاوا بى قەت نابى بە ھىچ!

گولالە (پرووخۆشە):

چى تيا به سته يه، ئه ي خه لک بو دايک و باوکى خوى نه بى
بو كى بى؟

فاتمه خان:

راسته، گولاله خان، به لام ته گهر ته ترانى له ده ست ئه و باوک و
زردايكه دا ئه و كوپه له چ (په زاله ت) و ده رده سه رى و هه ژاريى
و ناخوشيه كا يېگه ييه!
گولاله (به شانازى):

ئهنجا هه ژارى و نه بوونى عه يب نيه، ته گهر به وه ويه وه زور
ئازار و ناسوورى تووش هاتى، يا باوک و باوه ژنى، به هوى
ده س كورتى و نه خو ينده وارى و نه زانينى خو يانه وه له گه ليا باش
نه بووبن، ئه وه جيگه ي شانازيه، بگره پيوسته له سه رى كه
ئه و بو يان چاك بى و هه تا هه تايه نابى دليان بره نچينى. هيچ
منه تيشى تيا نيه كه خوشك و براى خوى به خيو ئه كات..
خو بېگانه نين.

فاتمه خان (به رو شه وه):

كچى ئاخىر، پروتيان كردو ته وه، نه ئه هيلن بيه ته خاوه ن
پووليكى خوى، نه ئه يه لن ژنى پى بيه ت. (په سته): ده ي ده ي،
توخوا ده با ئاواى لى بكه ن، (دواى كرپوونيك) باشه، هه موو
سووچ و خه تا له خويه تى، كه س خو به تو بزي لى ناسه نى!
حه يفه؟ تا ئه مرى هه ر ئاوا پرووت و په به ن نه بى!

ئاغازن:

ئه ي وتيان (نازادارى) خالوزاى هيناوه؟

خونچه:

نە بەخوا، كچى بىست كچ زياتر خۆى بۆ داناو، ھەتا ئىستا
 ناوى چەند كەسانىكىشيان لى ھىناو.
 گولالە (بۆ فامەخان):

ئەى بۆ وت ئەوئەدى جووھكى ھەيە؟
 ئاغازن (لەسەرەخۆ بۆ گولالە):
 پۆلە، گولالە!
 فامەخان (تېك ئەچى):

ئەدى بلىم چى نازانم؟ ئەرى كابرا بۆ وا ناك؟ ھەرچى راست
 بۆو لەسايەى سىبەرا كۆلە مەعاشىك وەرئەگرى، ئاخى مانگ
 چىيە ھەر بۆخۆى دى و ئەروات!
 ئاغازن (گرزە):

وہى توخوا ئەگەر وابلىت، فامەخان، تۆ ئەزانى ھەتا پى
 ئەگەن و معاشوگەكى ئەپچرېنن چۆن ناوى چاويان دى و چ
 ئەرك و پرەنجىك ئەكىشن! خوئى خويانە.
 فامەخان: (بەشەرمەو):

خوا كۆيرم كات، مەبەسم لە ست گولالە نىيە، ئەزانم ئەم
 چەندى پىوھ ماندوو بوو، ئى كوران خۆ ھەندە گران نىە،
 ئاغازن، ھەر بەچاو نوقاىك ئەگەنى، ئىستا ئى ئەوتۆ معاشى
 وەرئەگرن، (دەنگى بەرز ئەكاتەو): ئەرى، ئەوانە و ئى وەك
 ھەسەنەفەندى حكومت نازانم چۆن ئەو پارەوپوولە جوانەيان
 ئەداتى؟
 ئاغازن (پىئەكەنى):

ھا. ھا. ھا. ئەھا! دەبا بىيەوھ سەر باسەكەى خونچە و
 ھەسەنەفەنى ئى؟

فاتمه خان (دواى خه نده يه ک نه ختّى بير ئه کاته وه):

ئىي گيانت. هااه! ئه نجا حه سه نه فه نديش ئه وه (قسه يه ي)
بيستوو ته وه.

گولاله (به شه رمه وه):

ئه ويش ئه نجا خواز بينى خونچه ي کردوو؟

شاناز (له پړيكا)

نه، نه. حه سه نه فه ندى وتوويه بو ئه مه ي قسه وه گوتته گوتته كه ي
عالمه م بپړي و نيشانى خه لكى بدا كه درويه، خونچه ناخوازي.
(به پيكه نينه وه): ئه هم.. گوايا ئه گهر ئه وه ده هو له يان بو
نه كوترابايه.. له وانه بوو.

خونچه (به داخه وه):

ئامان، شاناز! ده ي ده ي، ده با نه خه له تابى، ئه نجا حه سه نه فه ندى
سه گى كام به رده رگايه؟

شاناز (به توندى)

بو حه سه نه فه ندى چى عه يبه كى هه يه، خونچه خان؟

خونچه (په سته):

ده برۆ، برۆ، توخوا چۆن ئه م قسه يه ئه كه يت؟

شاناز (به ته وسه وه):

بو؟ ناكا شهرمت پيى بى؟

خونچه (هه ر په سته):

شهرم پيى بى و پيى نه بى، توخوا حه سه نه فه ندى ئى وه يه
خه لك پيى بى هه ر باسپيشى بكات؟

گه لاويژ (هه لئه داتى)

وہ پو، خونچہ! ئەمە لە کەپەوہ؟

فامە خان (بەتەوسەوہ):

پۆلە، بەخوا ئی دلی نییە، گالەتان لەگەڵ ئەکات!

خونچہ (زەردەهەلئەگەرئ):

توو خوا، فامە خان ئەتۆش!

شاناز (بەبیزەوہ):

بابە ئەنجا بۆ گالتە ناکات؟ خونچە لای وایە هەر ئەو

(خونچە کە ی) جارانیش نەماوہ!

گەلاوێژ:

بەخوا راست ئەکەیت، منیش وام بۆ دەرتەکەوئ! ئای لەو

مەکرۆیە!

ئاغازن (دلتەنگە):

ئێستا ئەمە ی پیناویت، ئیوہ بۆ هەندە قوولی ئەکەن؟

گەلاوێژ (بەتوندی):

نا، نا.. ئاخر چۆن پەست نابین، تو خوا! ئەلێی هەر ئەو

خونچە یەش نییە کە پۆژ و شەو هەلئەستێ و دائەنیشی هەر

بە حەسەنە فەندییەوہ هەلئەخوینێ و کردوو یەتیە وێردی سەر

زوبانی!

(گولالە ترێ و هەرمی و شووتیان بۆ دائەنێ و دائەنیشیتەوہ).

گولالە (بەشەرمەوہ):

دە، دە، توخوا دە ئەم لاپەرە یە وەرگێرن (ئەچی رادیۆکە

ئەکاتەوہ). دەبا بزانی رادیۆکە چی ئەلێ (دەنگی شەمال

بەرز ئەبێتەوہ لە گۆرانی "هەری لەیلی" هەموویان بێدەنگ

ئەبن، ئەنجا وردە وردە لەگەڵ گۆرانییە کە بە چەپلە لێدانیکێ

رېك و به دهنگىكى تېكه لائو ئەكەونە گۆرانى وتن.

خونچە (بەخەمبارى لە دواى كۆتايى گۆرانييەكە):

ئاخر گشتى سووچى خۆمە، راستە ئەلېن (هەر ئەقلە لە
خەسارە تېكەوہیە!) نیش ئەگەر شەرم بەخۆم بى و عار بېنم
جاریكى تر لەگەل ئیوہ نەگەرېم، ئاوا تووشى ئەم گېچەل و
دەردەسەریيە نایەم.

فاتمە خان (پرووی گرژ ئەبى):

ئیمەش ئەگەر چاوەش و دەمەزەتیکى وەك تۆ بەگەل خۆمانا
نەدەین، ئاوامان بەسەر نایەت!

ئاغازن (دلى خونچە ئەداتەوہ):

دەى، دەى كچم، لە دلى خۆتى مەگرە. (بۆ فاتمە خان): پىى
ناوئى فاتمە خان، توخوا ئەگەر..

خونچە: (بەدەم ھەنسكەوہ پەستە):

نا، ئەتۆ نازانى، ئاغازن.. ديارە ئەوان لە ھەياچوونى من
ئەگەرېن، ئەمە خۆ يەكەمجار نىيە، سەرمان بە ھەر مالىكا
کردبى، يا بۆ ھەر شوينىكا چوويين، ئەوا ئەم باسەيان
کردووەتەوہ و ئەم زۆرنايەيان زەنيوہ..

فاتمە خان (پرووی گرژتر ئەبى):

وہى پرووت پەش بى، خونچە، ھەى، توخوا لەمەش تۆبە؟ كچم
زورنا ليدان ھەر پيشەى تۆيە.. چاوەشى ھەر لە پەچەلەكى
ئيوہ ئەوہ شىتەوہ. دەك شەرمەزار بىت.

گولالە (زۆر دلئەنگە):

كچى توو خوا ئەگەر ئەم باسە، نەگۆرئ! فاتمە خان، شاناز
خونچە، گەلاوېژ، دە فەرموون، فەرموون نەختى ميوہ بخوون.

فاتمە خان (دەست بە خواردن ئەکا):

رۆلە بە قوربانت بىم ئەوجا خو کەس چى نەگوتوو.

شاناز (لەپى):

هەر بوخوئى دلى پر و له کۆلە، جا بە هەمووشى هەلئەچى.

گەلاوئىژ (ميوە ئەخوا):

ئىنجا بو هەلئەچى؟ ئىمە چى بکەين حەسەنەفەندى

نايخوازىت؟

خونچە (بە پقەو):

ئو حەرام بى! کەواتە ئەو ديارە (تۆ) ئەخوازىت..

گەلاوئىژ (لێوہکانى وەرئەگىرى):

کچ چەدد و وجودەکت ئەکەوئ! حەسەنەفەندى هەر بو

(تۆ) باشە، بو تۆ.. نەخەلەتابى جارىکى تر ئەمەت لە زارا

دەرچى.. هۆو!

فاتمە خان (بە ساردى):

حەسەنەفەندى جارئى هەندەى نەخواردوو.

خونچە (بە داخەو):

ئەگەر حەسەنەفەندى هەندەى نەخواردبى، دەنا لەسايەى

خواوہ کەسى تريش داواى نەکردوو.

فاتمە خان (پەستە):

ئوہ.. دەى، دەى (پوو ئەکاتە ئاغازن و گولالە): بەو پرسق و

زەوادەى ئەکمان کردووہ ئاغازن، هەراسانيان کردووين هەندى

بىرنە خوازىنى شاناز و لە دەميان بەدەينەو.

(شاناز سوور هەلئەگەرى).

خونچە (بە تەوسەوہ - لەناکاو):

ئەو كى؟

فاتمە خان (ئۆزىك پروخوشى ئەبن):

سەد كەس (هەرمى بە چەقۇ لەت ئەكا و ئەيخوا). كىت بو
بژمىرم؟ خۆت باش ئاگادارىت چۆن "دارافەندى" لىمان بۆتە
قىر و بىنىشت و بە هيچ بابەتتىك وازمان لى ناھىنى! چەندانى
لە دارافەندى بەرى و جى تىش زۆرجار بەبەر گوئى باوكى
شانازيان ھەلاويشتوۋە.

شاناز: (بە ھەردو دەست خۆى ئەپنىتەوۋە):

كچى دايە بەسە دە بېرىتەوۋە.

ئاغازن (بەھەوۋەسىكەوۋە):

كام دارافەندى؟

گولالە (بەتەوسەوۋە شەرم لە پرويا ديارە):

رەنگە ئەمىشيان موعەلىمى گوندان بى!

فاتمە خان (بەگەرمى):

نا بە خواى كچم گوندى چى! ھەر لەناوۋەراستى شارايە. مانگى
مستىك پارە وەرئەگرى و ھەندە ھەندەشى چىنگ ئەكەوۋىت.

ئاغازن (بەزەردەخەنەبىيەكەوۋە):

ئەبى دختور بى!

فاتمە خان (قاچ ئەخاتە سەر قاچ):

كچى چى پى ئەللىن! لە تىلخانەيە، ئەو ھەموو تەلەفوون و
پوول و و پۆستەيەي لەبەردەستايە.

خونچە (لەپرىكا):

ئەنجا خۆ نەيوست.

فاتمە خان (ئەحەپەسى):

ئەو نەيويست يا ئېمە نەمان دايە؟ رۆلە بە خوای دەستی
تۆشيان ماچ ئەکرد.
خونچە (بەهەوەسەو):

ئەدى ئەو بە دەستيان ماچ نەکردن؟ ئەى بۆ دارافەندى لای
چەندان کەس وتوویە کە تازە بە کراسى بەریشیا نایەوئیت؟
گەلاوئۆ (بەتەوسەو):

وەى خەمئ! ئەنجا ئەگەر نەيويست چ بوو؟ کچى دەى دەى،
دەبا هەر بۆخۆيان بلىن! ئەها، قوریش نەخۆن نايان دەينى..
قور.
شاناز (زۆر پەستە و بەخۆى داشکاوتەو):

ئۆھ خۆرکیان لى کەوئ.. (بەهیز) کچى دايە گەلە، ئیستە
ئەو بە بۆ ئابرووم ئەبەن؟ ئەرئى گەردەنتان ئازاد نەبى ئەگەر
نەپرېنەو، دە بېرېتەو، حاە!
فاتمە خان (لەسەرەخۆ):

بەسەرى تۆ دايكى ست گوللە، خوا مەرگى شانازم نیشاندا
ئەگەر سەرى تۆ بەدرۆ بخۆم، خونچە مەکرۆیەى شەش
دەرە خۆیش خو ئەيزانى چەند جار دارا فەندى قوربەسەر
ناردووپیەتیە داخوازی و چەند کەسى پپوہ ناوین، ئیستەش
هەر بەرۆکمان بەر نادات.

شاناز: (بەدلتەنگى سەیری کاتژمیرەکەى مەچەکى ئەکات):
ئەوا پۆژئاوایە، (بەرقەوہ) هەلّسن دايە، با پرۆین، چیتەر
توانای بیستنى ئەم حەیاچوونەم نەما.. ئامان ئامانى خوایە
(هەلّەستى).

گوللە (بەنەرمىی)

ده جارى زووه، زوو شانازخان، توخوا دانیشه وه.

ئاغازن (بو فاته خان):

ئىي؟

فاتمه خان (به ساردى):

ئىي گيانىت. خوت ئهيزانى ئاغازن، دايكى بهرى جارى شانازم
زور مناله به خواى هەر له ئىستاوه ئى ئه وه نيه بجيته بهر
مال و مىردانه وه.

خونچه (هه لئه داتى):

به لى، تام شيرى خواى له ده ما دى! ئه و جا له بهر ئه مه بوو،
يانه خو دارافه ندى په شيمان بووه! چونكه له سه ر ماره يى و
خشل و زىرا پىك نه هاتن!

گه لاويز (په سته، هه لئه ستى):

وهى پو، چ ده م و زارىكى پيوه يه؟ ئه نجا ده با پىك نه كه وتوو بى!
خو وهك حه سه نه فه ندى نه بوو! چاك نيه ئه و خوازىنى كرد
و ئيمه خو مان له قه مان لىدا! (هه لئه ستى): ئه وه حه سه نه فه ندى
هەر خو ئى نه گه ياندوو پىت ئاوا ئه كهى، ئه ي ئه گه ر
خوانه خواسته بىناردايه داخوازيت ئه بوو چىت بگردايه و چوون
دونيات بخواردايه! به لام دلنابيه، ئه بى هەر به و ئاوات و به م
داخه وه ئه م سه ره ت سپى كه يت.

خونچه (هه لساوه به گورجى و به ده نكيكى بهرز):

ئىنجا چ بوو؟ بوو، نه بوو كه ره پوو! ئه و نا هه زارانى وهك
ئهو. چاك نيه ئه من هەر له مناليه وه دلى خو م نه داوه ته وه.
به (فه خرى عاله م) تا ماو پىت ئه تو ش ئه بى هەر بلىيت ئه م
(نانه به و دوشاوه). ماموستا قادر له خه ونى شه وانيشا تو ي

به خه يالدا نايهت. (گولاله نه ختي پائه چه ني).

فاته خان (ههلساوه):

حه، هه، هه، بابه له بهر ئهم دهم و پلهي! خو كهس
دهروه ستي نايهت، ده برۆن برۆن كچم (پروو ئه كاته شاناز و
گهلاويژ) با برۆين، ئهوجا ئهوه كي لهم زار دا درايه ئهباتهوه،
پۆله؟ په كووه! چ زۆر زان و پيكرايه! ئهم دهمه ئهوه چۆن شل
نابي و ناسوويته ههنده وهك مهقهس ليكي ئهدات؟

شاناز: (ههلساوه و عهباكه ي پيكا ئه خا):

ئينجا چ په كي پيكه وتوو؟ بۆيه گوايا نايانسن؟ به (هه زره تي
غهوسي گه يلاني) ئه گهر له به يانييه وه تا نيوه شه و چه نه ليدا و
ههر بي ريسي ئينجا هيچ نيه و لاي وايه باي ديته.

خونچه (خوي پيكا ئه خا، ههستي به سهركه وتنيك كردوو):

وهك ئيوه.. به ناشكوري نالييم ئيوه ش چيتان تيا نه هيشتوته وه
و ههنده بي دهم و پهل و بهسته زمان و كويره وار نينه!

فاته خان (خوي ئاماده كردوو):

خوا تيكي نه دات، ئاغازن، مال ههر ئاوهدان بي. ده به خيهر
دانيشن، گولاله خان

(ئيه وي باسه كه بگورتي و بچنه دهره وه).

(ئاغازن و گولاله تا بهردهرگاي هوشه بهرپيان ئه كهن).

ئاغازن (بهروويه كي گه شه وه):

وهي به خيهرهاتن سه رچاوان، زۆر گه ورتان كردين، كچي زوو زوو
دياربن، ديار. كاولخانه ي خوتانه.

گولالە: (واقی و پماوه):

به خیر بچن و خواتان له گهل بئ. توو خوا نه گهر هیچی له
دلی خوتانا بگرن! وهیش کوو خوشیه که یان لی بووه به
ناخوشی!

فاتمه خان (له ده رگا نه وه ستئ):

نا، نا کچم گولالە خان، نه تو له دلی خوتی مه گره. نه وان له م
به زمه راهاتوون، وه ختا بلیم نه گهر هه موو پوژیک چه ند جار
نه م کوو نه به ستن و ئاوا یه کتر نه شو نه وه و له نه جاما ناشت
نه به نه وه نه وه هه ر دلیان دابین نابئ! (نه روا).

ئاغازن (به ته وه وه له به رده رگایه):

توخه ی.. له میان که وی! به خوا چاک نه کهن، کچی نه دی
چییه، دونیا هه نده ناهینئ نا!

گه لایوژ (له ده رگا وه):

بزانه چوون نه وانیشمان دلته نگ کرد! نه مهش هه مووی له
سایه ی ناخونچه خانه وه. (نه روا ت).

خونچه (به گهر می):

نه و جا بو له سایه ی منه وه، یا نا گه لایوژ؟ به و (پیغه مبه ره ی
ئاخری زه مانئ) هه مووی نه تو بزانی! (نه روا ت).

ئاغازن (به خه نده وه):

کچم، به خوا ئیمه تان هیچ دلته نگ نه کردووه. وه ی، حه یف
نییه! چوون وا نه ئین.

گولالە (به خه نده ییه کی به مانا وه):

به پیچه وانه ئیمه تان سه ره رز کرد. (بوخوی) نه وه ی راستی
بئ هه رگیز شتی ئاوا سه یرم نه بینیه و قهت نه مه نده

پېكهنېم نه هاتووه.

(فاته خان و شاناز و گهلاوېژ و خونچه، چهند ههنگاوېك له دهركا دوور كهوتوونه ته وه، ټيكره ئه لېن):

به خيړ دابنېشن، خوا ټيكي نه دات، ئاغازن، ست گولاله، به دوعا، توخوا نه گهر نه گه پړينه وه ژووره وه، شهرمه زارتان كردين!
(ئاغازن و گولاله):

ده به خيړ بچن، خواتان له گهل بى، به خواى، زور زور گه ورتان كردين.

(به جووته به ماناوه سه يري يه كترى نه كهن و به قاقاي پېكهنېه وه نه گه پړينه وه ژووره وه و دهركا كه له دواى خوينا دانه خه ن).

په رده.

(په رده، دووباره نه كړي ته وه، ديمهن و شوين وكات نه گوراون).

(گولاله، به ته نيا خوئى نه كا به ژوورا، نزيك دهركا كه ماوه يه كى كورت نه وه ستى، بى دهنك هه ست پائه گرى، نه نجا له ژووره وه، زور به نه سپايي دهركا كه دانه خا و خوئى به رته داته وه سهر لا قه نه فيه ك، له ژيړ سوخمه وه له سهر سينه يا نامه يه ك ده رته هيئى. به هه ردوو ده ست نه يگرى، نه مديو نه وديوئى پى نه كا و زور به سوزه وه پيا هه لئه پروانئى. نه نجا ماچى نه كا و بونى پيوه نه كا پيش نه وهى بيكات ه وه و به دهنكيكى نزمى له بيستن نه هاتووا بكه ويته خوئندنه وه و دووباره و سى پات و ده پات كرده وه يا. پاشماوه يه ك نامه كه نه پيچي ته وه و چهند جار ماچ و بونى پيوه نه كا و به دهم و چاوى خوئا نه هيئى. نه ختى كر نه بى. نه په رپي ته وه نه و بهر و راډيو كه نه كاته وه. دهنكى گورانى (له ياره وه) بهرز نه بيت ه وه، گولاله دووباره

نامه که ئەکاتەو و لەسەر ئاواز و دەنگی گۆرانییە که بە نامە که یا هەلئە خوینن و چاوە گەشەکانی پیاو ئەخشیین. لە کۆتایی گۆرانییە که دا، هەمدیسان ئەکەوێتەو ماچکردنی نامە که پیش ئەوێ بیپچیتەو، ئەنجا ئەپخاتەو یاخەو باخەلی ژێر لاسوخمە ی چۆپە یا و بە هەردوو دەست ئە ی نووسیتە سەر دلییەو و چاوە فرمیسک تی زاوێکانی ئەپریتە دیمەنیکێ دەسکردی بە دیوارە که ی ئەو بەر هەلئاسراوا. ئاخ و هەناسە یە کی ئیجگار قوول هەلئە کیشی. ئەوسا دەستەکانی لە نامە که و ئەگوازیتەو بو چاوە پەشە سوور هەلگەپراو بە قولپەکانیەو و پرووی سپی زەرد هەلگەپراوی گەوالە پیاها تووی بە پەنجە نەرمۆلەکانی دا ئەپۆشی. ئەکەوێتە هەنسک و کولپە ی گریانەو. (دەنگی موزیقە ییکی نەرم لە رادیۆکە ئەبیستریت و وردە وردە پەردە دا ئەدریتەو).

پەردە.

پەردەى دووهم

(شەویكى پايز، لە ژوورپكا، لە يانەى فەرمانبەران)

(كاتژمير: نوۆ ئىواره نيشان ئەدا)

(پەردە ئەكرێتەوه، ژوورپكى بچكۆلانە، دوو مېزى تيا ئەبنيرپت، هەر مېزېك چواركورسى بە دەورا دانراوه. يەك لە دوو مېزەكان پاشماوهى خواردنەوهى لەسەر بەجېماوه و تا ئېستە پاك نەكراوتەوه. ئەوى تريان وا ديارە ئەوشەوه كەس لىى دانەنشتوو. دارافەندى و خورشيدى هاوپرپى بە جووتە دىنە ژوورەوه و سەيرپكى هەردوو مېزەكان ئەكەن. ”دارافەندى لاوپكى بەخووهى نە كورت و نە درېژە، لە تەمەنى بىست و پېنج سالىدايه، پەنگ سىپى، موو پەشە، پرچى كورتى بۆ سەرەوه بردۆتەوه، چاكەتەكەى بەسەر هەردوو شانیا داداوه. كراسپكى سىپى لەبەرايه، باخەكەى كردۆتەوه و قەرەوېتە ئاسمانپەكەى مىلى شل كراوتەوه. چاكەتەكەى لە ديوارهكەوه بە بزماریكا ئەكا و لەسەر كورسپەكا لىى دائەنیشى. خورشيد كە لە هەمان تەمەنايه و گەنجپكى كورتهبالاى تېك چەقيووى سەر زلە، قژوگودلەى لەناوهپاستەوه كەرتە و هەربەشەى بەلايهكادا هیناوه، لەسەر كراسپكى سپورتى گولگولپپەوه قەرەوېتەپەكى زەردى لىى نەوشاوهى بەستوو، بىى چاكەتە، ئەنگوست بەژيلەى كارەباوه ئەنى و بەرامبەر دارا، لەسەر كورسپەكا دائەنیشى).

خورشيد:

دواى ئەمە كە پاكەتپكى (پلاپەر) و چەرخپكى پەنگاوپەنگ دەرنههينى و جگەرەپىى دائەگيرسپىنى و بە فيزەوه مژى پپوه ئەكيشى و دووكەلەكەى بە هەوادا بلاوئەكاتەوه، بۆ دارافەندى پائهگرپى). فەرموو، جگەرەپىى بە با بكە.

دارافه ندى: (به زهرده ييه كه وه):

سوپاس ناخۆم.

خورشید (پتئى له جگهره كه ی خوئى ئه دا و پاكهت و چهرخه كه ئه خاته
سه ر مێزه كه وه):

ئا ئیره شوینئىكى باش و چۆله! ها! كهس گوئى له قسه و
باسمانا نابئى. (بوئى له دهنگى زیله كه وه دپته ژووره وه، سه ر
كراسیكى سپى وهك بهروانكه ی له بهردایه، دوو گلاس ئاو له سه ر
مێزه كه دائه نئى و دواى (به خیرهاتن كردنیان، ئه لئى) فه رموون،
چیتان ئه وئیت؟

دارافه ندى:

چیتان هه یه؟

بوئى:

گوشتى برژاو، جگهر، گورچيله، كه باب، كوبه ی موسل، چلفراى،
مێخله مه، كولباستى، كرىم چاپ، مریشك.
خورشید (به پێكه نینه وه بوئى):
كوپه خواردنه وه چیتان هه یه، خواردنه وه؟

بوئى:

هه موو شتێك، مه سته كى، زه حلاوى، ديانا، فه ریده، براندی،
وئسكى، شه راب.

دارافه ندى:

بو من بیره ی ديانا بیته و دوو شیش كه بابم بو هه لگه.

بوئى:

باشه، به سه رچاو، ئه ی تۆ، خورشیده فه ندى، چى ئه فه رموویت؟

خورشید:

بو من؟ ھەروەک جاران چارەکی مستەکی (بە پیکەنینهو):
بەلام لە شانزە ھوقەییەک بێت، ھا، بزانی، مەزەش چیتان
ھەییە؟ جارێ دوو سەلاتە و دوو جاجیک و دوو ھەنارمان بو
بێنە.

بۆی:

بەسەرچاو، ئەو خواردن، چیت بو ھەلگرم، خورشیدە فەندی؟

خورشید:

کوبەیی موسڵ، بەلام لەناو پوونا سوور بکریتەو، ھا!

بۆی:

باشە بەسەرچاو.

(بۆی، مێزەکەیی تر پاک ئەکاتەو و خێرا ئەچیتە دەرەو).

خورشید:

کاک قادر بەدەر نەکەوت!

دارافەندی:

بلیم چی؟ ئەگەر مێوانی نەبێ، پەنگە ئێستە پەیدا بێ.

خورشید لەم پوژانە زۆر عەدز و بێ دەنگە، نازانم بو؟

دارافەندی:

راستە، منیش ھەستم پیکردوو، ئەو ھەر لەخۆیەو زۆر لێک

ئەداتەو، خەم لە ھەموو شتیکا ئەخوا، جا ئیمپرو.

خورشید ئەفەندی (خۆی قیت ئەکاتەو):

بو، ئیمپرو چی بوو؟

دارافەندی: (بە دەنگیکی ئیجگار نزمەو).

ئیمپرو پەرۆشی ئەو خەلکەییەتی کە ئاوا ھەژار و بەندیوار

و دهر به دهره و به تایبه تی که له و هیواگه شه یا جارێ نائومی د
بووه که له ئاسۆدا ئه دره وشایه وه!

خورشید ئه فه ندی (تۆژی گرژ ئه بێ):

هه یهو، هه یهو! ئه نجا ئه و بۆ سه ری خۆی به دهر دی
خه لکه وه ئه یه شین! گویا کهس ئاگای له خه می ئه و
هه یه؟

دارا فه ندی (به خه نده یه که وه):

ئاخر ئه و وه ک ئیمه تیناگا و له م پرووه بیروباوه ریکی جیاوازی
تایبه تی هه یه.

خورشید ئه فه ندی (جگه ره که ئه کوژین ئه وه):

کوهره، ده ی، ده ی ئه و ئه گه ر سه ی شتیکی به سه راهات و له سه ر
ئهم خه لکه وه تووشی نه گبه تی و لیقه ومان بوو، کهس قوری
بۆ ئه پۆیت؟ نه به خوا.. بگه هه ر من و تۆ سه ر کۆنه ی
ئه که ین و ئه لێن؟ لێی بگه ر ئۆخوا با وای لێیت، کابرا
هه ر بووبوو، ئه گینا له چی که م بوو! (له ته قه ی دهرگا که بێ
ده نگ ئه بێ، بۆی دێته ژووره وه، بیره و عه ره ق و مه زه کانیا ن
بۆ دانه ن و دوا ی ئه مه که خورشید شتیکی له مست ئه نن
ئه چێته دهره وه.

دارا فه ندی (گلاسه که ی پر ئه کا له بیر ه ی سارد):

با ئهم باسه بگۆرین، من و تۆ سه ری باش لێ دهرناکه ین
و وه ک ئه لێن ”زوبان به لای سه ره!“ هه ره وک وتم قادر
به جو ریکی تر تی ئه گا و له پڕوا به کی ترایه.

خورشید ئه فه ندی (پێکی بۆخۆی ئه کا و به رزی ئه کاته وه):

به خوا راست ئه که یت، فه رموو له چاوت.

دارافه ندى (پەرداخەكەى خۆى بەرز ئەكاتەو و لەپىكى خورشیدی ئەدا):
 نۆشى گیانت بئ! ئەخۆنەو، بە مەزە خواردن و خوئى پیاكردنیا
 خەرىك ئەبئ. لە زرمەى پىی مامۆستا قادرا ئاوپ ئەدەنەو.
 مامۆستا قادر دیتە ژوورەو، لاویكى شۆخى كەلەگەتى، ناوشان
 پانى گەنم پەنگى، موورەشە، هەرچەند لە پرووئا خەم لە
 خۆشى زیاتر ئەیینى، بەلام هەردەم خەندەیهكى دلگری
 هەمیشەى لەسەر لىوایە، پرچی كورتى لە پىشەو بۆ سەرەو
 هەلدراو تەو، ناوچاوانى پان كردوو. قەدە جلیكى قاوہیى
 هاوینى لەبەرایە و قەرەوئەكەى كە لە پەنگى چاكەتەكە
 نزیکە، نەختى لەگەل یاخەى كراسە سىپیه كە یا شل كراو تەو.
 مامۆستا قادر (بە دەنگىكى نەرم):

شەوتان باش، ئەو لە كوئى خۆتان شاردۆتەو!

دارا و خورشید (پىكەو):

شەو باشتەر. فەرموو، فەرموو ئەو بۆ وا درەنگ هاتیت!

مامۆستا قادر (لەسەر كورسیەكا، لەناوەندیاندا دائەنیشی):

بەخوا لە قوتابخانە بووم. ئەم ئىوارەیه دوو دەرزى دوايم
 هەبوو.

(دارا و خورشید بەخێرهاتنى ئەكەن. خورشید جگەرەیهكى پىشكەش ئەكات).

خورشید ئەفەندى (پاكەتەكەى بۆ رانه گرئ):

فەرموو.

(زىلەى كارەباكە لى ئەدات).

مامۆستا قادر: (وهریناگرئ):

سوپاس. وازم لىهیناوه.

خورشید ئەفەندى:

له كه يه وه!

مامۆستا قادر (به خه نده يه كه وه):

له پيرى وه.

دارافه ندى:

داخوۆ ئىستا قوتايانى شهو چۆن؟

مامۆستا قادر (به پيکه نينه وه):

چۆن بن! قوتابى چى! كوپه خوۆ بوۆ خویندن و فيربوون
نه هاتوون. ههر ئه مه تا شه ر به خویندن و قوتابخانه وه
ئه فروشن.

دارافه ندى (به پيکه نينه وه):

چۆن؟

مامۆستا قادر:

ئه ي چيه؟ رۆژيک بيى، سى رۆژنايه نه وه، زۆربه ي زۆريان
په رتووک و په راو و بگره پينووسيشيان نيه، خوۆ ئاماده كردن و
هه ول و زيره كى و يدهنگى ههر ناسن، له قۆپيه و گزيشا
خوۆ هاوتايان بوۆ نادۆزريته وه، ئه نجا (به پيکه نينه وه) به باره بار
و به زۆريش خوۆشى و ناخوۆشى (دهرچوونيان) ئه ويىت؟

خورشيد ئه فه ندى (به ته وه وه):

سا ئه وه هه موو سه ريه شه و خوۆماندووكرنه ت له چى؟ (پى
ئه كه نى) ده با چه ند ديناره كى له گه لا نه يىت!

مامۆستا قادر (پيئه كه نى):

ئه هم! كوپه پاره ي چى؟ به سه رى هه ردووكتان ئه گه ر ويژدانم
لى بگه رى و بوۆ راژه ي گشتى نه بى پى تيانانيم. (بوۆ ديته
ژووره وه).

خورشید ئەفەندی (بۆ بۆیەكە):

بزانه مامۆستا قادر چى ئەفەرمویت.

مامۆستا قادر:

درەنگ نىيە؟

خورشید ئەفەندی:

كوپە دەى دەى، درەنگى چى، ئىستا مريشك هەلنە نىشتوون!

مامۆستا قادر:

دە باشە (بۆ بۆى) بىرەى ديانام بۆ بىنە.

خورشید ئەفەندی:

يەكدوو مەزەى تريشمان بۆ بىنە (بۆ مامۆستا قادر) ئەووە بۆ

ياخەى (ديانا) ت گرتووە!

مامۆستا قادر (بەخەندەو):

ئادر (دايانا) خواوەندى جوانىيە.

(بۆى قاپ و شووشە بۆشەكان ئەباتەووە ئەچىتە دەرەووە).

مامۆستا قادر:

ئىو، چىە ئاوا ملتان داوہتە خورادنەوہى هەمىشەيى!

خورشید ئەفەندی: (جگەرەيى دا ئەگىرسىنى):

لە خەمى دونياو، چى بکەين، ئەى گپى دەروونمان بەچى

داپەركىنەنەو!؟ (بەماناوە روو ئەكاتە دارافەندى) وا نىيە كاك درا،

هەهە؟

دارافەندى (هەناسەيى دەكىشى):

راستە بەتايبەتى لەم زەمانەدا كە پياو دەسەلاتى بەسەر

شتىكادا نەشكا، ئەوا ناچارە بەهۆى مەى و سەرەخۆشەووە

فەرامۆشى بكا و لەبىر خۆى بەرپتەووە.

(بۆ ماوه یهک هه موویان بیده نگ ئه بن، خورشید ئه فندی هه ر مژ به جگه ره که یه وه ئه نئ و بۆ سه ره وه دوو که له که که ی فوو ئه دا و سرنجی لی ئه گرئ، بۆی دیته ژووره وه و بیرهی مامۆستا قادر و مه زه کان له سه ر میزه که دانه نئ، (په ردا خیک بۆ مامۆستا قادر پر ئه کاو لیی ئه پرسئ):

بۆی: (بۆ مامۆستا قادر):

کاک قادر خواردنت بۆ هه لگرم؟

مامۆستا قادر (خوی به سه لاته که وه ئه کا):

یه ک شیش گوشتی برژاوم بۆ هه لگره.

بۆی:

به سه رچاو، چیترتان ناوئیت؟

دارافه ندی:

بیره یه کی تریشم بۆ بینه (بۆی ئه چیته ده ره وه).

خورشید ئه فه ندی: (پیکی خوی به رز ئه کاته وه):

فه رموو کاک قادر، فه رموو.. له گیانی تۆوه.. له چاوی یاره وه.

مامۆستا قادر (په ردا خیک ئه دا له پیکی خورشید و دارافه ندیه وه):

له گیانی هه موومان هه ئه خوئه وه.

مامۆستا قادر (په ردا خه که سه ره میزه که دا ئه نیت هه و که وچکی سه لاته ئه خوا. بۆ (خورشید ئه فه ندی):

ئئ کاک خورشید ئیسته له گه ل یارا چۆنی؟

خورشید ئه فه ندی (پتی له جگه ره که ی ئه دا و به هه واییه که وه):

زۆ باشم. هه رگیز له مه باشت نایم.

مامۆستا قادر:

چۆن! واتا هه ره وک جارانی، یاخۆ گۆرانیکی تازه بووه؟

دارافەندى (بەپىكەننەو):

هە ھا. ئەنجا خورشیدئەفەندى و گۆران كەى وتراوه؟

خورشیدئەفەندى (بە بزەيەكەو):

ئەو دەمە باشە پياو بگۆرئى كە گۆران سوودمەنتر بئى!

مامۆستاقادر (ئەگرژئەو):

ئەھا! ئەبىنم وەك پىتۆل ئەدوئىت! بەلام بزەنم چۆن؟

خورشیدئەفەندى (فەرئى لە عەرەقەكەى ئەدا و كەوچكى هەنارە ئەخاتە

دەمىەو و مژىكى درىژ بە جگەرەكەيا ئەنى):

جارئى من هەنگاوئىك لەپىش هەردووكتانام. جا كەى ئىو

گەيشتنەو (من) و پىگايەكى باشترم دۆزىەو ئەوا ئەو كاتە

(گۆران) ئاسانە!

مامۆستا قادر (كورسەكەى نزىكتەر ئەكاتەو):

تەنناگەم بە چ فەيتىكا لى ئەدەيت!

خورشیدئەفەندى (بەماناوه):

دارافەندى بۆتى ورد ئەكاتەو

(سەيرى دارافەندى ئەكا).

دارافەندى (پەرداخەكەى بۆ دەميا ئەبا):

بەخوا بابە منىش سەرم لى دەرنەچىت!

خورشیدئەفەندى (پىئەكەنى):

ھا. ھا. چۆن كەستان تى نەگەشت؟ ئەھا كوپرە وا ديارە

من زۆر گرنگم ھا! (مژئى لە جگەرەكەيا ئەگرئى) بوەستن، ئىستا

هەموو شتەكتان بۆ روون ئەكەمەو و هەيچ گەفتەكتان لەددا

ناھىلەمەو. (بە عەرەق قورگى خۆى تەر ئەكاتەو)، جگەرەكەى

ئەكوژئىتەو. باشە، مامۆستا قادر، دارافەندى با بىنەو

سەرۋىكارى خۇمان. با ئى بن بەرھى بېنىنە سەر بەرھى، ئىمە
 ھەرسىكىمان لەسەر ژن ھىنان بووين ھاه؟!
 دارافەندى (نەختىك گرژ ئەبى):
 ئەھۆ ھۆ... ھاتىنەھە سەر ياسىنى گۆلكى!
 خورشىد ئەفەندى:

ھەر چۆنى بىت، دە با ئىستە ھەر يەككىمان بەراستى دەردى
 خۆى ھەلپىژى و بى پىچ و پەنا باس و خواسى خۆى بگىرپتەھە،
 ئەنجا بزىنن كى راستە و كى پىويسىتە بگۆرپت، باشە؟
 مامۇستا قادىر و دارافەندى (دواى ئەمەى سەيرىكى يەكتەر ئەكەن):
 باشە زۆر باشە.

خورشید ئەفەندى (بە بزەبىيەكەھە، پىكەكەى بەرز ئەكاتەھە):
 كەۋاتە لە چاۋى راستىيا..
 مامۇستا قادىر و دارافەندى پەرداخەكانىان لەپىكى خورشىد ئەفەندى
 ئەدەن، لە چاۋى دلسۆزىيا. ئەخۇنەھە و مەزە ئەخۇن.
 (بۆى دىتە ژوورەھە، شووشە بىرەپىكى ترى بۆ دارافەندى ھىناۋە).
 خورشید ئەفەندى (بۆ بۆى):

ئەھا دىيانىيەكى ترىش بۆ مامۇستا قادىر بېنەھە و پىكەكى
 بەغدايى بۆ بەندە و دوو دانە ھەنارى نازەنىنىشمان بۆ ورد
 بكە.

بۆى:

بەسەرچاۋ
 (بۆشەكان ھەلئەگرى و ئەچىتە دەرەھە).
 خورشید ئەفەندى (جگەرەپى دائەگرسىنى).
 لەكىۋە پىيدا بىن؟

مامۆستاقادىر (بەھيىۋاشى)

تۆ خۆت سەرەتاكەي داھەزىنە.

خورشيد ئەفەندى (مژىك لە جگەرەكەيا ئەگرى و دووكەلەكە لە كوونە
لووتىيەو بە با ئەكات)

باشە، زۆر باشە من.. من.. ئەحم.. من ئەلېم ئەم دونيا دوونە
ھەندە ناھىنى پياو خەمى لى بخوا و ئاخى پپوھەلگىشى،
تەمەنىش ئەمەندە دريژ نىيە تا بە ھەندى ھەلگىرىت، جا
چۆنت بۆ ھات ئاۋاي باژۆ، تا بۆت ئەكرى و دەست ئەدا،
بۆخۆت ھەر راي بۆيرە.

دارافەندى:

تۆ، چۆنى رانەبويىت؟ ھىي.

خورشيد ئەفەندى (سۆتەكى جگەرەكە ئەپرژىنىتە ناو تەپلەكەي سەر
مىزەكەو):

من ھەموو شىك لاي من فشەيە، ھەموو ئافرەتتىكىش لاي
من ۋەك يەكن، كى بە پرووما پىكەنى ئەو خۆشەويستە، ھى
پەرى نەبوو، نازدار، ئەو نەبوو، گوليزار. چ زۆرە كچ زۆرە.

دارافەندى (فرى ئەكا بە گلاسەكەو):

ئەمەيە رابواردنەكەي تۆ؟

خورشيد ئەفەندى (پى ئەكەنى):

نە، ھا. ھا. ھا. (بەتەوسەو) ئەي ۋەك جەنابت، يا ۋەك مامۆستا
قادر بکەم؟ لەو ھەموو ژن و ئافرەتە جوانانەو خۆم گىرۆدە
و بەندى يەك ئافرەت بکەم، ھىي، لەسەر ئەمىشا ھەمىشە
تووشى دلتەنگى و دەردى ۋەرەم بىم، ھا؟

مامۆستا قادر (به خه نده ییه که وه)

من بۆ؟

خورشید ئه فه ندی:

بو هه ستن. ئیستا بۆ هه ردووکتانی ساخ ئه که مه وه.

دارافه ندی (وهک به زۆر قسان بکا):

باشه تۆ چی ئه که یت؟

خورشید ئه فه ندی (مژگی له جگه ره که ئه گری و ئه یکوژییته وه):

کاکه له و کاته دا که تۆ به عاذزی و پرووگرژییه وه له دایه ره وه
 ئه گه ریته وه ماله وه و هه زار و یهک بیرى ناخۆشى ئه که یته وه و
 خه م و په ژاره بآلت به سه را ئه کیشی، له و ده مه دا که مامۆستا
 قادر نو قمى ده ریایی قوولى بیرى دلداریه وه و په ساوى ناز و
 نازدارى یارى وه فاداریه تی و له قوتابخانه وه چه شنى سه رخۆش،
 به ره و مال ئه بیته وه، ئه و کاته هی به نده ی برا بچووکتان،
 یاخه ی لى ئه که مه وه و قیت و قۆز به بهر ده رگای قوتابخانه ی
 سانه وى کچانا پائه بوورم. وهک له باخیکى له گۆره ی به هارا
 چاوم به و گۆل و خونه چه نازاداران به روون ئه که مه وه.

دارافه ندی: (نه ختی په سته):

ئیی؟

(بۆی دپته وه ژووره وه، گشت بیده نگ ئه بن، بۆه یکه بیره و عه ره ق و
 هه ناره کان دانه نی و شووشه و قاپه بۆشه کان ئه باته ده ره وه و ئه پروات).

مامۆستاقادر: (سه ری بۆ ئه له قینى):

ئیی؟

خورشید ئه فه ندی:

ئى، ئى؟ به جاده که دا ئه پرۆم تا زۆربه ی کچه کان په رت و

بلاوه ی لى ئەكەن، ئەوسا لە شوينى چاوه‌روانکردنى پاسەكه‌دا
لە نزيك ئافره‌ته‌كانه‌وه ئەوه‌ستم، ناوه‌ ناو، ئاфтаوى چاو
جوان ئاوپيكم لى ئەداته‌وه و منيش چاوم ئەپرمه‌ چاوه
جوانه‌كانيه‌وه، ئەنجا لە شه‌رمانا كوله‌كانى وه‌ك سىوى لاسوورى
”شه‌قلاوه‌“ ئال ئەبى و پرووى خووى وه‌رنه‌گيپيٽ. ته‌زوويه‌ك به‌
له‌شما دپٽ، هه‌ر مه‌پرسه‌.

مامۆستا قادر (ئەخواته‌وه):

باشه‌!

خورشيد ئەفه‌ندى (ئەخواته‌وه):

ئەوسا كه‌ پاسه‌كه‌ هات، لە پاش هه‌موويانه‌وه، منيش به‌سه‌ر
ئەكه‌وم و به‌رامبه‌ر ”ئاфтаو“ به‌ پيوه‌ ئەوه‌ستم، تا دائه‌به‌زى،
ئينجا هه‌تا ئەگاته‌وه ده‌رگاي ماله‌وه‌يان به‌ فيكه‌ و فيك و پيا
هه‌لووتن و توانج تيگرتنا دوور به‌ دوورى دوا به‌ دوايدا ئەچم.
هه‌... هه‌...

دارافه‌ندى (به‌ ته‌وسه‌وه):

جوانه، جوانه، ئەه‌ ”ئاфтаو“ ي به‌سه‌زمان چى ئەكا؟

خورشيد ئەفه‌ندى (جگه‌ره‌يه‌ك پى ئەكا و هه‌لى ئەمژيٽ)

هه‌و! گوايه‌ چى بكات؟ خي‌را خي‌را ئەپروات، چه‌شنى كه‌وى
بايزبه‌گ! له‌نجه‌ ئەكات! زوو زوو ئاوپم لى ئەداته‌وه و هه‌...
كه‌ ئەزانى ”راوچى“ هه‌ر به‌ دواوه‌يه‌، وه‌ى به‌ قوربانى
بم. له‌خوشيانا په‌نگى هه‌ل ئەبزركى و ليوه‌ ناسكه‌كانيم لى
وه‌رنه‌گيپيٽ. هه‌... ها..ها.. ها (پى ئەكه‌نى): له‌ تاوانا خووى
ئەكوٽيٽه‌ ژووه‌روه‌.

دارافه‌ندى: (به‌ ده‌نگيكي به‌رزه‌وه):

ئۆیف! یاخو موبارهک نه بئ.. ئا ها. ها. ها. (پئنه که نئ): به
خو جوانه.. ها. ها. ها ئه ی پابواردن، ئاوا نه بئ چۆن نه بئ؟
خورشید ئه فه ندی (پئ نه که نئ):

ها. ها. ها. گوايه گالتهم پئ نه که ی! هی نه خیر په نگه
پابواردن.. هینه که ی جه نابت بیته ها! دوور نییه تا ئیسته هیش
ته مات به ”شاناز” ههر مابئ، ها؟

مامۆستا قادر (په رداخه که ی پر نه کا):

ئهی گوايه بۆ نه ی مابئ؟

خورشید ئه فه ندی (قومیک له جگهره که ئه دا، نه ختی ئاوا ئه کاته
پئکه که یه وه):

تۆ که خوازیینی ئافره تیکت کرد و نه یاندا هی.؟

مامۆستا قادر (قسه که ی پئ نه برئ):

ئاخر، نه دانه که یان له سه ر خشل و ماره یی پئک نه هاتن.

خورشید ئه فه ندی (ئه خواته وه):

ئه هوو هوو! ئه مه به لاتریش.. هی به لام له سه ر ههر شتیكا
بووبئ، یه کدوو جاری تریش لیت پاسپاردبئ، ههر نه یاندا بئ،
ئه وه تازه هی، چۆن چاوت لی نه بئ و به ته مایی دانه نیشی؟
دارافه ندی (ئه خواته وه، دلته نگه):

کا که ئاخر شاناز سووچی نییه، بگره.. هی.. باوکیشی رای
له سه ره.

خورشید ئه فه ندی (به ته وسه وه):

ئه وجا چی ماوه؟

دارافه ندی (دلته نگ و کره):

ته نیا دایکه عه یاره که ی نه بئ هی، کهوا لیمان بووه ته به کروکه!

خورشید ئەفەندی (بە پێکەنینەوه):

ها. ها ها! لە ئێستەوه خەم و داخی خۆتی لێ هەلپژە
باشە، ئەگینا، کە بوو بە خەسووی فەرمانداری بەهیزت.. ها.
ها. هی.. هی.. (پێتەکنی): ئەوکاتە لە بێ دەسەلاتیا ئەمە
ئەکەیت.. هی.. هە هاها.. ئا.. هی. هی..

مامۆستا قادر (سەری خۆی باندەدا):

سەیری، سەیری چۆن وەک جۆکەر بە هەموو باریکا لێ
ئەدات! هی.

دارافەندی (بەخەندەبێهەکی ساردەوه):

هەقی هەیه، ئەم گالتە و فشە بە دونیادا دیت، ئەنجا بۆ
وا ناکات؟ هی.

خورشید ئەفەندی (خۆی قیت ئەکاتەوه):

کۆرە ئاخر دونیایە کە خۆی فشەیه، ئێتر بۆ لە خۆت و لەخۆی
بکەینەو بار؟ هەندە ناھێنێ.. هی.. (ئەخواتەوه): ئەمە
باوکی گشتییەتی ئەوی تر هەمووی درۆیه. هی، ها. ها.
(پێتەکنی) ئەنجا فاتمەخانی خەسووی خۆشەویستی تازە دانا
کەوتووت داوای چی و چی لێکردیت؟ هی.

دارافەندی: (قومێکی درێژ لە بیرەکەیا ئەدا):

کاکە لە راستیدا داوای مآل و پیرانی و سەرگەردانی و پروتانهوهی
لێکردم. هەم. لە پیشا بۆ مارهیی داوای ۲۰۰ مسقال زێر و
پیشەکی و پاشەکی کرد.. هی..

خورشید ئەفەندی (بەتەوسەوه):

ئێ باشە، ئەوا زانیمان تا نەتوانی بە ئاسانی دەسی لێهەردەیت!
گوايه خانم بەمەوه ئەم ئەتەستیتەوه و زنجیرت ئەکا. ئێ؟

دارافه ندى:

ئەنجا، لەبابەت شتوومەكەو، وەك مامۆستاكە بە قوتابىيەكانى
ئەللى “ئەم شتانەى خوارەووە بنووسە” ئەویش بە پرستەيەكى
ئاوا پىك و پىكا وتوێه “ئەمانەم ئەوئ بو شانا ز بكړين”
“تو دەستە جلك: پینجى كوردی، و چوار قەدى ئەملۆده لە
چاكترین بابەتا، گۆبەرۆك لە چل مسقال زېر، پشتمند لە سى
لیرەى پرەشادى هى.. سى لوولە سى مسقال، شیلان لە ۱۲
مسقال، ئەهم، گەردەنە لە ۱۵ مسقال كەمتر نەبى، ورده بازنى
پتوون لە پانزده مسقال زېر، ها. ها هى ئەمانە جگە لە
ئەلقەى ئەماس و گوارە و وردهوالەى تر.

خورشدته فەندی (لە پاش پیڤدەنگبوونێکی بەسامهوه، که لەگەڵ هەر پارچه زیڤری (دارائەفەندی باسی ئەکا، ڕائەچەنئ و ئەلئ ”هەمم” بە پیڤکەنینهوه:

ها.ها.ها. ئەهێ ئافەرین پووره خەسووی پالەوانی سەر ئاسنینهی خۆشه‌ویست! هێ واتا ئەیه‌وئ سەرتاپای ”شاناز” کچی بوو لە ئالتوونا بگریت! ها! ها! ها! ها! هێ! هێ! هێ! هێ!..

بەخوا جوانه، ئەوه ڕه‌نگه‌ وا تێبگا (دارافەندی) نیچیر لەسەر عەماری زیڤرا هەڵنیشتوو، ها! یا خەزنه‌ی سولتان مەحموودی دۆزیوه‌ته‌وه‌.. هێ. ئای باوکه‌ لەبەر ئەو پیره‌ژنه‌ جلعوده‌ پیڤکرایانه‌وه‌؟

ماموستا قادر (هه ناسه په کی دوورودرېژ هه لږدینې و ئه خواته وه):

دهک مالتان ويړان بـ هـى، څه مه چيـه؟ وه ک دوژمنيکى
 بابه کوسته يان کهوتـيـته ژيړچه نگ و به جارـى ئاوه پروتى بکه نه وه
 ئاوايه، هـى. بابـه، ئاخر ئهـم قـوـل پـرينه وه و په رپووتکردنه له
 چى، هـهـى خوا بتانگري!

خورشیدئەفەندی (ئەخواتەو):

فەرموو، ئەمەتا ویزدان! ئیستە مارییە کە وتمان قەیدی ناکا
 بۆ دەستەبەستکردنی زاوای نەگبەتە، زاواش ئەبێتە کوپری ئەو
 خیزانەییە، جا لە جیاتی هی.. هە. لە جیاتی دەستگرتن و
 یارمەتی و باربۆ کردن و پێ گەیاندنیشیا، ئەم قاچ بڕینەوێیە
 و ئەم سەر لێشپۆیان و پێلێگرتن و مāl کاول کردنە ی بۆ؟ هی.
 بە جاریک بۆ هەندە پەرپووتی ئەکەن و وای لێ ئەکەن، هی،
 قوربەسەرە ی هەتا هەتایە لە ژێرباری قەرد و خاوەن قەردا
 بتلێتەو و دەرئەچێت؟ هی.

دارافەندی (بەخەمباری):

گوايا، عادەت وەهایە. هم. بەلێ. کڕین و فروشتن!

مامۆستا قادر (دەنگی بەرز ئەکاتەو):

زۆر لەم بابەتەو دواوم، ئەمە گوايە ئەو جوړە دایکانە و
 تێئەگەن ئەگەر ئەو هەموو شتانه بە زاواکانیان نەکەن،
 هی، ئەوا کچەکانیان بە چاویکی سووکەو سەیریان ئەکړیت،
 لەلایەکی تریشەو، لە نێوانی ئافرەتانا بوو تە پکابەری، کێ
 زۆرتر شتوومەکی بۆ کرا.. هی.. ئەو کەسە پەسەندە.

خورشیدئەفەندی (مستی لەناوچاوانی خۆی ئەدات):

وەک خاکم بەسەر. هی، کەواتە ئیمەمانان هەر نابێ.. هی..
 بیریش لە ژن هێنان بکەینەو (دوا ی کپوونێک بەتەسەو):
 باشە ئەمەیه پابواردن. هی وای نییه؟ ها. ها. ها!

مامۆستاقادر (سەیرێکی کاتژمێرەکی مەجەکی ئەکا):

ئەوا شەو درەنگە، خواردنەکاغان بۆ نەیت.

خورشید ئه فهندی (زیله که لی ئه دات):

با بیّت (بۆ دارا فهندی) ئه و جا کاکی برا ته مای چیت به و
ئافره ته وه ماوه؟ هی.

دارا فهندی (دوا تنۆکی بیره که ی پیا ئه کا و هه ناسه یه ک هه لدیّنی):

چی بکه م! دلم پۆ نادات! (بۆ دیته ژووره وه و خورشید ئه فهندی
پیی ئه لی خواردنه کانیا ن بۆ بیّنی). (بۆ میزه که پاک ده کاته وه
و ئه چیته ده ره وه).

خورشید ئه فهندی (جگه ره یه ک دائه گیرسیّنی):

هاه! دلت پۆ نادات! هی. به سته زمان! (پروو ئه کاته مامۆستا
قادر) ئه وه په نگه مامۆستا قادریش هه ر ئه م بیانووه ی
به ده سته وه گرتی که هی.. دلی پینادات!
مامۆستاقادر (پرووی ئه گه شیته وه):

به خوا.. من بلیم چی؟

خورشید ئه فهندی (نه ختی سرنج ئه داته دوو که لی جگه ره که ی):

باشه، په یوه ندیی تو و خوشکه ”گولاله“ گه شتووه ته کوئی؟
هی.

مامۆستاقادر (به کزییه که وه):

هه ر وه ک خو یه تی..

دارا فهندی (به هه وه سپکه وه):

چۆن؟ به م زووانه چی نامه ی تری نه هاتووه؟

خورشید ئه فهندی (به خه نده ییه که وه):

په نگه تۆش به ”نامه“ دلی خۆت بده یته وه؟

مامۆستا قادر (دوگمه یه کی تر له به رۆکی کراسه که یا ئه ترازیّنی):

ئه گه ر بلیت نامه کانی شیتیان کردووم ئاخ! به تاییه تی نامه که ی

ئەم دوايىھى ھەر بە جارېك ئارامى لى ھەلگرتووم.. ئاخ
(لەبەرخۆيەو)

(نامەكەت گەشت يارى وەفادار،
لە دلما نەى ھېشت برين و ئازار،
لە خوشيان وشەم نەھاتە سەرزار
فرمېسكى شادېم بە گور ھاتە خوار
واڭەبى نامەى زەنگين بو ھەژار
... ئاخ.

خورشيد ئەفەندى (بەپېكەنېنەو):

دەفەرموو ھە بوويە بوژيش، ئەى چيت ئەوئ؟
(لەم كاتەدا گوڭيان لە گورانى (لەيارەو) ئەبى كە لە راديوگرامەكەى
ھۆلەكەو بەرز ئەيىتەو. بوئ دېتە ژووەرەو، خواردنەكانيان بو دائەنى و
ئەچىتە دەرەو. كە نزيك دەرگا ئەيىتەو، مامۆستاقادر بانگى ئەكات. بوئ
ئاورپىك ئەداتەو و ھەلوپستەك ئەكا).

مامۆستا قادر (بو بۆيەكە):

ئا تووخوا، نەختى دەنگى گرامەكە بەرز بکەرەو، لە دواى
ئەمەش گورانى "ئەميرەكەم، دلگيرەكەم" مان بو ليدە، باشە
ھەى!

بوئ:

بەسەرچاو

(ون ئەبى) دواى كەمپك دەنگى گورانيەكەبەرتر ئەبى. ھەر سىيان بەدەم
نانخواردنەو گوڭى لى ئەگرن و سەرى بو ئەلەقېنن. كە تەواو بوو ئەنجا
دەنگى "فوائد" بە گورانى "ئەميرەكەم" بەرز ئەيىتەو و ھەر سىيان جارئ
واز لە خواردنەكە ئەھيىنن و بەتايىبەتى مامۆستاقادر زور بەسۆزەو گورانيەكە

له گه‌ل رادیوگرامه که ئه‌گێرنه‌وه، له دوايیدا ئه‌که‌ونه سه‌ر خواردنه‌که‌يانه‌وه).

دارافه‌ندی (له‌ناکاو):

ئه‌نجاره، چی بۆ نووسیویت؟

مامۆستاقدار (ده‌می خو‌ی ئه‌سپێته‌وه، چاوه‌کانی به‌ گران ئه‌کاته‌وه):

هه‌ه... هه‌رچه‌نده‌ له‌ نامه‌کانیا داوای لێکردووم که‌نابی هیچ که‌س پێ بزانێ، به‌لام ئاخ! چه‌ندی ئه‌که‌م دلم‌ دا‌بین نابێ.. هی.. ئی‌هوش که‌ له‌خۆم دلسۆزترن و ئیمه‌ به‌ هه‌موو شتیکی یه‌که‌تر ئه‌زانین، هی.. نه‌ئینی یه‌که‌دیمان بۆیه‌که‌ هه‌لگرتووه، ناتوانم هی. چیت لێتان بشارمه‌وه (ئاخیکی گه‌رم هه‌له‌ئه‌کیشی و له‌پریکا جگه‌ره‌یه‌که‌ دائه‌گیرسێتی و ئه‌که‌وێته‌ مژین).

خورشید ئه‌فه‌ندی (به‌پێکه‌نینه‌وه):

ئای هه‌ی! دیاره‌ "نامه‌ی یار" فێری جگه‌رشته‌کاته‌! ها!ها!

مامۆستاقدار (سه‌ریکی دوکه‌لی جگه‌ره‌که‌ ئه‌کا):

برایانم چیتان لێ بشارمه‌وه! به‌راده‌یه‌که‌ گیرۆده‌ی فیان و خۆشه‌ویستی گولاله‌ بووم له‌ پرووی هه‌ر ئافره‌تێکا بگه‌ره‌ له‌ناو په‌رداخ‌ی بیرده‌دا، له‌سه‌ر نانخواردنا ته‌نانه‌ت له‌ خه‌ویشا ئه‌وا وێنه‌ی پرت‌ه‌وی روخساره‌ نازداره‌که‌ی یار ئه‌بینم (هه‌ناسه‌یه‌که‌ هه‌له‌دێنی). ئاخ! بگه‌ره‌ خه‌و و خواردنم لێ هه‌لگیراوه‌ و چه‌ند.. هی چه‌ند زی‌تر بی‌ری لێ ئه‌که‌مه‌وه خۆشه‌ویستیم به‌ تین تر و دل‌داریم به‌گور‌تر ئه‌بی..

دارافه‌ندی (له‌خواردن بۆته‌وه و زۆر به‌ په‌رۆشه‌وه گو‌یی رایه‌ل کردوووه):

هه‌قی تویه!

خورشید ئه‌فه‌ندی (خواردن ته‌واو ئه‌کا و جگه‌ره‌یه‌که‌ دائه‌گیرسێتی):

ئەنجا ئەوا چۆن، بە ناوی ئاشكرا، نامەتان دى و ئەچى؟

مامۇستاقادىر (بە بزەيەكەو):

بىگومان نە، ئەو بەناوى ”خوشكى بچووك و تا مردن
دلسۆزتان“ و منىش بەناوى كىژىكى دەستەخوشكىەو. بەلام
دلمان وشەوھەست بەجوشى بە كتر ئەناسىتەو. ئوۋ خوايە!
خورشيد ئەفەندى (بە پىكەننەو):

ھى، ھى، ئاى پىرە، ھەندە فېلبازىت!

دارافەندى (بە سۆزەو):

ئى! لەنامەكەى دوايىيا چى نووسىبوو؟

مامۇستاقادىر (مژىكى درىژ لە جگەرەكەيا ئەگرى):

كاكە ھەموو شىتەكى نووسىو ئەلى، ۋەك (من) ئەو ىش
ھەردەم وینەى (من) ى لە خەيالايە، ۋەك (من) ئەو ىش لە
دەستە خوۋى نىە (من) ى لەبىر ناچتەو، تەننەت ئەلى: لە
خەويشا لەگەل وینەكەما ئەكەونە گفتوگو و عتاب!

دارافەندى (بە سۆزەو):

خۆزگەم بەخۆت بكا! ئەنجا چىت ئەوئى؟

خورشيد ئەفەندى (ئەپرسى):

ئەى لەسەرچى ۋەستاۋن؟

مامۇستا قادىر (مژىكى تر بە جگەرەكەو ئەكىشى):

كاكە داىك و باوك و براكەى.

خورشيد ئەفەندى (بە پەرۆشەو):

چۆن ھى؟

مامۇستاقادىر (بە ھەناسەيەكى ساردەو):

به ئۆ، دایک و باوک و براکه ی له م پروایه دان که گوايه ناشۆ
کچی ئه وان به بیگانه یا به یه کیک شوو بکا که له خیزانی
خۆیانایا له چینی خۆیانایا نه بۆ. ئه مه ش گه وره ترین کۆسپه یه
له ریگه مانا.

دارافه ندی (به وردی):

ئه ی گولاله چی ئه ئۆ؟

مامۆستا قادر:

کاکه گیان گولاله هیچی به ده ست نییه، ئه گینا ئه و له نامه کانیا
نووسیویه تی (تا مردن هه ر دلسۆزی منه و، هه ر فرمائیکم
جییه جۆ ئه کا). ته نانه ت ئه ئۆ ”ئه گه ر من داوای لیکه م، تا
کو بۆ ”هه لگرتن“ ئاماده یه. به لام له ماله وه زۆر.. ئاخ.. زۆر
ده ست به سه ر و په ریشان و له ئازارایه.

خورشید ئه فه ندی (به خیرایی):

ئه ی بۆ.. هی.. وه ستاویت؟

مامۆستا قادر (هه ناسه یه ک هه لئه هیئۆ):

ئه ی خوایه، بزانه حه یای خۆم و (گولاله) و ئه م بئه ماله یه ش
نابه رم. هی... نه خیر.. نه خیر، کاکه گیان (دوای بیده نگبوونی):
نه خیر، هه ر ئاوا، به ده م خه م و داخی ئائۆمیدی دلداریه وه
بتلیمه وه باشتره له وه که به هوۆ منه وه (گولاله) تووشی
دلته نگی بۆ و ناو و ناوبانگی بکه ویتته ده م و زاری خه لکه وه و
هی.. په ند و بالۆره ی پێوه هه لبه ستن!

خورشید ئه فه ندی (خۆی قیت و چاوه کانی زه ق ئه کاته وه):

کاکه قادر ئیستا تۆ سه رخۆشیت؟

مامۆستا قادر (به حه په ساوی):

نە. بۆ؟

خورشید ئەفەندى (پروو ئەكاتە دارا):

ئەى تۆ، كاك دارا؟

دارافەندى (سەرى سووپماو):

نەخىر..ھى. بۆ؟

خورشید ئەفەندى (بى باك):

زۆر چاكە. منىش چۆن ئەزانم ئىو نوتان (قادر و دارايە)
ئاواش ئەزانم كە (من) سەرخۆش نىمە و بەھەندەى ترىش
ھەر سەرخۆش نابم. (مامۇستا قادر و دارافەندى بە پىكەنىنەو
سەيرى يەكتى ئەكەن و سەريان با ئەدەن).

مامۇستا قادر (بۆ خورشید ئەفەندى):

ئەنجا مەرامت چىيە؟

خورشید ئەفەندى (جگەرەكەى ھەلئەمژى و فوو بە دوولەكەيا ئەكا):

ئىمە ھەر سىامان بەدل لەسەر ژن ھىنانىن، ھا؟ ئىستە
تېكرا گرفتارى تەگەرەيەك ھاتووين، ھەرچەندە پەيوەستى
بە خۆمانەو ھەيە، بەلام لە پاستيدا تەگەرەيەكى سەختى
كۆمەلەيەتە و ھى.. پىويستى بە لىكۆلىنەو و چارەسەركردنىكى
تەواوا ھەيە. ھى.

مامۇستا قادر (بەخەندەيەكەو):

دىسانەو كەوتىتەو پىتۆلى؟ يا خەرىكە بىتتە سەر پىگەى
ئىمە و دان بە گۆرانا بىنى؟ ھى.

خورشید ئەفەندى (بە ھەوەسىكەو):

براينم نە پىتۆلى و نە گۆران، تەنيا ئىستە ناویرم قسە بكەم،

ئەترسم ئەو كەسانەى ئاوا ئىمە ئەبىنن، يا ئەگەر هاتوو ئەمە
لە پەردەى چىرۆكىكا نووسرايهوه، خوینەرەكانى بەسەرخۆشمان
تېگەن و وا بزائن هېچ ئاگمان لە خۆمانا نىيەو قسەو
گفتوگۆكەمان بايه خى بۆ نەبى. (دواى بىركردنەوهيهك) بەلام
هەرۆهك هەرسىيامان دانمان پياھىناوه، بريايمان لەسەردا. هى
كە زۆر چاك بە ئاگا و هەستين و ئەم وتوو وێژەيهمان.. هى
تەنيا قسەى مەست بوون و سەرخۆشى و ئەنجامى مەى نىيە..
هى..

دارافەندى (خەوالووه):

ئى... هى.. ئەنجا چى ئەفەر موويت؟

خورشيد ئەفەندى (جگەرەكە فرى ئەدا شىوہيهكى کارزانانە ئەگرى):

لەو هەموو ئافرەتى وا زۆرەوه كە زۆرەهايان بە ئاواتەوهن
ئىمەمانان داوايان بکەين، هەركەس لە ئىمە دلى بەيه کيكا
چووه و بە گەرمى هەول ئەدا بە پاکی ببى بەهاورپى ژيانى
و ماوهى تەمەنى لەگەڵدا باتەسەر، هى. كەچى خوا بەدکاران
بگرى هى. كەچى ئاوا پيگەمان لى ئەگيرىت و لە دلمان
ئەدرىتەوه هى..

دارافەندى (دەنگى بەرز ئەکاتەوه):

ئاخر هەر لەبەر ئەم تەنيا ھۆيەشەوہيه كە ئەو هەموو
گەنج و لاوہى لە تەمەنى ئىمە تا ئىستا ژيان نەھيئاوه و هەر
ئاوا ماونەتەوه هى.

خورشيد ئەفەندى (بەخەندەيهكى ساردەوه):

هەرۆهەا ئەو هەموو خونچە گۆلە ناسکۆلانەش بوونەتە پيرە
کچە و شەو تا درەنگ بە هيوای داخوازی کارا خەو ئەيان

باتەوہ.. ھی..

دارافەندی (بە بزەییە کەوہ):

مام پیتۆل، کە ئاوا دەردە کە ئەزانیت، کەواتە ئەبێ
دەرمانە کەشیت دۆزییەتەوہ. ھی. چاری ئەمە چۆن ئەکریت؟
ها!

خورشید ئەفەندی (هەست بە خوشی سەرکەوتن ئەکات)

چار.. ھی.. چار لە گۆرانیە! ھی.. ها.ها.ها (پێ ئەکەنی و
پەنجەکانی بەناو قژەکیا ئەهێنن). ئەم بەلای ناگەهانە ئاوا
چارەسەر ئەکریت کە ئێوەش بگۆڕین و بێنە سەر ئایینی من
ھی. بەسیە، چیتەر بەداخ و بە هیواي “نامەوہ” خۆتان دووچار
وەرەمی دلداری مەکەن. ئەھمم.. ئێوەش وەک بەندە ی برا
بچووکتان خۆتان یان لێوہ لالووت بکەن و.. ھی.. لەلایەکی
ترەوہ.. لە جادە و شەقامەکانا چاوبازیان لەگەڵ بکەن، ھی..
ئەنجا ئەبینن چۆن دایک و باوکیان بە پێی خۆیان بووکتان بۆ
ئەهێننە مالهوہ.. ها.ها.ها.. ھی.

دارافەندی (بەهێمنی):

هە.. ئیمە چۆن ئەمەمان پێ ئەکریت؟

مامۆستاقادر (بە دەنگیکی بەرز و لەسەرەخۆ):

پیمان بکری و نەکری ئەمە چار نییە. گیانەکەم، چار ئەمەییە
کە ئەبێ ئەو بیروباوەرە تەسکە لە میشکی خەڵکا بێنە
دەرەوہ (ئەگرژیتەوہ): جارێ خۆمان ئەبێ لە دۆزینەوہ و
هەڵبژاردنی هەقالبی ژینا هێندە دوو دل نەبین، فلانە کچ خۆی
وايە و وا نییە، و فیسکە کچ لە بەدبەختیا یەکی لە خزمەکانی
کەموکۆرییەکی هەییە، یا لە هەموو شتیکا پێرفیکت نییە!

دارافه ندى (به پیکه نینه وه):

چونکه ئه و ئافره ته جارێ دروست نه کراوه، ها! ها!

مامۆستا قادر (له سه ر باسه که ی ئه روا):

له مه ش گرنگتر ئه مه یه که پێویسته دایک و باوک و برایانه به گیانیکی به رزی راست و پیشکەوتووانه ئاو بده ین که له گه ل چهرخی مانگی ده سترکد و که شتی ئاسمانیا بگونجی.

خورشید ئه فه ندى (وه ک خه وتوو ماته):

تیی..؟ هی.

مامۆستا قادر:

واتا گۆرانییک زۆر زۆر پێویسته، به لام نه ک من و دارافه ندى بگۆرێن و ئایینی (تۆ) بگرین، نه خێر. به لکو ئه بێ ئه م گۆرانه له کۆمه ل و ره وشت و خووی خه لکا بێ، (هه ناسه یه ک هه لدینێ) ئه و کۆمه له ی که مه گه ر (ده نگى خو ی نزم ئه کاته وه): که مه گه ر ئاوا ته نیا له کاتی مه ی خواردنه وه و سه رخۆشیا بوێرین به دزییه وه باسی شتیکی وه ک ژن هینانا بکه ین، که هه چیشی تیا به سته نییه! هی.

خورشید ئه فه ندى (هه لئه سێ):

هی.. ها. ها. (به پیکه نینه وه) ئه نجا هه تا خۆمان به م ده رده گرانه وه خه ریک ئه که ین و ئه و باروسه رباره به سه نگه له دلێ خۆمانا بارئه که ین، هی.. بۆ.. باشتر نییه گوێ به هه چیا نه ده ین و ها. ها. باشتر نییه وه ک من پای بوێرن..؟ هی.. تۆ

چیت وت کاک دارافه ندى؟

دارافه ندى (هه لئه سێ سه ری بۆ با ئه دات):

ئێ.. به خوا براکانم هه ردووکتان راست ئه فه رموون!

مامۆستا قادر (بەپەرۆشەو):

برادەر، باری گرانی چی؟ ئی، ئەی ئیمە تینە کۆشین و هەول
نە دەین کۆ بیدا! دەبا ئیمە پێ بگرینه بەر، جا ئەگەر بە
قوناخیشا نەگەشتین و بووین بە قووچی قوربانی، ئەوا
سوودی بۆ گەنجانی دواى ئیمە، بۆ منال و نەوکانما ئەبێ.
خورشید ئەفەندی (بە دەنگێکی نزمەو):

هێ. ئیمە ئەبینه قووچی قوربانی.. بۆ پۆلەکانمان، ها.ها..
ها. هێ.. هێ.. هێ.. (پێ ئەکەن). ئەجا ئەمن ئەگەر ژنم
نەبوو ئەو چۆن پۆلە و نەوهم لە پاش بەجێ ئەمێن؟ هە
هم.. وەى خێرى پێو نەبێ. کورە دەبرۆ برون، هێ.. ئیمە
پائەبویرین چیمان لەم بەزمەدايه؟!

مامۆستاقادر (هەلساوه، دەستی ئەخاتە سەرشانى خورشید و دارافەندییهو):
فەرموون، کاکە گیان، فەرموون رابویرن. (خەندەیهک لێوکانى
دائەگرێ) فەرموون رابویرن.. ئی.. بەخوا چۆن من ئەیزانم،
ئێو شەشتر ئەیزانن کە.. ”وانییه، بەلام جارى با وابێ!“ لەم
کاتەدا دەنگى گۆرانى ”بابلین خەلکی هەسود با بلین“ بەرز
ئەبێتەو، هەریهکە سەیری ئەوانى تر ئەکات، لە بێ هیزیدا
بەلادا ئەچن، بە ئاوازیکی خاوهو گۆرانییهکە ئەگێرنەو..
چاکەتەکانیان لە بزمەرەکە ئەکەنەو و ئەپەنەو سەرشانیان،
بێ ئارەزوو خۆیان پائەکیشن و ئەچنە دەرەو!! تا ئەوان ون
ئەبن، وردە وردە بە کۆتایی گۆرانییهکە دا ئەدریتەو؟

پەردە

ئەگەر بايە و .. ئەگەر باران (ئەو رەنجەى با دەيا)

كاروان، ژماره ۱۳ ی تشرینی یه کهم ۱۹۸۳

(پەردەى یه کهم)

(دوکانى حاجى مارف، دوو لاتەختى کۆن لەملا و لەولاه دانراون..
لەبنەبانییەوه کورسییەکی ئانیشکەدار هەیهو لەبەردەمییهوه میژیک بە پارچە
پەرۆکیکی کۆن و چلکن داپۆشراوه. لە پشت کورسییەکهوه لەنیو دیواره کهدا
قاسەیه کی کۆنینه دەبینرئ که هەمیشه داخراوه. لە قوژبنیکی دوکانه کهدا
هەندئ شپه گونییه و داوه بەن بەسەریه کهوه کۆمەل کران).
(کات چیشته نگاوێکی پوژى هەینییه، حاجى مارف لەسەر کورسییه
ئانیشکه داره کهوه دانیشتووه. چاوێلکهیه کی توژاوی بو خویندنهوه له چاو
کردوووه لهوه دهچن له دهستی خه لکی کرپیتهوه، چونکه نه به ریکی

به سه رلووتيه وه ده چه سپي و نه له وه يش ده كا به چاكي بتواني بخوينتته وه. ده فته ريكي زلي له به رده ستايه له سه ر ميژه كه وه، كورته قه له ميكي به ده سته وه يه. له سه ر پارچه كاغه زيكد شت ده نووسن و خه ريكي كوكرده وه و ليكدان و ده رهيئان و دابه شكرده. به چرچولوچي ده موچاو و كزي ديده يدا له وه ده چن ته مه ني له بان شه سته وه بي.. كه شيده يه كي پاني له سه رايه و كه واو سه لته يه كي مه يله و كوئي له به ردايه. كراسه كه ي بي ياخه يه و پشتينيكي قايشي به ستووه.. منالكاركي پرووته له ديته ژووره وه.. زه نبيليكي به تالي له بن هه نگلدايه).

حاجي مارف: (بي ته وه ي سه ري هه لپري)

هه تيو هه مه كه. ته وه چيت به سه رهات؟

هه مه: (به هه ناسه بركيوه)

مام حاجي، ئاخه هه تا شته كانم كرپن و برده منه وه ماله وه تان...

حاجي مارف:

ئي باشه ئه ي حاجي ژن هيچي نه گوت؟

هه مه: (زه نبيله كه ده خاته ژير لاته ختيكه وه)

نه خير، نه خير.

حاجي مارف:

باشه ئه ي كوا باقي پاره كه؟

هه مه: (قيت ده بيتته وه)

مام حاجي، شته كان باي نو په نجايي و چل فلووس بوون.

حاجي مارف (سه يري ده كا)

ئي منيش نيو دينارم دابوويتي، ئه ي كوا باقيه كه.

هه مه: (به تيرامانيكه وه)

مام حاجي ده فلووس ده ميئيتته وه، فه رموو ته مه ش ده فلووسه كه.

حاجی مارف: (دهس بۆ سهر میژه که دریژ ده کا)

بیینه، لییره دا داینی (حه مه ده فلسییه که داده نی و به گرژییه وه ده که ریته دواوه بۆ نزیک ده رگا که و داده نیشی... حاجی مارف ده فلسییه که هه لده گریته و و له بنی باخه لیدا زرنکه ی لیوه دی. په حمان دیته ژووره وه. پیاویکی که له گه تی په قه له ی په نگ زه رده و ته مه نی چل و پینج سالیکی ده بی. کورته ک و شه روا لکی بۆرکه له ی پیناوی له به ردایه و جامانه یه کی ریشه داری به ستووه. له پوخساریدا دیاره وه که له خوشیدا بووبی و له ناکاودا هه رچی خه فته تی ئهم دونیا یه هه یه نرابیته سهر سنگییه وه).

په حمان:

سه لامونه لیکم.

حاجی مارف:

وهعه له یکموسه لام وه ره حمه توللاهی وه به ره کاتوهو، فهرموو، فهرموو دانیشه. (قه له م و کاغه زه که داده نی ت).
په حمان (له سهر لاته ختیکیانا داده نی شی).
حاجی مارف: (جگه ره یه کی زه لی بۆ پاده گری).
به خیره اتیت فهرموو.
په حمان: جگه ره که وه رده گری)
خوشییت مام حاجی.
(جگه ره که داده گیر سی نی و ده که ویته مژینییه وه).
حاجی مارف: (چاویلکه که ی داده نی)

ئی کاک په حمان چۆن؟ چاکن! ئه وه له کویت ده می که دیار نیت.

په حمان: (به کزییه وه)

به خوا بلیم چی، مام حاجی خۆیشم نازانم بۆ دیار نیمه.

حاجی مارف:

ئەي باشە کاروبارتان چۆنە؟ خۆ شوکور وەزعتان چاکە؟
پەحمان: (قومی ئەدا لە جگەرەکەو بە دوو کەلە کەیدا هەلە پروان)
کاروبار؟ جا ناشکوری نەبێ چ کاروبار هەیه هەتا چۆن بێ و
چۆن نەبێ؟

حاجی مارف: (دەگرژیتەو)

بۆ کاکە بۆ؟ خانەخواستە چی بوو؟

پەحمان: (بە ئاخیکەو)

مامە حاجی، خۆت دەیزانیت.

حاجی مارف: (تێوێ رادەمیێ)

خۆم! خۆم چی دەزانم؟

پەحمان: (بە سستییه کەو)

ئەدی بلیم چی؟ ئاخەر ئەي خۆت نایزانیت حال و بار چۆنە و
چۆن نییه! بێ دەرامەتی و بێ ئیشی و دەستکورتیهی و.. ئیتر.

حاجی مارف: (دەگرژیتەو)

مالت بە قور نەگیرێ. جا هەر لەبەر ئەمەیه وا پەڕیشانیت!
داخۆ گۆتم خوا نەخواستە چی پروویداو! حەمە (بانگ دەکات)

هەتیو حەمە کە!

حەمە: (بە هەلە داوان بەرزە پێ دەبێ)

بەلێ مامە حاجی!

حاجی مارف:

پرۆ بلی دوو دیشلە مەمان بۆ بیێن. جامیکیش ئاو بیێن.

حەمە:

بەلێ، بەلێ، هەر ئیستا (دەچیته دەرەو).

حاجی مارف: (به خه ندهیه که وه)

تۆ له م لایه نه وه هیچ خۆت دلته نگ مه که، هه ی له منت
نه که هوئ، ئه ی مامی خۆت چییه؟

په حمان: (به ئومیدیکه وه)

ئاخر..

حاجی مارف: (قسه ی پێ ده برێ)

جا ئه گهر من بۆ پۆژیکى ئاوا نه بم ئه ی بۆ که ی ئه بم؟ نا،
کو پری خۆم نا، دلت هیچ نه کات..

(چایه چی دوو پیاله چای تال و جامه ئاوئ ده یێنێ. ئاوه که ده داته حاجی
مارف و هه ریه که یان پیاله چایه کیان بۆ داده نێ. حاجی ئاو ده خواته وه و ده داته
په حمان. ئه میش قومیکى لێده دا و چایه چییه که وه ریده گرێته وه و ده پروات).

په حمان: (به ده م دیشله مه خواردنه وه)

مام حاجی، خۆشم نازانم بلیم چی؟

حاجی مارف: (فر له دیشله مه که ده دات)

من پیت بلیم، وه کو پاروپیرار، پارهی خۆت وه رگره و ناوی
خوا ی لیبینه.

په حمان:

جا باشه حیسابه که مان چۆنه و چۆن ده بن؟

حاجی مارف: (دیشله مه که ته واو ده کا و پیاله که داده نێ. ده فته ره که
پاده کیشی. چاوێلکه که ده خاته وه سه ر لووتیه وه ده که ویتته هه لدانه وه ی
په ره کانێ ده فته ره که وه. له ئاستی لاپه ره یه کدا ده وه ستێ. ده فته ره که له
چاوی نزیک ده کاته وه و دووری ده خاته وه و دیسان ده یه یێنیتته پشه وه).
ئا ئه مه ته خۆیه تی. حیسابی په حمانی حاجی که ریم.. لاپه ره
سیانزه.

پەحمان: (بە ترسیکەووە)

دۆزیتەووە؟ (لەبەرڤۆیەووە). لاپەرە کەیشمان سیانزەیه!

حاجی مارف: (بەلڤۆشییەووە)

بەلێ، ئەهێ چۆن؟ ئاخەر بۆیە دەلێن خۆیندەواری شتیکی

بەکەلکە. پیاو کوێرە خەتیکی هەبێ هەر باشە.

پەحمان: (پیاڵە کە دادەنێتەووە و رادەچڵەکی)

باشە!

حاجی مارف: (کۆکەیه ک دەکا)

کوڕم.. ٲراوەستە ئاھە.. باشە لە حیسابەکەهێ ٲێرار و ٲارتەووە

شەست و دوو دینار و هەشت سەد و چل و چوار فلووس

قەردار بووێتەووە.

پەحمان: (بە حەپەساوی، لەبەرڤۆیەووە)

دەک خوا لێت هەلنەگرێ، هەهێ!

حاجی مارف:

خۆ لەبیرت ماوہ؟

پەحمان: (بۆڤۆی)

هەمووی هەشتا دینارت دابویم (بەدەنگی بەرز) بەلێ، بەلێ.

چۆن لەبیرم نامینێ؟

حاجی مارف: (بە خەندەیه کەووە)

ئەمە تا سەندەدە کەیش کە مۆرت کردووە لەتەک حیسابەکەتدا

هەلگیراوە.

پەحمان: (گرژە لەبەرڤۆیەووە)

شەش فەردە توتنیشم هەر سالی پێداوێت...

حاجی مارف:

بو خاتری ئیوه من له زۆر شتا چاو ده پۆشم. کاکه دنیا
هینده ناهین ئه گهر دهستی لئقه و ماو و دهستکورتیکی وه کو
ئیهی پینه گرم پاره و پولم بۆچییه؟
په حمان: (زۆر دلته نگه- بۆخۆی)

دوو مندالی ناسک و نازداریشم له سههر داناوه و ئینجا ئه وهندهش
قهرزاری بوومه ته وه. ئای له م نه گبه تییه های!
حاجی مارف: (جگهره یه کی تریشی بو داوی و خۆیشی یه کی داده گیرسین)
باشه ئه مسال چه ندت ده ویت؟
په حمان: (جگهره که پیده کا بیرد ه کاته وه)
سه د دینار.

حاجی مارف: (چاوی ئه بله ق ده وه ستن)
سه د دینار؟ جا سه د دینارت بۆچییه؟
په حمان: (به بی هیزییه وه)
ئاخر خۆت ده یزانی له بازاریشدا قهرزدار ی چه ند که سانیکم
خۆ ده بی ئه و قهردانهش بده مه وه.
حاجی مارف: (بانگ ده کا)
حه مه .. هه تیو حه مه که
حه مه: (به په له دیته پیشه وه)
به لئ، به لئ مام حاجی، ئه و هاتم.
حاجی مارف:

ئاوه ره ئه م پیالانه به ره وه خۆ ناشکوری نالیم، عاله م ئه وهنده
یاغر و غه را بوون، کابرا هه ر نایه ئیستکانه کانیشی به ریته وه.
بابه له خوای به زیاد بی.. پاره و پول هینده زۆره خه لک
ده ره به ست نینه...

پەحمان: (لەبەرخۆیەو)

کوا؟ ئەى بۆ قىچە کىشى بەر مەمانان نە کەوتوو و ناشکەوئى؟

حاجى مەرف:

دەلئيت چى کورم؟

پەحمان:

ههچ گوتم سەد.. سەد دینارم پێدەویست.

حاجى مەرف:

ئاخر پارە وەرگرتیش دانەوێ گەرەکە. ئى باشە چۆنت

پێدەدریتەو؟

پەحمان: (لەبەرخۆیەو)

نەوێلاھى، ئیوێ مانان خۆشەبن قەت پیمان نادریتەو.

حاجى مەرف:

چیت وت؟

پەحمان:

گوتم ئەگەر ئەمسال خوا راستم بۆ یینى و توتنەكەم باش

و بى ئافات بى، ئەوا هەموو قەردەكان دەدەمەو و سەرم

سووك دەيیت.

حاجى مەرف: (تێوێ رادەمێنى)

خوا بيكا واييت كى بى حەز نەكات كورى خۆم، بەلام بۆ

ئيوێ نەختى زەحمەتە (خۆى مۆن دەكا) ئيوێ هێندە خۆتان

ماندوو ناكەن بلى خوا بەهەقە، پارەى ئيمە لەبەر سيپەردا

وێردەگرن و هەر لە سيپەريشدا دەيخۆن.

پەحمان: (لەبەرخۆیەو)

دەك مالت بەقور گیرى هەى (بۆ حاجى مەرف) مامە حاجى

چۆن خۆمان ماندوو ناکهین؟ ئیمه مانان به دريژايی هاوین
له بهر گهرما و له بهر هه تاويدا ده شه قیين و ده ته قینه وه هيچ
له له شما نا نامیئ. شه وانیش هه ر خه ریکین خه و و خۆراکمان
لئ هه لگيراوه. چی بکهین. به لام که خوا نهیدا.. نابئ.. نا.

حاجی مارف: (گرژه)

کوپه ئه مه که ی خۆماندوو کردنه؟ من توتنه وانی وام هه یه بیست
فه رده ی بووه. بیست، ئه وه تا عه زه ی فاته ره ش، پاره که بیست و
یه ک فه رده ی کردبوو. قه رده کانیشی دامه وه و بۆخۆی بیست و
دوو دانه دیناری شینیشی خسته بن ته نکه ی باخه لیه وه توخوا
تۆش توتنه وانیئ؟

په حمان: (زۆ دڵ ته نگه- پرووی گرژ و چاوه کانی زه قن)

به خوا جوانه! ئه وه یه هه ر کرده ی ئیمه و برده ی ئیویه! من
به خۆم و خیزامه وه ئه وه دوو سالی په بق له بری ئاره قه وه
خوین ده ریژین و به و په ری تواناوه په نج ده ده یین.. دوو کۆرپه ی
ناسکۆ له شما نایه بانیه وه و ئینجاش شه شت و دوو دینار و
هه شت سه د و چل و چوار فلس قه رزاری جه نابت بووینه ته وه.
جا تا کو ئه م بایه له و کونه وه بی ئه و چۆن له ژیرباری
قه ردی تۆدا پرزگارمان ده بی؟ جا ئه گه ر گورگه ی به دفه ر و
په شه و لاخه کانی جه نابی ئاغاش نه بوونا یه که توتنه که یان لئ
پیشیل کردین ئه و ئیمه ش ئه وه نده مان ده بوو.

حاجی مارف: (په سته. هه لده سته سه ری)

ئینجا کوپم هه موو شتی به حیساب و کیتاب نییه؟ باشه
گوناھی من چییه توتنه که ت باش پئ نه پارێزراوه و بژارت
نه کردوو؟

په حمان: (ئهویش ههڵدهستی)

ئێ باشه دوازه فهرده چهند دهكات؟

حاجی ماریف: (خۆی لالووت دهكا)

باوكم ئه مه قه له م و ئه مه ش كاغهز، خۆ خوا نه خواسته فیل
لێت نه كردوو. خوا شایه ته حیسابه كهت به راستی و دروستی
كراوه.

په حمان: (به ته وسه وه)

فیل! خوانه كا، فیلێ چێ، ئینجا مامه حاجی، من كهی ناماقوولی
وا ده كه م، فیل چۆن له پیاوی وه كو ئیوه ده وه شیتته وه!

حاجی ماریف: (داده نیشیتته وه)

ئاخر چوزانم، گوتم نه كا دلت خه ته ره ی كردبێ. كورم دونیاكه
خراپ بووه. عاله می ئه م زه مانه خوانه ناسن. به درۆ شت بو
خه لك هه لده به ستن.

په حمان: (داده نیشی له بهر خۆیه وه)

ئه ی، ئه ی ئه ی له و زمان لووسه ی كه ده یگێرێ. (بو حاجی
ماریف). نه خێر، نه خێر.. ته نیا ئه وه نده هه یه نازانم چۆنت
هینده قه رزار بوومه ته وه؟

حاجی ماریف: (ده چیتته پیستی مه ره وه)

كورم، وه ك گوتم، ئیوه هه ر ئاگاتان له خواردنه و هێچی تره،
ئاگاتان له پاناییه وه نییه. دوا یی هه ر ئه و پاره یه تان له بیره كه
به وشکی وه ری ده گرن، له مه سه ره فه كانی ترا خۆتان گیل ده كه ن.

په حمان: (پاده چله كێ)

مه سه ره فی تری چێ، مامه حاجی؟

حاجی ماریف: (خۆی قیت ده كا ته وه)

مهسره فی چی هاه؟ جارێ له پیشهوه پاره ی گونیه و سووتلی
و شیشه ی تووتن. ئەمجا کپیار و هه ممالی و وه رگیپان و
داگرتنه وه ی فهرده کان. دوایی کرێی ئەو خانووه ی تووتنه که ی
تیادا دهنریت و هه قی دۆنهم و له سه رووی هه مووشیانه وه
زیافه ت و دیاری و به رتیل بو سهرۆک و ئەندامانی لیژنه ی
فه حس و خه بیران و تا ده گاته هه مماله کانی ئینحیساریش.
ئهمانه ن مه سره ف. ئە ی گوايه توتن به لاش فه حس ده کریت!
به خوای هه مووی هه ر قاچانه وه و دۆشین و وه رگرتنه. کوپم
ئاگاتان له چیه؟

په حمان: (واقی و پماوه)

جا، ئەو هه موو که ی ن و به ی نه هه ر ده بی شانی ئیمه
بگریته وه؟

حاجی مارف: (به خیرایی)

ئە ی چۆن! تووتن تووتنی ئیوه یه، خو ئیمه ش بو تانی ناده ی ن!

په حمان: (ماته)

نه.. نه.. ده لیم ئاخر..

حاجی مارف: (قه سی پێ ده بری)

ئاخروماخری ناوی. ئەمه حیساب و ئەمه کتیا به که یه! برۆ هه ز
ده که ی له هه موو توجاره کان و تووتنه وان ه کان بپرسه. کار هه ر
ئە ئاوايه.

په حمان: (بوخۆی)

جا شایه تی پێوی کلک بی ده بی چۆن بی! ئیوه هه موو
کلکی خۆتانتان کردۆته یه ک و ئیمه مانانی بی ده سه لاتیش
ده چه وسپینه وه و خوینی جگه رمان فر ده که ن و که سیش نییه

لەسەرمان بێتە دەنگ.. چاریشمان نییه (بۆ حاجی) جا.. بۆ
بپرسم؟

حاجی مارف: (نەختی تورەیه)

نا.. نا.. بپرسە کوپم پرسیار عەیب نییه. ئەگەر باوەرت نەبێ
هەقی خۆتە بپرسیت. دوایی خو من بە دواتدا نەهاتووم.
ئەگەر دلت هیچ دەکات ئەوا قەردەکەى خوتم بدەرەو و چیت
مامەلەم لەگەڵدا تازە مەکەرەو.. مەنوونیشتم.

پەحمان: (بە دڵشکاوی- لەبەر خۆیەوه)

وای قور بەسەرم! جا ئەگەر بۆم دەکرا شەرت بێ کلاویشم
بکوتایەتە مەحەلە کەتەو بە قەلانگ دەرم دەهانی، بەلام سەرم
بۆ کوئ بەرم؟ هەمووتان هەر ئەو شەیتان! زەر وون (بۆ
حاجی) جا بە چ قەردەکەت بدەمەو و مامەلە لەگەڵ کیدا
بکەم؟

حاجی مارف: (هەڵدەسێ، یەک دووجار بەنیو دوکانە کەدا دی و دەچێ).

لای پەحمان دەووەستیتەو. جگەرەیهکی دەدات و یەکی بۆخۆشی دادەگیرسێ
و دەیمژێ)

توچار زۆرن، خو هەر من نیم!

پەحمان: (جگەرەکە هەڵدەمژێ)

قوربان، دەزانم هەر تو نیت بەلام بۆ لای هەر کێ بچم
پوولیکم پێنادهن. چونکە قەرداری جەنابتانم.

حاجی مارف: (دەگرژیتەو)

ئەى عەینەلمەفەر؟ تو نە ئەمە دەکەیت و نە ئەویش.

پەحمان: (بە ناو میدیەوه)

ئێستا مام حاجی من هیچم نەگوتوو تو خۆت نارەحت

مه که. پاره کهم بدهری، ئه مسالیش دهیکهینه وه بزاین خوا
چۆنی دینیتته پیش!
حاجی مارف: (به کهش و فشیکه وه)
کورم ده زانم هه روا ده کهیت خو ئیمه بیگانه نین.
په حمان: (له بهر خویه وه)

وه لاهی ئه وه نده بیگانه یین نه بیتته وه. به لام بلیم چی (بو
حاجی) نه خیر. نه خیر، بیگانه ی چی؟ ئیستا سه د دیناره که
بیینه و بپریتته وه.
حاجی مارف: (خوی ویک دینیتته وه)

کورم پیتم وت سه د دینار زۆره. من بو تۆمه نامه وی هینده
قه رزار بیت. وه ک سالان جاری هه شتا دینار به ره، خوا که ریمه.
په حمان:

ئاخر هه شتا دینار که مه.. کهم.
حاجی مارف: (له جیگا کهی خۆیدا داده نیشیتته وه) (به خه نده یه که وه)
ئاخر.. کهم نییه و ئه ه.. (هه لده سیته وه. قاسه که ده کاته وه
و هه ندی پاره ده ردینی و ده یژمی ری) ئه مه په نجا، شه ست،
شه ست و پینج، هه فتا و پینج، ئه مه هه شتا (بو ی پاده گری،
فه رموو ئه مه هه شتا دینار.. بیژمی رمه وه) په حمان هه لده سی
پاره کهی لیوه رده گری و ده یژمی ری).

حاجی مارف:

خو ته واوه؟

په حمان:

به لی ته واوه.. هه شتا دیناره.

حاجى مارف: (له قاسه كه وه سه نه دى ده ردینى.. پاره زیاده كه ده خاته وه قاسه كه وه. نه ختى شت له سه نه ده كه دا ده نووسى، دواى ئه وهى چاويلكه كهى خستۆته وه سهر لووتیه وه. ده داته ده ستى ره حمانه وه)

ها، فهرموو ئه لیرو وه په نهجى پیوه بنى.

ره حمان: (ئه مووستى چه پى به تف تهر ده كا، له ستامپاكه ی سهر میزه كه یه وهى ده خشینى، سه نه ده كه موژ ده كات) فهرموو.. ئه مه ش ئه نگوو ستم.

حاجى مارف: (سه یریكى سه نه ده كه ده كا ئینجا ده پروانیتته ره حمان)

ده باشه بابى خوۆم زۆر چاكه موباره كه و خیری پیوه بنى.. ئینشالا ئه مسال مووه فهق ده بییت.

ره حمان: (پاره كه ده خاته باخه لیه وه)

سو پاس من ئه وا ده رۆم. خوا حافیز.

حاجى مارف: (سه نه ده كه ده خاته وه قاسه كه وه و كلیلى ده دات)

خوات له گه ل كورى خوۆم، منیش ئه وا دره نكه ده بى بچم
بو نویتى جومعه (هه لده سى) (ره حمان ده چیتته دره وه چه نه
شتیک له لاپه ره سیانزه ی ده فته ره كه یدا ده نویت و له پاشانا
له ناو چه كمه جه ی میزه كه دا قایمى ده كا) بانگى همه ده كات.
حه مه وه لامى ده داته وه.

حاجى مارف:

من ئه وا ده چمه نویتى لیرو نه بزوویت ها. (حاجى ده چیتته دره وه).

په رده داده دریتته وه.

په رده ی دووه م

(شوین: ساباتیکى تووتنه وانانه له دهشتى (بیتوین) دا، جوگه له ئاویک به روخیدا ده پروات. چوراوگه یه کی کهم ئاوی پیادا دی. له لایه کی ژیر سابات کهوه چهند شپه لیفه و کۆنه دۆشهک به سه ریه کهوه که له که کراون. به نزیکیانه وه پارچه لبادیک راخراوه و سه ری نیکی ئه ستووری له سه ر دانراوه له لایه کی تره وه به ته نیشته جوگه له که وه هه ندی مه نجه لی په شدا گه راو و له گهن و قاپی فافون ده بیترین. قوری به سه ر کتلییه که وه جو شدراره و هه لمیان لیوه هه لده ستی.

سه به ته یه ک به بن میچی سابات که وه هه لئاسراوه و نانی تیایدا یه. یه ک دوو شه قاو له وه ری جوگا که وه چارداخی تووتنه - تووتنی زهرد به داره وه کراوه و به ریز داوه تووتن به ته نیشته یه کدا هه لئاسراون. له لای تری سابات که وه به چهند هه نگاو یک یه ک دوو خه ت ته ماته و بامیه و کوله که یه و له ولا تریشه وه هه تا چاو بر ده کات کێلگه ی تووتنی شکاوه و پی ره مه ریک به ستراوه ته وه. گیای له به رده مایه به ته نیشته نوینه کانه وه دوو سێ بوخچه و پریاسکه و سه نوو قیکی داری بچکۆلانه دیارن.

(کات: پاش نیوه پۆی پۆژیکى ده مه و پاییزه. هه وران به ئاسمانه وه هه ره شه یانه کهزه بایه کی نیمدار گه لای شینایی ده ور به ر ده هه ژینیتیه وه. خه جی ئافره تیکى ورگنی په نگ زهردی سی و پینج سالییه خه ریکى ده مدانی چایه که یه. له نزیکییه وه کچیکى هه شته نو سالی له نیو پیخه فی له رز و تادایه و هه ر ناله نالیه تی.. سوورایی له نیگایدا به دی ناکرێ. ئیسک و ده ماره کانی ده ست و باسکی زهق دیارن وه ک ده لێن به گاز بیگریته گوشتی پیوه نایه. هینده له ر و لاوازه. په حمان دێته ژووره وه و بێ پشتنید کورته که کی به سه ر ده رییدا به رداوه ته وه و که هه رچه ند له خام دروستکراوه چلک و تووتن وایانگۆریوه په نگى خو ی نازانرێ چی بووه. په حمان ماندوویتی و دلشکان

و خەم و پەژارە لە پرووخساریدا دەباری. بە لیچکی کورتە کە یەوێ دەستە
تەرەکانی دەسپێتەوێ و بەبێ هیزی بەسەر لێدەکەوێ پال دەداتەوێ.
خەجی:

پیاوێ کە دواکەوتیت.

پەحمان: (بە بیزارییەوێ)

چ بکەم ئافرەت. نوێژە کەم کرد و هەندێ تووتیشم سەرۆگێر کرد.

خەجی: (چای بۆ تێدەکا لەبەر دەمیا دادەنێ)

قەلبت ساخ بێت.

پەحمان: (بە دڵتەنگییەوێ)

ئەڕێ نەوڕۆز چۆنە ئافرەت؟

خەجی: (لەبن لێوانەوێ)

بە ناشکوری نالێم چۆن بێ! ئەوێ لەوێ تەهی هاتوو مەتەوێ ژێر

ساباتە کەوێ تا ساردی نەکردۆتەوێ و لەرزیش بەری نەداوێ.

پەحمان: (لەسەر خوێ)

خوێ پەحمانی پێکات ئافرەت. دەسەلات چییە!

خەجی: (دادەمێنێ)

خوێ کەریمە، بەلام بەخوای پیاوێ کە زۆر دەترسم ئەمیش

بەدەردی ئەوانی ترەوێ بچێ.

پەحمان: (چایە کە ی خواردۆتەوێ ئێستکانە کە دەداتەوێ دەست خەجیوێ)

باشە چ فەرقتی نەکردووە؟

خەجی: (خەمبارە)

نە بەخوای، فەرقتی چی؟ دایکی مەری خراپتر بوو، چاکتر

نەبوو.

پەحمان:

ئى چ بکهین! دوو سى پۆژان له سهریه ک بردمانه سهر مهرقه دی
پیاوچاکه کهوه و جهرگ و هه ناومان بو کرده خیر. دوينى
شه ویش چو وینه بهر ده رگای کابرای دووژنه وه و ”به شه و ده گری
تا به پۆژ بهر ده دا” مان بو کرد و له سهر قسه ی ئه ودا فروجه
سپیمان بو سهر بری و ده ر خوار دیماندا. کشته ک و نوشته ی
حاجی بابه شیخیش وان به قول و ناوشانیه وه!

خه جى: (سهر بو ئاسمان هه لده پرى)

خوايه که یفی خۆته. په حمىکى پى بکه ی جوانکه له یه خوايه.

نه ورۆز: (به ده نگىکى سست و له رزۆکه وه له ناکاودا)

دایه. کچى دایه.. وهى.. ئۆف..

خه جى: (خۆ ده گه یه نیتى)

گیان.. گیان له ده وری سهرت گه پىم.. چیه؟

نه ورۆز: (به ده م له رزه وه)

پىم داده ن.. کچى دایه گیان قه سىم دامپۆشن..

خه جى (هه لده ستى، جاجمىک دىنى و پى داده دا)

چ نییه کچم، چ نییه دان به خۆتا بگره ئیستا رت ده بى.. وه ی
دایکت هه لا هه لا بىت.

نه ورۆز (به ده م تاوه ده نووژیتته وه)

کچى دایه گیان ئاگرم تیه ربوو.. سووتام له راهی خوا لایده
وا هه نام ده برژى (به سستى هه ول ده دا لیفه و جاجمه که
له خۆیه وه دوور خاته وه به لام باش تاقه تی پىدا ناشکى دایکى
لایانده بات).

په حمان: (دیتته نزیکانه وه- ده ست دىنى به نیوچه وان و پروومه ته کانى

نه ورۆزدا، به ئاخیکه وه سهرى بو ده له قینى)

ئافەرەت زووکە پارچە پەرۆکیکم بۆ تەرکە و بېھێنە (خەجی)
 ھەلدەسێ دەسەسپێک دەبا لە ئاوی جوگەلەیکدا ھەلدینێ
 و دیتەو دەیداتە دەستی مێردەکە یەو. پەرمان پەرۆکە کە
 بە دەم و چاوی نەورز دادینێ و دوازی لەسەر نیو چەوانیدا
 دایدەنێ).

پەرمان: (بە پەرۆشەو)

کێژم نەورۆز ئەو بۆ ھێندە بێ ھورەیت ھە ی لە باوکت
 نەکەوێ بە ھەول و قووێ خوای ھەر ئیستاساردت دەکاتەو.
نەورۆز: (لەگەڵ دانە چۆقەدا)

چیکەم بابەگیان بە دەستە خۆم نییە پەبی خوایە زوو لە
 کۆلی ئەم سەگە ھەسارییەم بکەوێتەو. بەلکو دایک و باوکی
 کلۆیشم چیتەر بەمنەو نەتەلینەو.. (دەگری).

پەرمان: (بەسۆزەو)

نا کچەکەم نا چۆن ئەم دوعایە دەکەیت؟ خوایە یارەبی بە
 ھیممەتی پیاو چاکەکە و حاجی بابەشیخەو زۆر نابات چاک
 دەبێتەو ئەنجا ھەریەک دوو پۆژیکێ ترەو ئینشاللا تووتنەکە
 دادەگرین و بەخۆشییەو دەچینەو کۆیە. لەویش کراس و
 کەوا یەکی زۆر جوانت بۆ دەکرم بەدلی خۆت بێ بریاریشم
 داوہ ئیمسال دەتتێرم بۆ مەکتەب.

نەورۆز: (چاوەکانی زەق دەبنەو)

توخو بابەگیان کراس و کەوای نویم بۆ دەکەن دەشم تیرن
 بۆ قوتابخانە؟ ئەمە بەراستتە؟ دەک خوا دەست بەعومرتانەو
 بگری.

پەرمان: (بە خەندە یەکی خەماوییەو)

ئەرى وەللا كچم ئەدى چىيە؟

نەورۆز: (وەكو تاو و لەرزەكەى سارد بوويتهوه)

وہى خوا لە منتان نەسینى بابەگیان.

خەجى: (بەگوشادىيەوہ)

ئەدى كچم نەمانگووت ئیستا بەرت دەدات ھەر تۆ چاك

بەرهوہ ھەمووشتى بە كەيفى خۆت دەبى.

(ورده ورده نەورۆز سارد دەيپتەوہ. ھەموو ئەندامى لەشى ئارقە دەردەكا.

خەجى بەليچكى كراسەكەيەوہ ئارەقەى لى دەسپرتەوہ و ھيشكى دەكاتەوہ.

نەورۆز كفت دەبى.. كپ و بېدەنگ خەو بەلى بەسەردا دەكىشى).

پەحمان: (بۆ شوپنەكەى پيشوو دەگەپرتەوہ. كيسە و تووتن دەگرتە

دەست و جگەرەيەك دەپچپتەوہ و دايدەگيرسىنى و دەكەويتە مژينيەوہ)

ئا ئافرەت چايەكى ترم بۆ تىكە.

خەجى: (چايەكەى بۆ دىنى و لەولاوہ دادەنيشى)

پياوہكە تووتنەوانەكانى تر زۆربەيان چوونەتەوہ ھەر ئيمە و

مالى مامۆمەر و كاكەسەن و پوور فاتم لەم ناوہدا ماوينەتەوہ..

دونياش ئەوا خەريكە سارد دەبى. ترسش پەيدا بووہ گوتم

ئەگەر چارەيەكى ئەو تووتنەت بگردايە بەلكو ئەمە خوايە

ئيمەش پزگارمان دەبوو بەسەلامەتى..

پەحمان: (بە ئاومپدييەوہ سەيرى دەكا)

راستە حورمى بەلام نازانم چ بكم، دەزانيت ھەفتەى رابوردوو

سى جار چووم بەدواى وەستا فەرەجەوہ بيت تووتنەكەمان بۆ

دابگرى. ئاخەرە كە نەيەت چى لىيكەم؟

خەجى:

جا باشە بۆ نايەت؟

پەحمان: (مژ لە جگەرەكەو دەدات)

بۆ نایەت؟ چونكە پارەمان نییە ئەو بۆ ئەوانە دەچی كە
دەسبەجی پارەكەى دەدەنى..

خەجی: (بە دلشكاوییهو)

جا خو پارەكەى ناخۆین و هەر تووتن فەحس كرا پێش
هەموو كەسى پارەكەى ئەو بدەو.

پەحمان: (سەرى دەلهقینى)

ئەو دەلى حازر بەقەرەز نادات! ئافەرەت خەلك و ملیان بۆ
پارە كەچ كەردووە باسى پیاوەتى و چاكە و دەست گرتیان لا
نەماو. پۆژگار و گۆراو چما زەمانى جارانه كەس بە تەنگ
مالى دونیاو نەبى؟

خەجی:

ئەنجا چى بكەین؟ ئەى خو ناشكرى هەروا دەستەوەسان
بووەسیتن.

پەحمان: (جگەرە فرێدەداتە جوگاكوە)

ئافەرەت چ بیکەم؟ ئەو پۆژە ناچار چوومەو كۆیە بۆ لای حاجى
مارف ئەوئەندەى كەردم و كوۆشام لە كەلى شەیتان نەهاتە
خوارى و پوولیکى پێنەدام.

خەجی: (عەدزە)

دەك خوا لێى هەلنەگرى ئەو كەبرایە دانى لە سنگیا هاتوو
هەندى جوویەكى هەیه ئەو بۆ ئەوئەندە وشك و قەرچۆكە
ئەوان لە پێشدا ملمان بە پەتیانەو دەكەن و لە دوایدا
پشتمان تێدەكەن.

په حمان:

جا خۆزیا ئافرهت ههر ئه وهنده بوايه.

خه جی: (به سه سامییه وه)

ههر ئه مهنده بوايه! بۆ ئه ی چیتز؟

په حمان: (به ئاخیکى سارد وه)

به خوا زۆر توپه بوو، خۆی گیف کرده وه و چاوه کانی چوونه
تهوقى سه ریه وه گوتى گوايه ئیمسال پیمان لیهه لپریوه و له
هه موو سالیکی تر زیاتر پاره مان خورادوو. ههروه ها ده لئ
بیستوو یه تی تووتنه که مان بای هیئنده نابى قهرده که ی ئه وى
لێدهینه وه. جا حورمى مام حاجى ده ستى کرده هه پشه و
گوپه شه و دای به بهرگویم که له وانه شه شیکاتمان لیبکات.

خه جی: (حه په ساوه)

جا توخوا بۆ ئه مهش ناکات! ههر ئه مه مان پێده ویت!

په حمان:

ئافرهت ئه وانه هه موو شتیکیان لێده وه شپته وه گورگن.. گورگ!

خه جی: (گرمه یه کی هه ور ده بیسی و راده چله کی)

ئهرى وه لالا درندهن! ئه گینا ئیمه گونا همان چیه؟ ئه و سى
ساله ئیمه بۆ ئه وه ده رهنجین ههر کرده ی ئیمه و برده ی ئه و
بووه... له م سى ساله يشدا سى پارچه مان له جگهرى خۆمانا
به قوربانى جه نابى کرد و ئیستش ئه و شکایه تمان لێده کات!

په حمان: (گرژ، به ده نگیکى گره وه گووانى ده لئ)

چهنده م پى گوتى کچى خه جى مه چووه بیتوینى

ئاوى ناساز و کچى خه جى جه رگت ده ردینى.

ئافرهت ئه گهر ئه وه که پاره داره و ئه گهر ئاغایه که زه ویداره ئه گهر

حاجى بابە شېخە كە كەشف و كەرامەتدارە و ئەگەر مەرقەدى پياوچاكەكەيە
كە دوختۇر و خەستەخانەى نەزان و ھەژارە بە ھەموويانەو ھەزارانى وەكو
ئېمەيان بېرپوۋتەو ھە و خوڭنيان مژيوين جا چۆن لەم تەونەى جالجالۆكەدا
دەرباز دەبين؟

خەجى: (ھەلدەستى سەرىك لە نەورۆز دەدات دەبينى نووستوۋە دېتەو ھە
لاي پەحمان پيالەكە ھەلدەگرى و خەرىك دەبى چايەكى تىرى بو تېدەكات-
فرمىسك بەچاويدا دېتە خوار و چەندى دەكات خۆى بو ناگىرىت دەداتە
پرمەى گريانەو ھە)

و ھى دايكت ھىرى كاۋە گيان، ئەى لاۋە شوخ و نازدارە جوانە
مەرگەكەم چۆنمان كىرەتە پاروۋىكە و فرېمان دايتە قورگى
نەھەنگەو ھە!

پەحمان: (گوپى لە گرمەى ھەورەكە دەبى و دەحەپەسى)
ئافرەت ئەگەر كاۋە بوو ئەگەر نەشىمل و ئازاد ديارە بەشى
ئېمە نەبوون خوا بوخۆى بىردنەو ھە.. پۇخى مە لە دەست
خوادايە ئافرەت ھەموو ھەر دەمرين جا درەنگ و زوو..
خەجى: (ھەر بە نوۋكە نوۋكى گريانەو ھە)

راستە پياۋەكە مردن بەدەستى خوايە بەلام كى دەلى ئەگەر
ئېمە لەو داۋەو ھە ئەلاباين و نەھاتىنايەتە ئەم ولاتە كاۋل بوو ھە
يان داۋ دەرماتېكمان بېوۋايە كى دەلى ئە ئاۋا زوو دەمردن؟
پەحمان: (دلى دەداتەو ھە)

ئافرەت چى بىكەين ديارە قىسمەتەمان لەو دابوۋە خو ھەر
ئېمە نەبووين ئەو خەلكە ھەموۋى پوۋى لەم كاسىيە
كردوۋە.. بە ھەزاران خىزانى كلۆل و بى چارە لەمانەش سەدى
دوانى بۆيان نەھاتەو ھە بى ھى نەبوون ھەروەكو خوشيان لى

نه هاتۆتهوه.

خه جی: (به هه نیسکه وه)

ئاخر پیاوه که راسته برسیتی پێی هاری پێوهیه به لام ته گهر
زوو خه می کمان له مناله کاهمان بخواردیه له وانه بوو..

په حمان: (قسه ی پێده بری)

ئافرهت ئیمه ته وه ی له ده ستماندا هاتبی درێخیمان نه کردوو.
له چوونه سهر مه رقه د و کشته و نووشته و که به شه و ده گری
تا به رۆژ به رده داوه چیتر تا بۆشمان کرابی دوامان بو
کردوو و له خودا پاراونه ته وه..

خه جی: (به مل که چیه وه)

راسته به لام.. ده ئیم ته گهر دوختۆریک داوده رماتیکی.

په حمان: (به دلشکاو و ته ی پێده بری)

جا دکتۆر و ده رمان و ئیمه.. کوجا مه رحه با! ئیمه له کوێ و
پزیشک و نه خۆشخانه له کوێ؟ به م هه ژارییه وه چی ده گه یاندینه
ئه مانه وه؟ ئافرهت تازه کار له کار ترازاو هه رچی بوو بووه
ئه وه ی رۆی خوا ده کا ئه مجاره یان به سه لامه تی ده گه یشینه وه
کۆیه.

سویند بی ته گهر له برسانا ره ق هه ئین جارێکی دیکه پروو له م
لایه نه که ینه وه و له م ئیشه مالۆیرانه ره وه نزیک نه بیته وه.
ههسته قومیکم ئاو بو بیته.

خه جی: (هه لده سی ده چی گۆزه یه له رۆخ جوگه له که یه وه ئاو ی لیه
دینی، سه یرێکی ئاسمان ده کات هه ورێکی ره ش به سه ریانه وه خه ریکه
پروشین. خه جی هه نده ی دی دلی تووند ده بی جامی پر ئاو ده کات و
هه لده ستی بگه رپێته وه بن ساباته که وه له دووره وه تارماییه ک به دی ده کات

ئاۋەكە بۆ پەحمان دېنى).

فەرموو پياۋەكە لە دوورا تارمايەكم بەرچاۋكەوت ھەورەكەش
زۆر تۆقتنەرە.

پەحمان: (قیت دەبیتەو و دەچیتە لای گۆزەكە و تەماشايەكى ئاسمان دەكا
و لە پاشانا بۆ لای تارمايەكە دەروانى)

ئافرەت ئەو دوو سوارن دەلێى بەرەو ئیرەوەش دین خێراكە
دۆشەگى رابىخە نەبادا ميانى ئیمە بن.

خەجى: (لەبەرخوايەو)

مال بۆخۆ نەبوو ميانیشى بوو!

پەحمان: (ھەر دەروانى)

نەمگەوت؟ بەخوای راستەوخۆ پرويان کردۆتە ئیرەو
(بەترسیكەو) ئا دەى ئافرەت دەلێى پۆلىسن!

خەجى: (واقى ورمەو)

پۆلىس! (لێیانەو وەرد دەبیتەو) ئەرئى وەللاھى پۆلىسن.

(دەست ھەلدەبېرى) خوای لە ژوور سەردا بمانپارێزیت. ئای

قورمان بەسەر دەبى چيان بوئى؟

پەحمان: (نەختى پەشوکاو)

زووكە بن كەپرکە پێكخە.. ئەوا گەيشتن..

(خەجى خەرىكى پێكخستنى ژیر ساباتەكە دەبى).

پەحمان: (دلتەنگە)

خەجى ئەوا خەرىكە بارانىش دەبارئى. بێنە ھەندئى جل و جۆر

بێنە بزانین تووتنەكەى پێدانپۆشین!

خەجى: (نائومیدە)

جا ئەو ھەموو جلوجۆرەى لەكوئى بێنم ئەم تووتنەى پێو

دابۆش ریئت؟

په حمان: (هیوا براوه)

کچی ئافرهت هه بی و نه بی... به خوا به یه کجاری مالمان ویران
ده بی.. خو ئهم بارانه ی لیبدات خاوه نیه تی یه ک په لکه تووتن
ناکه یین..

خه جی: (ده یه وئی جاجم و په توو هه رچی کیمان هه یه بیان هیئی، پۆلیسه کان
ده گه نه به رده می که پره که و به سه ری لووته وه سلاو ده که ن).

په حمان: (به خه نده یکه وه لیان ده چیه پیشه وه و سلاویان ده سینیه وه)
فه رموون. فه رموون به خیره اتن سه رچاوان فه رموون دابه زن
گه وره تان کردین.

پۆلیسیکیان: (به گرژییه وه)

تۆی په حمانی حاجی که ریم کۆیی؟

په حمان: (پاده چله کن)

به لئی، به لئی فه رموون به خیره یین فه رموون دابه زن یاخوا به خیر
یین.

پۆلیسه که: (به ساردییه وه)

نا کاکه دانا به زین.. خیراکه به گه رمان بکه وه.

په حمان: (واقی ورمه وه)

بو کوی قوربان؟

پۆلیسه که: (هه ر به ساردییه وه)

بو پۆلیسه خانه.

په حمان: (به ئومید براوییه وه)

بو قوربان خیره؟

پۆلیسه که: (به توره ییه وه)

حاجى مارف لە كۆيەو دەلو ئاغا ليرەو شكايتان لیت
کردوو؟

خەجى: (كە خەريكى تووتن داپۆشين بوو ئەم وشانەى بىست و
بەهەلەداوانەو دیتەو لايان)

شكايت؟ وەپرۆ بە قوربانتان بىم شكايتى چى؟ بۆ چيمان
کردوو؟

پۆلىسەكە: (بى بەزەبيانە)

ئيمە نازانين.. پرۆ تۆ هەقت بەسەرکاری پياوانەو نەبى.. (بۆ
پەحمان) يالا خيراكە پىگامان دوورە چىتر ماتلمان مەكە..

پەحمان: (بەترسەو)

باشە كەى شكايتان ليمکردوو؟

پۆلىسەكە: (سەيرىكى كاغەزىك دەكا)

ئەمە تا بەروارى ۱۹۵۴/۱۰/۲۰ى تىادا نووسراو.

پەحمان: (سەير دەكا بارانەكە تا دى خوشتر دەبارى).

گەورانم، هەرچى دەفەرموون سەرچاو تەنيا پەحمىكمان پى
بكەن تۆزىكم لى پراوەستن تووتنەكەم داپۆشم.. ئەنجا بۆ هەر
كوى بفەرموون ئالقە بە گویتانم.. خزمەتكارم..

پۆلىسەكە: (بى بەزەبيانە)

كاكە ئەو دەلييت چى؟ سەيرە! ئەو خەلكە تاوانيش دەكەن
و دەشپارپينەو و داواى بەزەيى دەكەن. بەزەيى بۆ ئيو؟

خەجى: (بە پارانەو و لالانەو)

بە قوربانتان بىم ئيو سەرورەى ئيمەن بەو خوايە هيچمان
نەکردوو. كورە خو ئيوەش مالى و منالتان هەيە.. بەزەبيتان
بە نەورۆزى كچمانا بيتەو.. ئەوا بەبى كەس و لە تاو لەرز

وتادا ده تلپته وه و خو هیچ نه بی ئهم به سه زمانه بی خه تایه!
پۆلیسه که: (به مۆنییه وه)

نه ورۆز! توخوا ئهمهش بۆته ناو! دیاره شکایه تیان به خوړا
لپنه کراوه.. (به ته وسه وه) په نگه کاوه شتان هه بییت؟
خه جی: (ده داته قولپه ی گریان وه)

ئهی هه ردووچاوی دایکی کویر بن- کاوه ی جوانه مهرگ!!
پۆلیسه که: (به ته وسه وه)

نه مگووت؟ ده ی په حمان پیشمانکه وه.. ئهوا له سایه ی جه نابتانه وه
هه موو گیامان بووه به ئاو زووکه ئه گهر ناته ویت به
ئه سپه کامانه وه بتلیشیننه وه ئهمهش بزانه فه رماغان وه رگرتووه
ئه گهر به خوشی به پیشمان نه که ویت که په که شت ئاگر
بده یین و به ئه سپنکه وه بته ستینه وه و به راکیشان بته یین.
خه جی: (به وپه ری توپه یی و بیزاریه وه)

ده ک خوا هه لپنه گرئ.. ئای له م بی ویژدانییه. (سه ر هه لده برئ)
ده ک خودایه تیکی ده یت کوره خو ئاخو زه مانه.
(په حمان ده چپته ژیر ساباته که وه خو ئاماده بکات به سوژه وه
ته ماشایه کی نه ورۆز ده کات و دپته وه ده ره وه).

(پۆلیسه کان به هه له داوان په حمان به پپش خو یان ده دهن و دوور
ده که ونه وه.. دوا ی چه ند هه نگاوئ په حمان به دلشکاوی و بی ده سه لاتیه وه
ئاوړیک ده داته وه. ده بینئ وه کو شیت خه جی هه لبه ز و دابه زیه تی و بی
هیوا له گه ل تووتنه که دا خه ریکه. له و کاته شدا بارانه که به پژنه دا ده کات و
بایه کی تووندیش له گه لیدا هه لده کات و گهر د و تۆز له چارداخ و له زه ویدا
هه لده سینن.

په حمان: (گومان نییه که په نجی ئه مساله شیان وا با ده ییات.. به

په ستييه وه هاوار ده كا) تۆش چرای تى هه لكه گووى تيا دا ماوه! من له دوو
لاوه پۆليسم بۆ ها توون.. له لايى.. له شاره وه و ئهوى تريشيان له هه وره وه
(بانگى خه جى ده كا) تۆش ئافره ت هيج خه مى من و تووتنه كه ت نه ييت..
تۆ به ته نها ئاگادارى خۆت و نه ورۆز به و به س (به ده نكيكى پته وى
پر پروا وه) خوا كه ريمه ئافره ت من هه ر ده گه پريمه وه و هه ر ده شبى له
نۆژهن تيهه لچينيه وه و ژيانىكى كامه ران و ئاسووده وه ده س بينين.

خه جى: (به په رۆشه وه)

خوات له گه ل پيا وه كه خواى گه وره پاريزگارت بى.. چا وه پروانتين
(ده گرى).

پۆليسه كان: (به ئه سپه كانيانه وه ته نگه تاوى ده كه ن)

باژۆ برا باژۆ ئه م بالوورانه ت له به رده م دادگادا ببیژه.

(ده پۆن)

په رده داده دريته وه.

جیهانی جاویدانی

گۆفاری سینه ما و شانۆ ژماره (۵) ئاداری ۱۹۹۹

به شی یه که م

دیمه نی یه که م

کات: دوا نیوه پویه کی سهره و پایزه.

شوین: ژووریک له خانویه کی ئاساییدا، که لویه لی نیو ژووره که ئه وه ده گه یه نی که خاوه مال خیزانیکی مامناوه ندیی خوینده وارن کتیبخانه و قه نه فه و ته له فزیوون و ژنیکی سهر ماش و برنج له سووچیکدا هه لئووترکاو و پیاویکی به سالداجوو به سهر به رمالیکه وه (قورئان) ده خوینی. له ده رگه ده دریت. نه شمیل ده رگا که ده کاته وه. چهند ئافره ت و پیاو به ژوور ده که ون، سلاو ده که ون و داده نیشن.

مام حه‌سه‌ن (قورئانه‌كه) ده‌پېچېته‌وه و ماچى ده‌كات و ده‌يخاته‌وه نيو
كتيځانه‌كه‌وه. (به‌روويه‌كى خوشه‌وه).

ياخودا به‌خيږيښ.

پوور فاتم (هه‌لساوه‌ته‌وه)،

به‌خيږ يښ سهرچاوان گه‌وره‌تان كردين.

ميووانه‌كان (به‌يه‌كه‌وه)

خوش بن، خوا ليتان تيك نه‌دات.

پياوى ۱:

مام حه‌سه‌ن داخو كاكاو ئازاد چونه؟

مام حه‌سه‌ن:

سوپاست ده‌كه‌م، خودا په‌حمى پښ بكات.

پياوى ۲:

چاك ده‌يښته‌وه ئينشاللا.

پوور فاتم (به‌سوژه‌وه):

خوا له‌زارتان پروا نيت.

ژنى ۱:

ئهى باشه له‌كوښه؟

پوور فاتم (خه‌مبار):

دايكى مېرى، له‌نه‌خوشخانه‌يه.

پياوى ۳:

ليږه؟

مام حه‌سه‌ن:

نه‌خيږ، له‌پايته‌خت ده‌لښ له‌وى بيمارخانه‌يه‌كى تاييه‌ت هه‌يه

كاوه‌ى براى له‌گه‌لښدا چووه و نواندوو يانه.

پیاوی ۱ (به په رۆشه وه):

هیاو دارین ئینشاللا سه لامه ته و له م زوانه دا به سپ و ساخی
ده گه پیتته وه.

مام حه سه ن:

خودا خوشتان کات ئینشاللا.

پوورفاتم (به هه ناسه یه که وه):

خوای ده کرد ئه مجاره یان به سه لامه تی ده هاته وه، شه رتبی
مه ولوودیکی بۆ بکه م بۆ که سی تر له م شاهردا نه کرابی.

ژنی ۱ (به خه نده یه که وه):

ده که وابوو هه ر له ئیسته وه مه لا ئه حمه د ده نگخۆشان
پاسپیرین.

ژنی ۲:

ئه ری وه لا، هه ر له ئیسته وه، چونکه دلم زۆر پروونه هه ر
ئیمپرو و سبه ی ده گه پیتته وه.

پیاوی ۲ (به بزه یه که وه):

خوا ئاگاداره هه موومان دوعای خیر بۆ کاکه ئازاد ده که یین.

پیاوی ۱ (به په له)

ئاخر ده زانن چ کوپیکه!

پیاوی ۳ (ده یقۆزیتته وه):

جا ئه مه پیویست به وتن ده کات! خۆزیا هه موو گه نجه کاغمان
وه کو ئه م بوونایه!

مام حه سه ن (به دلخۆشییه وه):

سوپاسی هه ستان ده که م. ئه مه له چاکه ی خۆتانه وه یه.

پیاوی ۱ و ۲ و ۳ (پیکه وه):

نه به خوا، پیاوه تیی خوځیه تی.

ژنی ۱:

کاک نازاد شایسته ی هه موو دوعایه کی چاکه.

ژنی ۲:

ده ئینشاللا به و دوعا و نزیانه ده بن که ئیمه هه موومان بو ی ده که ین.

پووره فاتم (به ئاخیکه وه):

سه دجار ئامین، خوا ره حم به گشت لایه ک بکات.

پیاوی ۱ (پاش بیده نگیه ک):

ئه و جا باشه پایته خت بو؟

مام حه سه ن (به رامانه وه):

بلیم چی وادیار بوو لیره هیجیان بو ی نه کرد، گه لیکیان هی ناو برد و ده رمانی جوړ به جوړیان پی تاقیکرده وه، وا دیاره سوودی نه بووه (ئاخیک هه لده کیشی) ئه وه ی راستیش بیت بریکیش به دره نگه وه هه نار دوویانه ته پایته خت.

پیاوی ۲:

جا ئه گهر بچوایه ته دره وه باشر نه بوو!

پیاوی ۳:

به ری وه لا، چون باشر نه بوو! دره وه و ئیره وه که یه که؟!

مام حه سه ن (دلته نگه):

ئاخر نه ریگه ی دره وه یان پی نه دا! ده لین گویا هه نه خو شیک لای خو مانه وه چاره سه ری ده ست بکه ویت پیو یست به نار دنه دره وه ی ناکات.

پوورفاتم (به خهفه تیکی قوولوه):

ئەوجا خزمینه ناردنه دەرەوہش ئەوہندە ئاسانە! چما ئەرکی
دەرەوہ بە ھەموو کەس دەکریت؟

ژنی ۱:

نە بەخوا، دەلێن ئەوہی بچیتە دەرەوہ ئەوہندە یارە پیدەوێت
نەبیتەوہ!

ژنی ۲:

ئەمە جگە لەوہی کە دەلێن دەبێ ئەو کەسە زمانزان بێ،
خۆ ناشکری بە تەنھا بچیت، ھیچ نەبێ پێویستە یاوہریکی
لەتە کدا بێت.

پیاوی ۱ (بە ئومیدیکەوہ):

ھەرچۆن بێت ھیوام زۆرە کاکە ئازاد پێویستی بەم
کەینوبەینانەوہ نەبیت.

پیاوی ۲ (بە بزەییەکەوہ):

نە، نە، خوا یار بێت نەساخییەکە ی ئەم ھیچ نییە و ئەو
کیشمە کشە ی گەرەک نابێت.

مام ھەسەن (بە سوپاسەوہ):

خودا گەرەییە.

(لەو ماوہیەدا نەشمیل ساردی ھیناوە و لەگەڵ پەرداخ بۆ داناون،
ئەمانیش ساردییەکیان خواردۆتەوہ و نەشمیل بۆشەکانی گلدانەتەوہ. دوا
ماوہیەکی پیدەنگی کە تیایدا میوانەکان سەرنجی وێنە ھەلواسراوەکە ی ئازاد
دەدەن پیاوہکان سەیریکی یەکتە دەکەن و پیاوی ۱ دیتە گۆکردن).

پیاوی ۱ (بە خاویییەوہ):

خزمینە مەرەخەس نەبین؟

پیاوی ۲ و ۳ (بە یەكەوہ):

فەرموون.

پیاوی ۱:

مام ھەسەن بە یارمەتی خۆتان دەپۆین.

مام ھەسەن:

جاری زوو نەبوو؟

پیاوی ۲ و ۳ (پێكەوہ):

نە بە خوا، پرۆین باشە ئێوەیش پشووێك بەدەن. خودا بێكا

كاك ئازاد بە سەلامەتی بگەرێتەوہ، ئەوسا بەخۆشی دێنەوہ

لاتان!

مام ھەسەن و پوورە فاتم: (بە ھەناسە یەكەوہ)

ئینشاللا.

میوانەكان: (ھەلساوان و پێكەوہ)

بە خێر بھێنن

(دەپۆنە دەرەوہ).

مام ھەسەن و پوور فاتم: (بەرپیان دەكەن).

خواتان لە گەڵ بە خێر بچن.

دیمه نی دووهم

کات: سبهینهیه، چهند پوژژیک دواتر

شوین: بهر دهروازهی نهخوشخانهیهک

(کاوه جانتایهکی له بن ههنگلدایه و چۆته ژیر بالی ئازادهوه، به هیواشی و به ئازارهوه بهرهو سهه شهقامهکه دین، له سهه شوستهکهوه دهوئستن، چاوهروانی تاکسی دهکهه. ئازاد حالی پیدهچی شپ بیت، بۆیه توانای به پیوه وهستانی نهماوه و ههه زوو به سهه جانتاکهوه داده نیشیت.

کاوه: (شهکهتی به هه موو جهستهیهوه دیاره).

کاکه ئازاد، ههه ئیستی تاکسی دهگرم.

ئازاد: (به ساردیهکهوه له دنیای بهردهمیهوه دهروانیت)

باشه برام.

(ئهوجا به دهنگیکی ئیجگار نزم و سستهوه، دهتۆ سهیری ئهم هه موو چهقه چهق و دهنگه دهنگ و ژاوه ژاوهی چاک نه بوو لهوئ (په نهجه بو خهسته خانهکه و پاده دیرئ).

ئهمه نه بوو. لهوئ ههه دهتووت له دنیایهکی تردا دیت!

کاوه: (پروویکی ههه له شهقامهکهوهیه).

به ئی، به ئی، کاکه جا ئه گهه لهوئش ئاوه ها بیت ئهوا که سی

تیادا ناژیت!

ئازاد (بی حه وسه لهیه)

براله چی بوو، ئهمه ههه نه بوو؟

کاوه (به په رووشیهوه)

کاکه گیان ئه ها ههه ئیسته تاکسی دهگرم بو (نه قلیاته کهه) و لهوئشه وه به خسووسی قه مه ره یه که ده گرین یه که سهه بو بهه ده رگه ی ماله وه مان.

ئازاد (تروسكاييەك لە پرويدا دەدرۆشیتەوه).

خوای دەکرد ئەمجارەش چاوم بە دیمەنی شارەکهی خۆمانەوه
دەکهوتەوه، گەر بۆ دواجاریش بوایە دیدەم بە خاک و
خۆلە پیرۆزەکیەوه پروون و شاد دەبۆوه، تیرتیر هەوا پاک و
سازگارەکەیم هەڵدەمژییەوه و..

کاوه (بە پەله پەل)

ئەدی چۆن، کاکە گیان! ئەرێ بەخوا، هەمووی چوار پینج
سەعاتی تر نابات کە بە ئاواتی خۆمان دەگەینەوه.

ئازاد (لەناخەوه بەرھەڵستی ئازار دەکات).

تەنیا ئەمجارەشیان چاوم بە دایک و باوکمان و نەشمیل گیان
بکەوتایەتەوه ئیتر هیچی دیم نەدەویست و بە ئارامییەوه
مالتاواييم لە هەمووان دەکرد.

کاوه (لە ناوێوه قۆلپ دەدات):

نا کاکە گیان نا، مالتاوايی چی؟ خودا یاربی لە جاران چاکتر
دەبیتەوه و بەلایشت لی نامینیت!

ئازاد (ناویمیدە):

دەبی وابلیت برا بیکەسەکەم.

کاوه (دلتەنگ و بیزارە، پروو و شەقام هاوار دەکات):

تاکسی.. تاکسی.. تاکسی!

(دیمەنی سییەم)

(حەفتەیک بەسەر دیمەنی پیشوودا تێپەرێوه).

شوین: (ژووریکى مامناوەندی، کەلوپەلی ئاسایی، پەنجەرەیک بەسەر
باخچەیکدا کراوەتەوه و پەردەکانی وەلانراون. چەند لاویک دانیشتون و

گفتوگو ده کهن).

لاوی ۱:

به راستی پرسه و تازیمانه یه کی گهرم و شکۆدار بوو!

لاوی ۲:

له ویش زیاتری شایان بوو.

لاوی ۳:

سه د حه یف بو هه قال ئازادی جوانه مه رگ، ده زانن چۆن جیی
خۆی له دل و ده روونی ئەم خه لک و خواجه دا کوردبووه!

لاوی ۱:

جا براینه به چ ده چیت؟ ئەم هه ر وا به خت و خورا رۆیشت!

لاوی ۴:

ئەم تهنه ا به جهسته رۆیشتوو، ئەگینا به ئاکار و ره وشتی
به رزییه وه هه میشه له گه لماندایه.

لاوی ۲:

ره وانه پاکه که ی هه میشه به سه رمانه وه ده سورپته وه و هه رده م
چاودیتری و رینماییمان ده کات.

لاوی ۳:

ئەوه هه یچ گومانى تیدا نییه، به لام بوچ ده بوا ئەم گهنجه
پته و و به هیزه، ئەم برپا پۆلایینه، ئەم تیکۆشه ر و ئازاو نه ترسه
ئە ئاواهی سووک و سانا له ده ستمان ده ربچیت و مه رگی
ئاواده یه خه ی بگرییت!

لاوی ۱:

کاکى برا، ئەجه لى هاتبوو، هه ر ده بوو بروات.

لاوی ۲:

کاکە گیان دەتوانرا چاره‌ی بکرا‌با.

لاوی ۱:

براکەم: ئەجەل کە‌ی هات پەت‌ب‌وونە‌وه‌ی ب‌ۆ نییە. ئ‌ی‌وه ب‌ۆ
پ‌رواتان لەق ب‌ووه؟

لاوی ۳:

ئاخ‌ر خودا خ‌ۆ‌ی فەرم‌و‌ویە‌تی هەر شتە و ه‌ۆ‌یە‌کی هە‌یە.

لاوی ۱:

ئامەنت‌و‌ب‌یللا.

لاوی ۲:

ئاخ‌ر ب‌ۆ‌یە ئە‌وه دە‌ل‌ی‌م توان‌ای هە‌بو‌و چاره ب‌ک‌ری‌ت.

لاوی ۱:

ئ‌ی باشە ئە‌گەر یە‌ک‌ئ‌ ئەجە‌لی هات‌ب‌ی‌ت ئە‌وا چ‌ۆ‌ن چاره‌ی
دە‌ک‌ری‌ت؟

لاوی ۴:

ئە‌و مندالە‌ی دو‌ی‌ن‌ی‌ت لە‌ب‌یرە کە ب‌و‌و بە ژ‌یر ئ‌ۆ‌ت‌ۆ‌م‌ب‌یلە‌وه و
گیانی لە دە‌ست‌دا؟

لاوی ۱:

ئا بە‌ل‌ئ‌ی، واده‌ی تە‌وا‌و ب‌و‌بو‌و.

لاوی ۴:

ئە‌گەر ش‌ۆ‌ف‌یرە‌کە مە‌ست و سە‌رخ‌ۆ‌ش نە‌ب‌و‌ایە، دای‌ک و‌با‌و‌کی
منالە‌کە‌یش ئە‌وه‌ندە کە‌متە‌رخە‌م نە‌ب‌و‌ا‌یە‌ن کە مندال‌یان بە‌تە‌ن‌یا
لە جاده‌یه‌کی ئە ئ‌ا‌وا (قە‌ل‌ە‌ب‌ال‌غ‌دا) بە‌پ‌ە‌ل‌ل‌ا ب‌کە‌ن، ت‌ۆ ب‌ل‌ی‌یت
ئە‌و کارە‌ساتە ب‌قە‌و‌مایا؟

لاوی ۱:

برا، ئاخر هه رده بوا ئه وه پروویدایه.

لاوی ۲:

ئاخر منیش ده ئیم گهر ئاوه ها نه بوایه، له وانه بوو ئیستا ئه و
مناله له گه ل هاوه لاکانیدا یاری بکردایه!

لاوی ۱: (دوای دامانیک):

ئه و جا کۆچی دوایی کاک ئازاد چ په یوه ندییه کی به وه یانه وه
هه یه؟

لاوی ۴:

په یوه ندییه که ئه مه یه ئه گهر پزیشکانی لای خۆمان له دۆزینه وه
و چاره سه رکردنی ده رده کهیدا که مته رخه م وخه مسارد نه بووانایه،
کاک ئازاد ئی ئه وه نه بوو ئاوا زوو سه ربیتته وه.

لاوی ۳:

ئه دی چۆن! ده نا خو نه خۆشییه که ی وانه بوو به و خیراییه
ته شه نه بکات و دختۆران ده ستیانی لی بشۆن!

لاوی ۲:

برا ناشکوری نه بیئت نۆشداراغان هینده به ته نگ
نه ساخه کانیانه وه نین. له لایه کی تریشه وه ئیجگار سه رقالن له بهر
ئه وه به چاکی پێراناگه ن خه لکه که به وردی فه حس بکه ن.

لاوی ۴:

هه رچه ند کرێکه ی خۆیان به ته واوی ده سه نن، که چی دکتۆری وا
هه ن دوو دوو و سێ سێ نه خۆش پیکه وه ده بینن!

لاوی ۳:

ئه مه زۆر راسته:

لاوى ۱: (بەسەرسورمانەو)

چۆن دەيىت؟

لاوى ۳:

دەيىت، من خۆم ديومە ئى باشە، كاتى تو لەبەردەستى
كاكى نۆشداردا پاكشاويت بۆ فەحس دەيىت دوو ژن ياخۆ
ئافرەتتىك و زەلامىك وەژوور دەكەون، كاكى نۆشداريش پەيتا
پەيتا دەكەويتە پرس و لىكۆلىنەو لە تۆيش و لەويشەو و
دەشنووسىت.

لاوى ۱: (بە حەپەساويەو)،

ئەوجا چۆن لىي تىكنەچى و دەرد و دەرمانەكانىشى لى ئالۆگۆر
نابىت.

لاوى ۳:

بىجگە لەمەيش، زۆران شت هەن تو يان ئەوان لەبەر عەيبە
و لە شەرمى پووان بۆ دكتورى باس ناكەن و ناياندركىنن، واتە
يارمەتى دكتورەكە نادەن دەردەكەتان بە دروستى ديارى بكات
و چارەسەرى راستەقانى بۆ بدۆزىنەو!

لاوى ۲:

لەولايشەو تىشككارى و ئەنجامى تاقىگەكانىش زۆر جار وابوو
نا تەواو دەردەچن و سوود ناگەيەنن!

لاوى ۴: (بەپەرۆشەو):

ئاوہا دەيىم بەتايە لىرە بەجىددى سەير بکرايە يان زو
بىردرايەتە پايەخت، يانەخۆ پىگەى چوونە دەروەى پى
بدرايە دلنiam، مەگەر هەر خوا حەزى نەکردايە دەنا هەر
چارە دەکرا و جوانە مەرگ نەدەبوو.

لاوی ۱:

تازە لە دەست چوو، خوا لێخۆش بێ، ئینشالا جێگە ی ناوەندی
بەههشته.

لاوی ۳: (بەگەر مییه وه):

ئینشالا.

لاوی ۴:

یادی خوالیخۆشبوو دەبێ هەمیشە پێهر و هاندەرمان بێت
و لەسەر ئەو پێازە ی کە ئەو گرتبوویە بەر سەقامگیر و
بەردەوام و سەرکەتوومان کات!

هه موویان (پێکه وه):

ئینشالا، ئینشالا، ئەمە بەلێنی پیرۆزمانە! ئەمە شەرت و پەیمانە.

بەشی دووهم

دیمەنی چوارەم

(ئازاد وەکو خەوتوو لێی ڕاکێشاوه، وردە وردە بە ئاگە دێتەوه، چاوه کانی
دەتروکێنێ بە هیواشی دەستیان پیا دا دەهێنێت، تروسکە ی پروناکیه ک بەدی
دەکات و تا کۆتایی ئەم دیمەنە دیدەکانی بەو تروسکە یه وه دەبەستێنەوه).
ئازاد (لەبەر خۆیه وه و بەجێه).

بەناوی خودای میهرەبان و دلۆقانه وه، سەیرە ئەوا من لە کویم؟
(پەل دەکوێت) ئە ی ئەوا بۆ هیچ شتیکم لا نییه؟ ئەدی کوان
باوک و دایکم و کاوه و نەشمیل (هەست ڕادەگرن) خودایه کەسم
لە لا نییه. (بانگ دەکات، بەلام دەنگی ئێجگار کزە و بە چاکی
بۆی دەرنایێت). بابە، بابە، دایکە، ئەری هۆ و دایه گیان، کورە
کاوه ی برا، کچی نەشمیل، نەشمیل، ئەوا بۆ کەسیکتان دیار

نییه، ئەه ئیوه له کوین؟ بۆچ دەنگیک ناکەن؟ (تروسکاییه که نهختی دەرەوشیتهوه، به تهواویی چاوهکانی هەڵدین و گوێ هەڵدەخات. هۆشداره).

دەنگ:

ئازاد: گوێ بگره.

ئازاد (به سه رسوپمانیکه وه):

به لێ، به لێ جه نابتان کین؟ ئەدی بۆ من ناتانینم؟

دەنگ: (پرسیاره که پشتگوێ دەخات):

ئەمە کاری پەرورەردەگاره. هەڵسته با مژدەهێ خوشت پێ بدهم، دەرچوویت.

ئازاد (گوشاده، له هه مانکاتیشدا په شوکاوه).

زۆر سوپاس بۆ یەزدانی مەزن، بەلام پێم بۆی له چی دەرچووم؟

دەنگ:

له لیتۆزینەوه و پرسینه وه دا.

ئازاد (پروخساری ده گه شتیه وه):

زۆر سوپاس بۆ خوداوه ندی میهره بان، زۆر سوپاس ئەوهی راستی بێت هه چهنه ترسم زۆر بوو، وه لێ هه رگیزاوه رگیز له ره حمه تی خوا ی گه وه بێ ئومید نه بووم.. به لام توو بی خودا ئەه شیرینترین و ناسکترین دەنگ، پێم نالێت یەزدانی مەزن به چی له من خۆشبووه؟ خۆ بهنده کهموکوپیم زۆر هه بوون..

دەنگ:

خودای به خشنده و میهره بان ده فهرمووی بۆ ئەوه لێت خۆشبووه که له دنیا دا چاکهت له خراپهت پتربووه و نیشتمان و گهلی خۆتت خۆشویستوون و له سهریان به ده دنگبوویت و

خۆشه ویستی نیشتمانیش له پرواوه یه. ماکی ئاده میزادیش له
 کرده وه کانیدایه، مروڤ به ره فتاره کانیه وه ده ناسریت.
 ئازاد (کامه ران و دلشاده):

پروام هه می شه پته و بوو، قه تاوقه تیش هیوام نه بریوو. له خودا
 به زیاد بئ سه د شوکور، باشه، ئه دی هاوړیکانم کوان و چیان
 لیقه و ماوه؟

دهنگ:

کامانه هاوړی؟

ئازاد (به په روڤشه وه):

ئه وانه ی له م سه فهره مانا له گه لمد بوون. به نده بو ئه م گه شته
 خو به ته نها نه ها تبووم!

دهنگ:

نه خیر، ته نیا نه بوویت، به لام هه ر یه که و به ری هه قی خویدا
 پویشتووه.

ئازاد (به تاسه وه):

یانی یه کتر ناگرینه وه و ئه من نایانینمه وه.

دهنگ:

جاری نه.

(پروناکیه که گه شتر ده بیت، ئازاد به چاکی و به روخساریکی دره وشاوه و
 جوانی نوورانییه وه ده بیتریت).

ئازاد:

ده ی باشه، ئیستی ئه من چ بکه م؟

دهنگ:

تو که ده رچوویت، لیره نامینیته وه، گه ره که برۆیت بو

وېستگه‌ی پله‌ی يه‌كه‌م: هه‌ر ئېستا راسپېردراو دېن و به
 فه‌رمانى يه‌زدانى مه‌زن بو ئه‌وئيت ده‌به‌ن.
 ئازاد (به‌شادمانىيه‌كى دياره‌وه).
 ئه‌وجا؟

ده‌نگ:

له‌كاتى ديارىكراودا هه‌ر به‌ فه‌رمايشتى په‌روه‌ردگارى مه‌زن بو
 ئه‌و شوينه‌ ده‌نئيردريت كه‌ بو تو و بو ئيمانداران ته‌رخانكراوه،
 ده‌ ئه‌مجا هه‌لسه‌ و شوكرانه‌ بېژيره‌.
 (ترووسكه‌ پرووناكييه‌كه‌ بو ساته‌وه‌ختىكى زور كورت ده‌كوژيته‌وه‌ و ئه‌مجا،
 زور به‌گه‌شى هه‌لده‌گيرسيته‌وه‌. ئېستى ده‌ورو به‌ر زور روشنه‌ ئاوازيكى موزىقاى
 دلرفينى ئاسمانى ده‌بىسريت.
 ئازاد به‌پتوه‌ وېستاوه‌، ده‌سته‌كانى به‌رزكردوونه‌ته‌وه‌ خه‌رىكى نزاو پارانه‌وه‌
 و سوپاس و شوكرانه‌يه‌!

به‌شى سېيه‌م

ديمه‌نى پېنجه‌م

(ژماره‌يه‌كه‌ خه‌لكانى هه‌مه‌ جوړ هه‌ريه‌كه‌ به‌شيوه‌يه‌كه‌ وېستاوه‌ ياخو
 دانىشتووه‌، وه‌كه‌ ئه‌وه‌ دېنه‌ به‌رچاو بو راگوئيزان خويان ئاماده‌ كردبى.
 تېكپرايان روچ سووك و دلشادن. ئازاد، له‌نيوياندا كابرايه‌كه‌ به‌دى ده‌كات و
 تيوه‌ى راده‌مينى. كابراكه‌ به‌ ته‌مه‌نه‌ و شيوه‌ى روخسار و له‌شى گه‌چراوه‌. به‌
 زه‌حمه‌ت ده‌ناسريتته‌وه‌. ئازاد ليه‌وه‌ نزيك ده‌بيتته‌وه‌ و ده‌يدوئيت).

ئازاد (به‌حه‌په‌ساوييه‌وه‌):

مام حاجى سلاو.

حاجى (تيوه‌ى راده‌مىنيت):

سلاو له خۆتان ناتاناسم. به پزتان کین؟

ئازاد: (ده....):

من ئازادم، مامه حاجی ئازادی مام هه سه ن چۆن نامناسیته وه.

حاجی (بیرده کاته وه):

تووخوا به راستیته، ماشه لا گه وره بوویت!

ئازاد (گوشاده):

به لئ، به لئ.

حاجی:

وه ختی من جیمه یشتی تۆ هیشه مووت لینه هاتبوو،

ئازاد:

به لئ راسته وابوو (به قوولی له فکران پاده چی) باشه، مامه

حاجی تۆ به لای ئیمه وه مردوویت.

حاجی (سه راسیمه یه):

مردن؟ مردنی چی؟

ئازاد (په شیوه):

به لئ، له و دنیا تۆ نه خوش کهوتیت، دواي ماوه یه که خهوتی

له نه خوشخانه و هامووشۆی نۆژده ران و داوده رمان خواردن نه تو

فرمانی خودات به جیهیناو بوو به شین و گریان و له خۆدان و

سۆ پۆژانیش له مزگه وتی گه ره که پرسه یان بۆ دانایت.

حاجی (بیرده کاته وه):

نا کاکه نا، شتی وا نه بووه، ئه وه ی راستی ییت دواي

ناساخیه که م من پۆژکیان سه فهریکم کرد ئه وه بوو له

پاسگه که دا ده ستگیریان کردم..

ئازاد (سەرسامى):

ئى؟!؟

حاجى:

ئى ئى لەۋى پىرسىيەر و لىتتۆزىنە ۋەيان لەگەلدا كىردىم.

ئازاد (بەپەرۋىشەۋە):

ئەۋجا؟

حاجى:

ئارام بىگەر، با بەتەۋاۋى بۆتى بىگىرپمەۋە.

(ئەۋ ئۆيۈندە تارىك دادىت، خەلگەكان گىشتىيان ون دەبن، شۆيئەكە تەنگەبەر و سامناكە، مام حاجى لىي پاكشاۋە، دەئاللىيىت ناكاو چەند دەنگىك دەبىستىت).

دەنگى ۱:

حاجى تۆ گوناھبارىت.

حاجى (پادەچلەك):

ئەي ھاۋار، بۆ؟ مەن خۆ نۆيژكەر و پۆژۋوگر بووم!

دەنگى ۲:

بە پۋالەت بۋوۋە لەئاست ھەژاراندا لىۋوت بەرز و پۋوگرژ بۋوۋىت.

حاجى (ترساۋە):

خودام بەھەق ناسىۋە و قورئان خۋىن بووم.

دەنگى ۱:

بۆ تىگەشىتن و پەپرەۋىكەردن نەبۋوۋە، سەنگ و تەرازۋوت ناتەۋاۋ بۋوون، جارىكىيان بى سەۋادى يەك كىلو پۋنى لىت كرىبى پەنجا گرامت لى دزى.

حاجی:

ئەى حاکم بەسە، باشە خو حەجم کردو، ئەو گوناھانەشم
پاک کردوونەتەو.

دەنگی ۲:

بۆ فریودان و چەواشەکاری بوو، بۆ دەستیری خەلک هەردەم
بەدرۆ سویندت بە کەشیدەکەت خواردوو، پاش حەجە کەش
رۆژئیکیان پاشملە غەیبەتی ناسیاویکی خۆت کردبوو.

حاجی:

باوکم من خێروخێراتم زۆر بوو، هاموشۆی مزگەوتم کردوو.

دەنگی ۱:

بۆ فیل و خەلەتاندن بوو وەلى خوداوەندی مەزن فیلی
لیناکریت و هیچی لی ناساردیتهو و چاکە و خراپە لای ئەم
بزر نابى. تو، بە هاندان و مەکری زردایک سۆزی باوکایەتیت
بۆ کچە بینازەکەت کەم بوو، مافی خۆت نەداوەتی بەهۆ
و بەبى هۆ سەرزنشت کردوو و سزای ناپەوایشت داو.

حاجی (زۆر دلتەنگە):

پەژىوان بوومەتەو و یەک بە دە زیاتریش تۆلەم لیکراونەتەو.

دەنگی ۲:

لەهەموویشی ناپەواتر بۆ سوود و بەرژەوەندی خۆت لەگەڵ
دوژمنی خوینخۆری ولاتەکەتدا دەستت تیکەڵ کردوو و وەختی
هات بە زۆر خاکتانى داگیر کرد هیچ بەرگرییەکت لێنەکردوو.

حاجی (ئێجگار پەڕیشانە): خودا پەحمم پێبکات ئەنجامم چیه؟

دەنگی ۱:

فەرمايشتی پەرورەدەگاری مەزنە، دەبى بايى ئەو گوناھ و

خەتايانەت لە ئاگردا بسووتییت.

حاجی: (بەهەموو هیژییەوه، ھاوار دەکات، وەلێ دەنگی دەرنایەت).

ئەي خاک بەسەرم، وەي مالمۆیران خۆم هەي!

(پرووناکی، دیمەنی پێشوو، ئازاد و حاجی و هەموو ئەوانی تر بە دیار دەکەونەوه، بەبێ گۆرانکاری).

حاجی (هەناسەیه کی قوول هەلده کیشیت):

بەمجۆرە بەندەیان بۆ وێستگەي پلەي دووهم پەلکیش کرد.

(ئاخێک) لەوێشەوه یەکسەر بۆ نیو ئاگری دۆزەخ فرێردامە

خوارەوه و یاخواهەرچی بەندەي خودایە بەشی تێدانەبیت!

ئازاد (بەحەپەساویي):

باشە ئەوێ چۆن چۆنییە؟

حاجی (دەسەلەمیتهوه):

دۆزەخە و ئەوجا تۆ بلیی دەبی چۆن بیت!

ئازاد (ساکارانە)

ئەي باشە کەسي ناسراوت لی نەبوو؟

حاجی (بە بزەیه کی تەوس ئامیزەوه)

بەرئێ وەللاهی پریەتی، ئێ وای تێدانە هەر بە خەیاڵتدا نایەن.

ئازاد (بەپەرۆشەوه):

وەکو..

حاجی (بێباکانە):

وەکو، هۆلاکو، هیتلەر، بەکرۆک، شاکی و سولتان نازانم کی،

..... هەموو ئەوانەي دەستدریژیان کردۆتە سەر گیان و مال و

حالی خەلکانی بی گوناھ و کەم دەسەلات، هەروا بمنيتهوه

هی وای لیوو دەیانگوت بۆمبی ناوہ کی دروستکردوو، هەبوون

گوتیان چه کی کیمیای و گاز و ئه و شته به کۆمه لکۆزانه ی
داهیناوه. زۆره های ترسیش کهوا دهنگ بوو له دنیا دا دووژمنی
مروڤایه تی و ئاشتی بوونه و زیانیان به بیتاوانیان گه یاندوو،
یاخود ئایین یان دهسه لاتیان بۆ سوود و قازانجی خویان
به کارهیناوه و خه لکانی نه زانیان چه واشه کردوو.

ئازاد (دلخۆشه):

وهی دهستخۆش، باشه ئه دی ئهوانی لای خۆمان زۆردار و درنده
و پیاو خراپ و قۆلپ و مروڤ کۆژه کان؟

حاجی (به گهرمییه وه):

سه رجه میان لهوین و تۆله ی یه ک به هه زاریان لیده کریته وه.

ئازاد (پروخساری ده گه شیتیه وه دلشاده):

ئۆخه ی هه زار جار شوکر له تۆ به زیاد بی خودای گه وره و
دادپه روره!

دهنگیک (ده بیستریت):

هۆ و خوداییداوه کان، ئاماده بن هه ر ئیستی ده گوێزینیه وه بۆ
ئه و شوینه پیروژه ی که هه تا هه تا تیدا سه رفراز به خته وه ر
و کامه ران ده بن. خۆشی له خۆتان.. پیروژه، ئه م به خشه ی
یه زدان.. شوکرانه ی بۆ بکه ن.. سودژه ی پیزانین به رن!

(هه ر له و ساته دا پرووناکیه کی زۆر به شه وق و ناوازه که له وه پیشتر
ئاده میزاد هه رگیز ئاشنای نه بوه ئه و ناوه سه رتاپا رۆشن ده کاته وه، له
ته کیدا ئاواز و مۆزیکای زۆر به سۆز و دلگری ئاسمانی بونه وه رهکانی ئه وی
ده خاته ئه و به ری گوشاری و خۆشحالییه وه، له چاوتروکا ئیکدا ون ده بن!).

ناستامه‌ی دهسته

پروژه‌ی دهسته‌ی ئینسـکلۆپیدیای پارتی دیموکراتی کوردستان، له پێناو ناساندن، کۆکردنه‌وه، به دیکۆمێنتکردن و بڵاوکردنه‌وه‌ی میژووی پر له سه‌روه‌ریی کار و خهباتی پارتی دیموکراتی کوردستان، له سه‌ر پیشـنیازی رێزدار مه‌سرور بارزانی، له ساڵی ٢٠١٤ دامه‌زراوه. ئه‌م به‌ره‌مه‌ی به‌رده‌ستی به‌رێزتان به‌شیکه له هه‌ول و ئامانجه‌کانی ئه‌م پروژهیه.

